Colecțiile **Cotidianul.**

LITERATURA l 65

AIOBHEANN SWEENEY Printre altele, m-am apucat de fumat

EDITURA 4? UNIVERS

Printre altele, m-am apucat de fumat este debutul literar al unei licențiate la Harvard, care a cules cele mai râvnite burse şi distincții - Aoibheann Sweeney. înainte să facă pasul către statutul de romancier, tânăra scriitoare s-a apropiat de literatură din postura de critic. The New York Times Book Review, The Washington Post Book World sau The Village Voice Literary Supplement, publicațiile care i-au găzduit recenziile, sunt o garanție implicită pentru valoarea prozatoarei new-yorkeze. în New York s-a mutat la începutul anilor 90, imediat după încheierea studiilor, iar în prezent trăieşte în Prospect Heights, pestrițul cartier din Brooklyn, şi se ocupă de studii din sfera ştiințelor umaniste, fiind directorul Centrului de Studii Umaniste de la City University, New York. Romanul cu care a debutat a început să prindă contur în timp ce încerca să obțină masteratul la Harvard, scriitoarea alegându-şi ca spațiu de lucru diverse locuințe dintr-o comunitate de artişti din Brooklyn.

Printre altele, m-am apucat de fumat e o poveste care începe pe o insulă din Mâine şi îşi atinge climaxul în New York, loc al unor descoperiri teribile despre trecut, dar şi al revelațiilor despre straturi nebănuite ale sinelui. Miranda, fiica unui clasicist pasionat până la obsesie de perfecțiunea traducerii *Metamorfozelor* lui Ovidiu, îşi pierde mama la o vârstă fragedă. Cum tatăl e cufundat în gânduri străine de fetiță şi în propriile studii, Miranda creşte singuratică, creându-şi propria lume din fantasme crescute în sălbăticia insulei. Totul se schimbă, însă, când tatăl se decide s-o trimită la New-York, la universitate, şi Miranda ajunge în mijlocul vechilor prieteni ai propriului părinte. De la ei află adevăruri şocante despre trecutul tatălui, dar şi despre felul dual în care ea însăşi poate iubi. *Furtuna* lui Shakespeare şi *Metamorfozele* lui Ovidiu sunt referințe implicite care ghidează permanent intriga acestei poveşti despre descoperiri, transformare şi sexualitate.

Alina Purcaru

AIOBHEANN SWEENEY

Printre altele, m-am apucat

de fumat

Traducere de FELICIA MEILI

Colecțiile **Cotkfanul.** LITERATURA

EDITURA §* UNIVERS **Bucureşti • 2008**

Coperta colecției: **Octavian Cociş**

Coperta: **Marius Matieş**

Redactor: **Diana Crupenschi**

Corectură: **Cristian Radu**

Tehnoredactare: **Constantin Niță**

Simte diferența unei lecturi remarcabile

SENSING THE DIFFERENCE

AIOBHEANN SWEENEY ***Among Other Things, I've Taken Up Smoking***

ISBN 978-l-60257-087-0

Printre alte lucruri, m-am apucat de fumat. Ana spune că ar trebui să încetez cu chestia fată bună/fată rea şi are, evident, dreptate, dar, uneori, când am o țigară în mână, străzile sunt periculos de pustii şi am băut câteva pahare după o zi de lucru şi observ luminile aprinse în diverse apartamente, scări şi clădiri întregi luminate, sclipiri roşii pe cer, mă gândesc la nopțile de pe insulă când eram mulțumită să stau singură afară, ascultând sirenele de ceață în întunericul acela plăcut, şi să gust aerul dulce-sărat.

Mama şi tata s-au mutat în Mâine când aveam aproape trei ani, astfel încât tatăl meu a putut să lucreze la o traducere a *Metamorfozelor.* Am crescut pe Crab Island, la vreo milă, pe apă, de un mic orăşel numit Yvesport care, cel mai adesea, era ascuns vederii noastre de o ceață groasă de Down East. La câteva luni după ce am ajuns acolo, mama s-a topit în ceață şi nu s-a mai întors. Ne-a pregătit nişte fulgi de ovăz dimineață şi după aceea a plecat în oraş. Când, în aceeaşi seară, nu se întorsese, tata a mai pregătit nişte fulgi de ovăz şi m-a dus la culcare: dimineața următoare l-a contactat prin radio pe domnul Blackwell, care a verificat dacă barca se afla la chei. în după-amiaza aceea Paza de Coastă a găsit barca, fără nici o zgârietură, eşuată pe țărmul continental. Le-au trebuit trei zile să-i găsească trupul. Ne-au pus o mulțime de întrebări. Domnul Blackwell mi-a spus, mai târziu, că trebuie să fi murit înghețată înainte de a se fi înecat - iarna sunt suficiente

cam şase minute pentru ca inima să înceteze să mai bată. Nu era obişnuită cu bărcile, a spus el - trebuie să-şi fi Pier' dut echilibrul încercând să vadă pe unde călca.

Tatăl meu nu vorbea despre ea, dar domnul Blackwell trecea pe la noi în fiecare zi, după ce ea a murit, ca să ne pregătească prânzul şi cina. Eu eram convinsă că pe toată

insula, în interiorul copacilor, erau femei. Când începea să bată vântul, ele şopteau şi-şi arătau reversul frunzelor, iar eu mă prefăceam că nu le aud. îmi amintesc că stăteam în curte ore în şir în timpul verii, doar ascultându-mi respirația, simțind cum îmi amorțeau membrele - pândind amurgul, când liliecii aveau să zboare în zigzag printre copacii din spatele casei care se întunecau la culoare. Uneori, aproape că îmi simțeam pielea întărindu-mi-se ca scoarța de copac, degetele de la picioare prinzând rădăcini în pământ... brațele ridicându-se rigide spre cer. Tatăl meu uita că eram acolo şi îl urmăream mergând la fereastră, stând acolo timp îndelungat şi uitându-se afară, îmi plăcea să-mi imaginez că mă căuta pe mine, strigându-mă pe nume. Mi l-am închipuit oprindu-se în fața noilor puieți din grădină, studiindu-mă aşa cum nu se uitase niciodată la un copac până atunci, încercând să-mi întrezărească silueta subțire sub scoarță. Coatele ar fi fost nodurile din crengile subțiri ale brațelor mele şi, într-un târziu, mi-ar fi recunoscut genunchii noduroşi, trunchiul cu pieptul neted.

Tatăl meu era irlandez şi, când era adolescent, se pregătea să devină preot, dar a ajuns să predea latina şi greaca, întâi în Boston, apoi în New York City, unde l-a ajutat pe un om care se numea Arthur Mitchell să fondeze Institutul pentru Studii Clasice. Are, pe birou, o fotografie cu el şi cu Arthur Mitchell: în ea, tatăl meu este înalt şi tânăr, părul său este negru ca pana corbului. Arthur Mitchell este mic de statură şi dichisit, ținând un baston chiar deasupra solului, ca un suport pentru mers. Domnul Blackwell îşi aduce încă aminte

cum ne ducea, pe mama, pe tata şi pe mine, pe apă, până la insulă, în ziua în care am sosit acolo. Mama avea două valize albastre, iar tata - geanta lui din pânză groasă; cărțile au ajuns mai târziu. Domnul Blackwell spune că m-a cărat tot drumul până sus, printre tufe, până la casă, ferindu-mi de urzici picioruşele durdulii. Când tatăl meu a descuiat uşa casei, mobila, care fusese acoperită grijuliu cu cearşafuri, era pătată de găinaț de pasăre. Domnul Blackwell m-a lăsat jos şi s-a îndreptat spre cămin, să verifice dacă oblonul fusese lăsat deschis. Un raton uriaş a ieşit din spatele canapelei şuierând şi scuipându-ne pe toți patru. Mama a țipat. Domnul Blackwell a spus că el crede că animalul e turbat; a ridicat suportul de pălării din fier şi l-a lovit cu el în cap. Craniul i s-a despicat şi a făcut atâta mizerie şi sânge înjur, încât tatăl meu a ieşit afară, pe veranda şubredă, să vomite. Bineînțeles că eu m-am dus drept spre animalul mort şi m-am aşezat pe vine ca să mă uit pe îndelete la el.

Cred că-mi amintesc labele lui micuțe, răsucite ca şi când ar fi dormit, dar nu-mi amintesc deloc restul - capul însângerat. S-a descoperit, mai târziu, că era o femelă - îşi făcuse cuib într-un colț al canapelei de catifea de lângă cămin - şi că încercase să-şi apere cei cinci puiuți rozalii care se zvârcoleau orbeşte în umplutura canapelei. Tatăl meu l-a ajutat pe domnul Blackwell să-l îngroape şi au cărat afară, împreună, canapeaua stricată. Ceva mai târziu, i-am ajutat să strângă o grămăjoară de crengi pe care să le pună deasupra puilor ca să-i apere de vulturi, cu toate că trebuie să fi avut şanse foarte mici de supraviețuire.

în anii care au urmat după moartea mamei mele, domnul Blackwell a avut grijă de mine, iar eu îl urmam peste tot, în afară de drumurile lui la pescuit. Când pleca la

drum cu Sylvia B. lipsea săptămâni la rând, dar pe atunci nu pescuia des. Când am mai crescut, folosea Sylvia B. ca să mă ducă şi să mă aducă de la şcoala elementară Yvesport, înainte de a mă învăța cum să conduc eu însămi barca noastră.

7

Abia mai târziu mi-am dat seama că tatăl meu trebuie să-l fi plătit în tot acest timp. Când s-a întors să lucreze cu normă întreagă, pescuind pentru o companie canadiană care mai cumpăra încă hering, aveam aproape zece ani. Tata mi-a dat ceasul lui şi mi-a spus să mă duc oriunde doream, cu condiția să ajung acasă la timp ca să pregătim masa.

Am început să cronometrez diverse acțiuni. Am cronometrat cât timp îmi lua să ajung din casă până la prima ramură a mărului, cât îmi lua dacă mă întorceam de la plajă, cât îmi lua să ajung de la verandă la stânci, cât îmi lua să înconjur insula prin pădure şi cât dura de-a lungul țărmului dacă păşeam doar pe stâncile mari. Ceasul îmi aluneca, greu, pe braț, deşi îl strânsesem cât de tare se putea. Când îmi era destul de cald, îl scoteam, îl lăsam pe o stâncă şi vedeam cât timp îmi lua să înot până la capătul debarcaderului.

Aşa mi-a venit ideea să înot prin partea adâncă a micului nostru golf: îmi aduc aminte că mă gândeam că nu are importanță dacă nu voi reuşi, că puteam în orice moment să mă întorc înot înapoi. Era cald şi vântul tocmai începuse să bată din sud-vest, întunecând apa cu valuri chiar când începusem eu să înot. După câteva lovituri de brațe, stâncile şi algele au dispărut sub mine în raze nisipoase de lumină şi m-am oprit, m-am uitat în jos şi am încercat să mă concentrez asupra respirației. Am simțit cum oceanul se deschidea în jurul meu, întunecat şi rece. îmi amintesc că domnul Blackwell prinsese odată un rechin mic mai departe, pe la Hanson's Point. Nu aveam motive să cred că ei nu puteau ajunge, uneori, chiar până în golf. Am încercat să mă gândesc cum îmi întindeam brațele în față şi apoi le aduceam repede în jos, de-a lungul corpului, dar tot simțeam cum curentul mă ducea mai departe. Am început să număr mişcările brațelor, fixându-mi privirea asupra jalonului de canal spre care înotam, dar acesta nu se apropia deloc. Mă întorsesem cu totul pe o parte ca să respir, dar valurile începuseră

să se agite înjurai meu pe măsură ce pătrundeam mai adânc în golf, şi înghițeam din ce în ce mai multă apă.

începusem să simt frigul. La început a durut, dar după câteva minute durerea a început să se atenueze şi erau momente lungi în care simțeam chiar o fierbințeală. Am continuat să înot, încercând din nou să-mi număr mişcările - întâi câte cinci, apoi zece, apoi douăzeci - şi pe măsură ce valurile deveneau tot mai mari şi ultimul strop de căldură m-a părăsit, am început să-mi imaginez că eram un peşte, că trapul mi se subția şi se aplatiza, că gura mea şi buzele-mi sărate se deschideau şi se închideau spasmodic pe un ax translucid. Până la urmă am început, pur şi simplu, să înot, să înot spre jalonul canalului pe care-l vedeam în fața mea, închipuindu-mi străfulgerarea cozii mele, străfulgerarea cozii celorlalți peşti care înotau sub mine, pe tatăl meu aflat sus de tot, pe teren solid, în casa noastră uscată şi călduroasă.

Când am ajuns în apropierea jalonului canalului, am văzut că nu te puteai ține de

el în nici un fel. Curentul îl apleca violent pe o parte, lăsând să se vadă rugina aspră de dedesubt, în bucăți ascuțite, şi un tiv de alge care se prinsese şi se îngroşase pe porțiunea afiată în contact cu apa. Am înghițit încă şi mai multă apă când încercam să respir, încercând să mă opun curentului rapid. Zece, douăzeci, patruzeci, am numărat, cu brațele amorțite de frig. Unu, doi, trei, număram eu, când barca domnului Blackwell a ajuns cu partea din spate în dreptul meu: unu, doi, trei.

Când mă scotea din apă, întâi m-am zgâriat de marginea bărcii şi apoi m-am prăbuşit ca un peşte în santină. *M-a prins,* mi-a trecut prin minte. Ochii mă usturau atât de tare din cauza sării încât îi țineam închişi, dar simțeam căldura soarelui şi puteam să respir. Domnul Blackwell nu a zis nimic când i-am spus că vrasesem să înot până pe continent, dar m-a învelit într-o pelerină veche de ploaie ca să mă ferească de vânt şi am simțit cum întorcea barca spre casă. Am strâns haina în jurai meu, dorind ca ea să-mi fi fost la

fel de aproape cum îmi era pielea. Partea din față era pătată cu sânge de peşte.

M-am ridicat când a ajuns în golfuleț, iar el m-a ținut de cot şi m-a ajutat să cobor din barcă. Pentru o clipă m-am temut că o să-mi ceară haina înapoi - aveam impresia că s-ar fi luat cu piele cu tot, dacă ar fi trebuit s-o dau jos.

- Pune-ți gluga aia pe cap, a spus el în loc de asta, cu privirea plină de îngrijorare. Aşa fac campionii la înot.

Mi-am pus gluga pe cap şi am urcat dealul care ducea spre casă. Nu puteam să-mi văd decât picioarele păşind pe cărare; am simțit degetul mare de la picior tăindu-se într-o piatră, dar am continuat să merg, ascultând zgomotul respirației mele precipitate dinăuntrul glugii încălzite şi cu iz de mucegai.

- S-a şi făcut şase? a întrebat tatăl meu uitându-se distrat la ceasul bunicului când apărătoarea uşii s-a trântit, închizându-se în spatele nostru, îi vedeam scaunul împins foarte aproape de birou, paginile cărții pe care o citea strălucind sub lampa aprinsă, restul casei în penumbră.

- Miroşi ca un peşte, draga mea, spuse el. Ai petrecut o după-amiază plăcută?

Am încercat să deschid gura ca să vorbesc, dar nu am putut să scot nici un sunet. Am observat că-şi punea jos stiloul. Când s-a ridicat, nu am putut să-i văd decât talia: cutele cămăşii sale bine călcate din jurul cataramei frumoase. Se îndrepta spre mine, acoperind lumina lămpii de pe birou.

- Am găsit-o înotând în canal, a spus domnul Blackwell urmărindu-i reacțiile.

Tatăl meu a îngenuncheat şi mi-a dat gluga pe spate. L-am simțit concentrându-se asupra feței mele palide, asupra buzelor mele învinețite - mi-am închipuit îngrijorarea lui revărsându-se peste mine ca un val de căldură. Uneori încă încerc să mă conving pe mine însămi că, în clipa în care şi-a dat seama cât îmi era de frig, a dat jos de pe mine pelerina de pescuit a domnului Blackwell şi m-a înfăşurat

în ceva moale. Sau că a pregătit o baie fierbinte şi mi-a dat nişte ceai, sau nişte whisky.

-Asta înseamnă o distanță foarte mare, spuse el, îndreptându-se, ca şi când nu l-ar fi crezut.

- A prins-o mareea.

- Atunci am fost norocoşi că ai fost acolo, s-o salvezi, a spus tatăl meu cu un zâmbet ciudat. Nu-i aşa?

Domnul Blackwell l-a privit drept în ochi. Am crezut că era cât pe ce să-l lovească. Părea, dintr-odată, de două ori cât tatăl meu, cu mâinile mari atârnând ca nişte greutăţi din braţele sale groase, închise la culoare.

- Ar trebui să o supraveghezi mai bine, a spus el.

- O să reţin acest lucru, a răspuns tatăl meu, dar domnul Blackwell se întorsese deja de la el.

- Ai grijă de tine, mi-a zis domnul Blackwell trecându-şi cu blândeţe mâna mare peste creştetul meu.

Tatăl meu stătea, pur şi simplu, acolo. Am urcat sus să mă culc, amorţită ca un soldat. Păreau să fi trecut ore în şir până a venit la mine, deşi poate nu au trecut decât câteva minute - eu mă scufundasem deja într-un somn cald, febril.

A tras păturile peste mine, deşi îmi ajungeau deja la bărbie.

— Cum te simţi? a întrebat el când am deschis ochii.

- OK, am zis eu, privindu-l. Ţi-am pierdut ceasul. El a dat din cap şi ochii îi străluceau în întuneric.

- Domnul Blackwell a plecat acasă? am întrebat după un moment, de parcă n-aş fi ştiut. Cum nu a răspuns, am scos mâna de sub pături şi l-am luat de mână. Dar el şi-a re-tras-o şi m-a rugat să vin să mă odihnesc pe canapea. M-am ridicat din pat, ascultătoare, el mi-a aşezat pătura în jurul umerilor, ca o robă, şi mi-a coborât perna.

Am stat întinsă pe canapea şi l-am urmărit cum se aşeza la birou, dar după câteva clipe m-am ridicat şi m-am dus la el.

- Vrei să-mi citeşti din cartea ta? l-am întrebat, şi, când a spus că da, m-am urcat pe genunchii lui. în loc să-mi

11

ceară să mă dau jos, m-a strâns mai aproape, îi puteam simţi răsuflarea în păr, pieptul puternic lipit de spatele meu.

- De la început, am zis, deşi o ştiam pe dinafară. El a întors paginile manuscrisului până la prima pagină şi după aceea vocea i-a răsunat prin mine, de parcă ar fi fost vocea mea:

Ţelul meu este să vorbesc despre corpuri preschimbate în alte corpuri. Voi, puteri cereşti -fiindcă voi sunteţi răspunzătoare de aceste schimbări, ca şi de orice altceva —, priviţi cu bunăvoinţă străduinţele mele şi depănaţi firul neîntrerupt al versului, de la începuturile lumii şi până în vremea mea...

în Cartea întâi a *Metamorfozelor,* Ovidiu relatează povestea lumii care începe să prindă formă. Haosul se transformă într-un univers ordonat: un zeu separă apa de aer, pământul de cer. Pământul este înfăşurat ca o minge desăvârşită, apa este risipită peste el şi i se porunceşte să se umfle, formând valuri sub influenţa rafalelor de vânt. Munţii îşi înalţă piscurile şi câmpiile se întind; cerul este luminat cu stele, iar marea - cu peşti strălucitori. Omenirea, stând dreaptă printre animale, şi râuri, şi flori, vesteşte epoca de

aur şi totul este paşnic. Nu există legi, nici ameninţări, nici pedepse, nu sunt oraşe, nici paloşe; pământul este intact, iar marea -neexplorată.

în cea de-a doua epocă, Epoca de Argint, Jupiter preia conducerea regatului fericit al tatălui său, iar fratele său, Saturn, este alungat în lumea tenebrelor. Primăvara este scurtată, iar vara, toamna şi iarna se succed inexorabil. Omenirea caută adăpost în faţa vântului rece şi a arşiţei greu de suportat. Sora lui Jupiter, Ceres, oferă în dar grânele şi urmăreşte omenirea mânând vite care lasă brazde lungi în câmpurile sale; pietrele pe care le dă deoparte clădesc ziduri inofensive.

în Epoca Bronzului, brazdele omenirii au început să se îndesească, zidurile sale au devenit mai înalte. Metalele se vor transforma curând în arme, iar războiul va fi singura preocupare. Dar în cea de-a treia epocă, cu toate că omenirea are la dispoziţie bronzul, îşi cunoaşte locul în nou-ordonata

13

lume. Este mândră de greutatea noului său plug - iar acum acesta este ascuţit - dar ştie că nu poate grăbi recoltarea şi, în fiecare zi, pământul negru, întors de curând, este un dar înnoit. De-abia în cea de-a patra epocă, Epoca Fierului, omenirea înlocuieşte modestia cu lăcomia şi trăieşte din jaruri.

în această epocă, ultima, se doboară primul copac şi se construieşte prima ambarcaţiune. Omenirea se simte liberă să recurgă la înşelăciune şi, în timp ce pânzele sale se umflă de vânt, afecţiunea ei devine mai rară. Gelozia şi ura prind rădăcini şi înfloresc între cei care se iubesc şi între prieteni. Fierul, smuls din pântecul pământului şi - încă şi mai rău -aurul, înteţesc focul războiului până când este vizat însuşi lăcaşul Zeilor şi, aşezând munţii unul deasupra celuilalt, omenirea încearcă să ajungă până la stele. Jupiter, urmărind toate acestea cu dezgust, trimite până la urmă un fulger în Olimp. Muntele se zdruncină şi se prăbuşeşte cu totul... ce rasă nesăbuită. Când, însă, o rasă încă şi mai crudă răsare din pământul îmbibat de sânge, Zeii ţin sfat şi hotărăsc, odată pentru totdeauna, să aducă potopul pe pământ.

Ovidiu descrie acest potop în multe versuri şi tatăl meu era deosebit de mândru de modul în care îl tradusese. Cu toate că nu era în stare să spună, uitându-se pe fereastra de la bucătărie, în ce direcţie bătea vântul, îmi citea cu încântare cum aruncase Jupiter întunericul asupra lumii, ferecând vântul din Nord şi lăsând liber vântul din Sud, cu barba şi pletele sale din care picura ploaia, care împrăştia valuri pe mare şi umplea aerul de apă. Când n-a mai fost suficientă apă în cer, Neptun le-a poruncit râurilor şi izvoarelor, cu o lovitură din tridentul său, şi a dat apă oceanului până când acesta n-a mai avut ţărmuri. Delfinii au ajuns în păduri; păsările, nemaigăsind nici un loc unde să se odihnească, s-au prăbuşit în valuri. Pământul, în fine, n-a mai fost decât o masă lichidă: strălucea în faţa zeilor şi nu se mai vedea în el decât propria lor reflecţie. 14

Dacă începeam să citim de la început, acesta era sfârşitul reiatării. Era ora de culcare, se stingeau luminile, se auzea de jos murmurul vocilor tatălui meu şi a domnului Blackwell, clinchetul gheţii, o sticlă de whisky atingând un pahar. Sunt cincisprezece volume în lungul poem narativ al lui Ovidiu despre puterea transformatoare a Zeilor, de la începutul timpului şi până în vremea sa. Potopul nu

este nici măcar sfârşitul primului. Mai urmează miruri nesfârşite şi legende fantastice, iar el mi le-a citit şi pe acestea: poveşti de iubire pasionată şi basme minunate despre miracole şi schimbare.

Domnul Blackwell a fost acela care a întrebat, totuşi, ce s-a întâmplat după potop şi tata ne-a povestit amândurora, fără prea mult interes. Doi reprezentanți ai omenirii sunt cruțați. Ei se află într-o barcă cu vâsle care eşuează pe vârful muntelui Parnas. Deucalion este fiul lui Prometeu şi Pyrrha este fiica lui Titan. Sunt soț şi soție. Mai târziu ne-a citit, cu ceva ce aducea a zeflemea, cum îşi croiseră ei drum prin noroi ca să sărute marmura rece şi udă a templului lui Themis, pe jumătate scufundat, cu coloanele sale maiestuoase decolorate de muşchi putrezit. Oracolul le-a spus să plece de la templu, să-şi acopere capetele, să-şi dezlege îmbrăcămintea de pe trup şi să arunce în urma lor „osemintele mamei lor cea mare".

Deucalion şi Pyrrha s-au îngrozit. Cum puteau ei să profaneze mormintele mamelor lor? Această ghicitoare m-a înfiorat. Răspunsul, aşa cum am aflat în scurt timp, era acela că oracolul se referise la pământul-mamă; osemintele erau pietrele îngropate în trupul pământului. Dar Deucalion şi Pyrrha, la început, s-au certat. Pyrrha, tremurând, refuză sfatul oracolului şi îl imploră să o ierte. Deucalion, însă, bănuieşte că oracolul este sfânt şi că nu ar sfătui niciodată pe nimeni să facă ceva greşit. După ce am auzit această poveste, l-am pus pe tatăl meu să o citească din nou şi din nou. îmi plăcea să cunosc răspunsul la ghicitoare înaintea acestor bieți semizei şi îmi plăcea cum au continuat şi au

15

făcut ce li se ceruse, străduindu-se să creadă ei înşişi în fapta lor. Au coborât panta muntelui, cu capetele acoperite şi cu tunicile slobode, aruncând cu pietre în urma lor. Era ca un joc prostesc pe care l-aş fi putut juca şi eu pe plajă. Obişnuiam să mi-i imaginez chicotind, uitându-se speriați, pe furiş, unul la celălalt, temându-se să se uite peste umăr, la dâra de pietre mute.

Pietrele, dacă mai trebuia spus, au început să se schimbe, în afară de povestea Galateei, aceasta era una dintre puținele metamorfoze în care ființele umane îmbrăcau forma finală, şi nu pe aceea originară. Au răsărit în spatele lui Deucalion şi al Pyrrhei, ca nişte statui neterminate. Şi-au pierdut duritatea anterioară şi părțile umede acoperite de pământ li s-au transformat în came; părțile uscate şi înțepenite s-au transformat în oase. Cu timpul, au devenit femei în mâna sculptorilor femei şi bărbați în mâna sculptorilor bărbați.

- Deci suntem făcuți din piatră, a comentat domnul Blackwell, amuzat. Deşi ştiam că-i plăceau poveştile tatălui meu, le întâmpina întotdeauna cu un scepticism sănătos.

- în latină se spune:„ înde genus durum sumus experiensque laborum/ et documenta damus qua simus orgine nati", a răspuns tatăl meu umflându-se în pene. „De aici vine tăria rasei noastre şi rezistența în fața greutăților; şi noi suntem dovada originii din care ne tragem".

- Păi, unii dintre noi şi demonstrăm asta, a adăugat domnul Blackwell,

tachinându-l.

Domnul Blackwell fusese toată viața sa pescar. Mama sa era o Passamaquoddy, dar lucrase în fabrici de sardine şi îl crescuse prin docuri. Când se făcuse mai mare, fabricile de sardine se aliniaseră de-a lungul țărmului: fluierele şuierau toată ziua, anunțând bărcile care soseau - de două ori pentru peşte, de patru ori pentru ambalatori, de cinci ori pentru operatorii maşinilor. La auzul fluierului, fiecare femeie din oraş îşi lua şorțul şi foarfecele şi se ducea pe doc, la schimbul 16

de zece ore în care tăia capete de peşte. Copiii le urmau; ei aşezau conservele în lădițe.

Toți cei din Yvesport, cu excepția tatălui meu şi a mea, îi spuneau domnului Blackwell „Blackie". Vara, pielea i se bronza până ajungea de o frumoasă culoare roşu-maronie, iar ochii săi albaştri, alungiți şi migdalați, deveneau la fel de deschişi ca marea. Când se putea încă pescui bine, nu exista nici o ambarcațiune din oraş care nu l-ar fi luat în echipaj. Navigase pe unul dintre primele pescadoare mari americane, care prindea cu năvodul bancuri uriaşe de hering în ape deschise, o metodă de pescuit care - deşi nici un pescar nu o cunoştea pe atunci - s-a dovedit a fi începutul sfârşitului micii industrii. Până la urmă a reuşit să strângă destui bani ca să-şi cumpere propria ambarcațiune, Sylvia B., şi a angajat doi sau trei oameni care să îl însoțească, în timpul sezonului, la ieşirile la pescuit cu năvodul ce durau câte o săptămână.

Nu fusese niciodată căsătorit şi cred că la început părea firesc să ne dea câte o mână de ajutor. Toți cei din oraş, cu excepția domnului Blackwell, îi spuneau tatălui meu „profesorul" — dar partea hazlie era, desigur, că el nu ştia nimic. Domnul Blackwell, pe de altă parte, ştia totul. Nu fusese posibil să se aducă fire telefonice sau electricitate până la casă şi domnul Blackwell a fost cel care i-a ajutat pe părinții mei să instaleze un radio şi un generator, precum şi să-şi cumpere o mică barcă de pescuit, Miss Daisy, pentru perioadele în care vremea era prea urâtă pentru barca de pescuit cu fund plat. După ce a murit mama, l-a învățat pe tatăl meu să gătească, şi în primăvara aceea a construit un leagăn pentru mine în stejarul bătrân din fața casei în timp ce, împreună cu tatăl meu, repara acoperişul şi refăcea veranda. Când am mai crescut, m-a învățat cum să curăț un peşte, cum acționa mareea şi cum să mânuiesc barca de pescuit pe o ceață deasă s-o tai cu cuțitul.

A fost ideea lui să merg la şcoală. Aveam cinci ani, iar tatăl meu, care mă învăța deja să citesc, nu vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să-mi pierd timpul cu „copii

17

analfabeți". Domnul Blackwell nu l-a contrazis nici un moment. M-a ajutat să fac prăjiturele de melasă pentru prima zi de şcoală, numărând cu atenție să fie suficiente pentru ca fiecare dintre cei cincisprezece copii să aibă câte două. Eram încântată. Am aşezat prăjiturelele într-o cutie metalică şi dimineață l-am rugat pe domnul Blackwell să-mi împletească strâns părul. Am ținut bine cutia pe drumul până acolo, ca nu cumva să cadă în oceanul rece, şi n-am vrut s-o scap din strânsoare nici măcar ca să-l țin de mână când am urcat dealul, după ce am ajuns la chei. Când am ajuns în clasă, însă, tot ce-am putut să fac a fost să mă țin de

cracul pantalonului lui şi să mă zgâiesc.

Mamele erau acolo, împreună cu copiii lor, ținând strâns fetițele şi certând băiețeii, care se alergau deja între ei şi dărâmau scaune, îmi aduc aminte că mă gândeam că era prea multă lume, că eu nu aveam suficiente prăjiturele şi că vroiam să plec acasă. A venit învățătoarea şi s-a prezentat. S-a aplecat încurajator spre mine şi m-a întrebat cum mă cheamă; un lănțişor subțire de aur care avea atârnată de el o inimioară i se legăna între sâni.

- Vrei ca tatăl tău să mai rămână puțin? mă întrebă ea. M-am uitat în sus, spre ea, gura mi s-a închis strâns şi

domnul Blackwell m-a privit şi mi-a făcut cu ochiul. Eu am dat din cap. Era prima minciună pe care o spusesem şi-mi amintesc emoția pe care mi-a produs-o, intimitatea de a avea un secret, ca şi iubirea însăşi. L-am luat din nou de mână şi ne-am uitat împreună cum mamele îşi sărutau copiii de la revedere. Copiii au luat jucării, s-au prins în jocuri şi au uitat de mamele lor chiar înainte ca acestea să fi ieşit pe uşă.

- Să-i dăm prăjiturelele învățătoarei? m-a întrebat domnul Blackwell.

Am dat din cap şi el a aşteptat până când aceasta a salutat toate mamele şi apoi m-a dus la ea.

- Miranda a făcut nişte prăjiturele pentru copii, a zis el. Sunt câte două de fiecare.

18

- Ce drăguț, a spus ea. Mama ta te-a ajutat să le faci? Am clătinat capul, uitându-mă la domnul Blackwell.

Aveam să mințim şi în legătură cu asta?

- Mama ei s-a prăpădit, a spus el. Eu doar am adus-o în locul tatălui ei. Locuiesc pe Crab Island.

- O, a exclamat ea, privindu-mă surprinsă, îmi pare rău.

- Acum e bine, a spus domnul Blackwell cu căldură. Tatăl ei i-a dat de lucru învățând-o să citească.

Am văzut că se uita la el ca şi cum nu auzise bine. Toată lumea din Yvesport ştia ce se întâmplase cu mama mea şi nu-mi amintesc decât foarte puține situații în care a trebuit să dau explicații; trebuie să fi fost la fel şi cu domnul Blackwell, care mă lua cu el peste tot în perioada aceea. Cine ştie de ce, atunci când le spui oamenilor că mama ta a murit, asta îi face întotdeauna să se gândească la ei înşişi, în povestioarele pe care tata mi le citea din *Metamorfoze,* mamele erau acelea care-şi căutau fiicele: Ceres, zeița pământului, se afla în căutarea absentei Persefone, răpită, în timp ce culegea flori, de Pluto, Zeul lumii de jos şi dusă de bidiviii săi negri, pe cărări sulfuroase, în Hades.

în povestea Persefonei apare o celebră nimfa siciliana, Cyane, care se ridică din lacul ei ca să-i oprească, dar când Pluto, hotărât să rămână cu prada sa, izbeşte cu sceptrul lui regal în pământ şi deschide porțile regatului său o dată pentru totdeauna, ea a dispărut cu un plânset. Membrele i s-au topit - părul ei negru, mâinile, picioarele - într-un vârtej de apă, până nu a mai rămas din ea decât un izvor, în lacul în care fusese

cândva un spirit puternic. Ceres îşi caută neobosită fiica, şi când se întoarce în Sicilia şi se duce să o vadă pe Cyane, biata nimfă nu mai are nici gură, nici limbă cu care să-i spună unde se află fiica ei. în disperare de cauză, Cyane îşi învolburează propriile ape până când brâul Persefonei urcă la suprafață.

Când îl zăreşte Ceres, căutarea ei plină de nelinişte se transformă în furie: neştiind încă pe cine să învinuiască, se

19

întoarce împotriva pământului ei credincios, făcând semințele să se strice şi recoltele să piară de la primii lăstari - când de la prea mult soare, când de la ploi torențiale şi furtuni. Este nevoie de intervenția încă unei nimfe ca să fie oprită distrugerea pe care o provoacă: Arethusa îi spune că i-a văzut fiica în lumea de jos, întronată alături de regele întunericului. Când Ceres îşi cere fiica înapoi, Jupiter, care-i este tată, apelează la o înțelegere: va înapoia fiica mamei sale pentru o jumătate de an, dar cealaltă jumătate din an trebuie să şi-o petreacă împreună cu soțul ei.

Povestioara, desigur, doreşte să explice existența iernii şi a primăverii: când Persefona lipseşte, mama ei este tristă şi lumea pare posacă şi goală; când se întoarce, lumea se bucură de un soare vesel. Când l-am întrebat pe tatăl meu ce s-ar fi întâmplat dacă Ceres ar fi murit, domnul Blackwell a răspuns cu o voce pițigăiată din bucătărie:

- N-ar mai fi existat fermieri. Toți ar fi fost pescari.

- Dar nici Persefona n-ar fi avut vreun motiv să-şi părăsească regatul, a răspuns tatăl meu, adresându-i-se mai mult domnului Blackwell decât mie.

Domnul Blackwell era întors spre soba de gătit, stând cu spatele la noi.

- Pot să pariez că ar fi găsit vreun motiv, a spus el, întorcând sandvişul cu brânză şi pâine prăjită pe care mi-l pregătea.

Eu ştiam că el era motivul meu şi că era totodată şi motivul tatălui meu. Când eram singuri, tatăl meu şi cu mine ne aflam în propriul nostru regat al întunericului. Eu eram tăcută în casă iar tatăl meu, dacă nu scria sau nu citea vreo carte, privea de multe ori în gol, pe fereastră. Nu credeam că se gândea la mama. Aproape că nu vorbeam niciodată despre ea şi puținele fotografii din casă pe care le aveam cu ea începuseră să mi se pară străine imediat după moartea ei. Domnul Blackwell spunea că era timidă, dar în fotografiile pe care le aveam părea distantă, ca şi când ar fi păşit în 20

ceață să se piardă exact înainte de zgomotul declanşatorului aparatului de fotografiat.

Când a venit iarăşi iarna şi insula era acoperită de zăpadă, domnul Blackwell a continuat să vină la cină; aducea vânat de sezon şi se sprijinea de masă cu un pahar de băutură în mână în timp ce tatăl meu tăia ceapa aşa cum îl învățase domnul Blackwell - balansând un cuțit lung înainte şi înapoi cu ambele mâini, făcând această operațiune cât mai repede posibil ca să evite plânsul din cauza cepei. De cele mai multe ori rămânea şi după cină, când el şi tatăl meu luau o sticlă

de whisky în sufragerie - după ce eu mă duceam la culcare - şi se aşezau lângă foc.

După ce am început să merg la şcoală, domnul Blackwell s-a dus la Biblioteca Peavey să-mi ia cărţile pe care îi spusesem că le citeam la şcoală - poezioare stupide şi personaje colorate pe care ştiam că tatăl meu le-ar fi dezaprobat. Nu le citeam faţă de ceilalţi colegi de şcoală, i le citeam domnului Blackwell când acesta gătea, iar el încuviinţa discret din cap când mă străduiam să ajung la sfârşitul fiecărei pagini. O dată, când mă poticneam la citit, tata ni s-a alăturat din biroul său din sufragerie şi a spus ceva cu o voce caraghioasă şi piţigăiată.

- Cine a fost ăsta? m-a întrebat domnul Blackwell când am privit în sus, surprinsă.

- Morocănosul, a răspuns tatăl meu strâmbându-se. Am izbucnit toţi trei în râs, eu în chicoteli nestăvilite şi,

pentru o clipă, am simţit cum fericirea străbătea încăperea ca raza de lumină a unui far.

în primăvara aceea au construit o verandă împreună şi tatăl meu şi-a părăsit cărţile ca să bată cuie şi să potrivească trepte noi. Eu i-am ajutat s-o vopsească. Mai târziu, când domnul Blackwell l-a convins pe tatăl meu să-l ajute să repare acoperişul, m-au lăsat să urc şi eu pe scară cu condiţia să stau foarte aproape de horn. Afară era răcoare, dar ei lucrau fără cămăşi; spatele şi umerii tatălui meu se înroşiseră

uşor de la soare, dar pieptul îi era înspăimântător de alb. Domnul Blackwell se mişca de parcă era la nivelul solului şi tatăl meu se chinuia să păstreze acelaşi ritm cu el, concentrându-se asupra fiecărui cui, îndreptându-se doar ca să-şi şteargă transpiraţia de pe lentilele ochelarilor. Peste apă, puteam să văd portul, Yvesport, înghesuit de partea cealaltă a canalului, bărcile, casele şi fabricile de sardine goale care continuau, în jurul promontoriului, până la Estes Head Pier şi Deep Cove. M-am întins în apropierea hornului, inspirând mirosul de funingine al ţiglelor încălzite de soare, bucuroasă că lăsasem restul lumii sub noi.

Dacă nu eşti născut în Yvesport, indiferent cât de tânăr eşti când ajungi aici, atunci eşti venit „de departe". Ştiam că fie şi doar acest singur aspect ne va ţine deoparte întotdeauna pe tatăl meu şi pe mine de oricine altcineva din oraş, într-un mod foarte asemănător - cu toată moştenirea sa locală -, cu acela în care sângele amestecat al domnului Blackwell îl va ţine şi pe el departe de alţii. Dar fiecare dintre noi aveam, pe de altă parte, propriul nostru mod de a nu ne adapta. Tatăl meu nu aşeza niciodată barca aşa cum trebuia când venea să mă ia, indiferent dacă folosea barca de pescuit sau pe Miss Daisy, iar atunci când domnul Blackwell era plecat în vreo campanie de pescuit, detestam să cobor la docuri după terminarea şcolii şi să-l aştept pe tatăl meu să vină, ambalând motoarele şi înjurând la constatarea distanţei dintre ambarcaţiune şi doc.

Domnul Blackwell nu gonea niciodată cu Sylvia B. şi o trăgea întotdeauna la doc, ca să o aducă la mai puţin de câţiva centimetri distanţă faţă de locul în care

aşteptam eu. Sylvia B. tăia apele cu un fel de eleganță viguroasă şi, o dată ce pornea, privirea lui se fixa undeva sub prova şi, om şi barcă, îşi găseau un ritm al lor, cum ar face un cal şi un călăreț, indiferent de durata călătoriei. Dacă nu era plecat pe mare, de obicei mă aştepta când ieşeam de la şcoală, reparând ceva la barcă sau pe undeva prin apropiere, era aplecat asupra motorului bărcii vreunui alt pescar ca să descopere

23

cauza unui huruit neobişnuit, sau repara vreo manivelă scăpată din locul ei. Cu oricine ar fi lucrat, acela înceta, de la sine, cu întrebările imediat ce mă vedea, lăsându-l pe domnul Blackwell să plece de parcă începea schimbul lui de lucru.

Nu am văzut cum arăta interiorul casei sale de pe continent până ce el şi tatăl meu au încetat să-şi vorbească, dar o zărisem din camioneta sa, în rarele ocazii în care avea ceva de luat de acolo şi mă aducea cu el. Era o rulotă aşezată în partea de sud, la poala dealului şi destul de departe de şcoală, într-o aglomerare de alte căsuțe şi case pe roți. Ridicase o verandă frumoasă în afara uşii de la intrare şi avea o grădină mititică de pe care tundea iarba în lunile scurte de vară. Față de restul caselor, cu ferestrele lor peticite şi mormanele de canapele şi biciclete din fața lor, a lui avea un aer distinct de apartenență şi intimitate; nu era genul de casă care te invita să intri.

Singura casă din Yvesport pe care o vizitam cu o relativă regularitate când eram mică era aceea a Juliei Peabody. Tatăl ei deținea banca de acolo şi Julia era, probabil, singura fată din clasa mea care avea un statut social destul de solid ca să-şi permită să întrețină o prietenie atât de ciudată cum era a mea.

- Am şi eu cartea aia, mi-a spus într-o zi din al doilea meu an de şcoală, când eram în clasă şi citeam în timpul recreației, în timp ce toți ceilalți erau afară şi se jucau în curte.

- Mă uit doar la poze, am răspuns, închizând-o stingherită.

- De ce nu vii afară? a întrebat ea, ca şi când puțin i-ar fi păsat dacă ştiam să citesc sau nu. Avea părul strâns în două cozi perfecte şi săltărețe, cu două chestii roşii prinse la elastice care se asortau cu căpşunile de pe rochița ei frumoasă. Eu aveam părul lung şi ştiam că era dezordonat şi încâlcit, fiindcă nu fusese periat. Domnul Blackwell spusese că ar fi mai bine să-l tund, ceea ce nu m-ar fi deranjat, dar tatăl meu nu umblase niciodată cu foarfecă, de când mă ştiam eu, şi a trecut ceva timp până l-a rugat, în sfârşit, pe domnul Blackwell 24

să mă ducă la salonul de coafură din oraş. Pantofii Juliei se asortau cu rochia şi m-am gândit că trebuia să fi avut acasă o colecție întreagă de pantofi colorați. Era ca o păpuşă, şi probabil că avea o colecție întreagă şi dintr-acestea. Am pri-vit-o, nu foarte sigură dacă mă speria sau dacă eram geloasă pe ea.

Ea mi-a susținut privirea fără să clipească şi m-a întrebat dacă eram din New York. Când am răspuns că da, mi-a zis că şi mama ei fusese acolo în acelaşi fel în care-mi adusese la cunoştință că avea şi ea cartea pe care o citeam, dar când a spus asta, am văzut, în sfârşit, scânteia de invidie pe care eu n-o simțeam. O dată ce aveam ceva de oferit, se schimbau lucrurile; am ieşit afară cu ea să mă joc. Din acel moment, indiferent ce haine purtam sau cât de rar îmi spălam părul, a făcut în

aşa fel încât eu să fiu cea a cărei mână o ținea atunci când eram duse în oraş, să am un pupitru învecinat cu al ei în fiecare clasă şi să fim împreună în fiecare echipă. N-am dezamăgit-o niciodată. Ea ştia cum se joacă jocurile, dar eu alergam repede; eu ştiam să scriu şi să silabisesc, dar ea era cea care avea un scris frumos; eu cunoşteam răspunsurile la ore, dar ea era cea care ridica mâna.

Casa ei se afla pe Favor Street, la nord de şcoală. Când am fost la ea în vizită, mama ei ne-a oferit câte un pahar cu lapte şi două prăjituri cumpărate din oraş, pe o farfurie. Julie avea un frate mai mic căruia îi plăcea să se ascundă sub masă. „Sunt un câine!" zicea el, până când Julie îl trăgea de un picior şi îl făcea să plângă. Atunci, mama ei îl ridica de jos şi îl ținea în brațe ca pe un bebeluş.

Julie avea propria ei cameră, cu o bibliotecă albă cu rafturi goale pe care aliniase cai în miniatură şi o măsuță cu scaune mititele şi un set de ceai. Toate dormitoarele din casa familiei Peabody aveau cuverturi frumos imprimate şi miroseau a aşternuturi proaspăt spălate. Mama ei era întotdeauna pe undeva prin casă, împăturind lucruri, în timp ce noi ne jucam. Avea păpuşi care erau, chipurile, din diferite țări - fata

cu păr roşcat şi kilt - din Scoția, fata cu păr brunet şi cu o rochie în stil flamenco - din Spania, numai că sub rochițele lor arătau exact la fel şi fiecare dintre ele avea aceiaşi pantofi mititei cu tălpi din carton şi aceleaşi picioare de plastic cu degete micuțe crestate pe ele. Le tratam cu respect, încercând să găsesc particularitatea aceea care să mă convingă că erau, într-adevăr, din locuri îndepărtate, dar Julie se purta cu ele cu respect şi le aşeza înapoi în rafturi când nu ne mai jucam cu ele.

Când eram cu Julie aveam tot timpul impresia că eram prea serioasă, dar acasă nu eram niciodată destul de serioasă. Alianța care se formase între tatăl meu şi domnul Blackwell nu se întemeia pe altceva în afara mutualei lor seriozități. Deşi pentru majoritatea celor din Yvesport păreau să aibă firi diametral opuse - unul prea practic ca să greşească ceva, celălalt prea preocupat ca să facă ceva aşa cum trebuie -, în sinea lor erau, amândoi, oameni dintr-o bucată. Dacă tatăl meu mergea în oraş, se ducea rareori fără domnul Blackwell, dar îmi aduc aminte că i-am văzut stând o dată împreună, îmbrăcați în hainele lor bune, la înmormântarea lui Tim Ballard, şi mi s-a părut că erau mai serioşi decât însuşi preotul.

Am adus-o pe Julie la mine acasă o singură dată, după ce am învățat să conduc singură barca şi chiar înainte ca domnul Blackwell să plece din nou să pescuiască, îmi uitasem caietul de teme acasă, ceea ce nu era ieşit din comun, dar Julie voia să copieze şi, într-un fel sau altul, mă convinsese să o las să vină cu mine acasă în mijlocul dimineții. Domnul Blackwell îmi arătase cum să am cea mai mare grijă de tot ce se găsea în barcă şi îngrămădisem acolo hărți nautice ale golfului şi ale tuturor insulelor, măsurători ale adâncimilor şi ale distanțelor redate în coduri şi cifre mărunte, schițasem canalele şi teritoriile de pescuit astfel încât să pot folosi un compas. Am urmat întotdeauna exact traseul pe care mi-l desenase, liniile drepte de pe hărți, utilizând linia țărmului şi 26

geamandurile ca să mă ghidez, în dimineața aceea, însă, am sărit cu Julie în

barca de pescuit şi m-am dat tare în spectacol când am pornit motorul, ceea ce am reuşit să fac dintr-o singură mişcare, după care i-am spus Juliei, pe un ton neglijent, că nu era nevoie să-şi pună vesta de salvare.

Era primăvară târzie şi golful avea strălucirea aceea intensă pe care o are când nu este ceață. Am avut o tresărire rapidă de mândrie gândindu-mă cum va arăta casa, ascunsă vederii de copacii înfrunziți plantați recent şi cu crinii abia începând să înflorească. După ce ne-am îndepărtat de dig, m-am îndreptat direct spre jalonul de canal până am ajuns atât de aproape de el încât Julie a scos un țipăt ascuțit. Am virat, şi ea s-a întors spre mine şi a râs, incitată. Când am ajuns la piloni, am observat că Sylvia B. se afla în golf şi-mi aduc aminte că mi-a trecut prin minte că era ciudat; ştiam că domnul Blackwell era plecat pe mare, dar dacă se întorcea mai devreme îi vedeam de fiecare dată barca dimineața, în docul din oraş.

Julie era entuziasmată şi se uita nerăbdătoare spre casă, când amaram.

- Tatăl tău este acasă? m-a întrebat.

în clipa aceea am ştiut că am făcut o greşeală. Tatălui meu nu-i va face plăcere să fie întrerupt. Şi nu ştiam ce făcea domnul Blackwell; nu văzusem rufe spălate pe sfoară şi nu se vedea nici un semn că ar fi lucrat pe afară - vreo scară sprijinită de casă sau roaba în grădină. Când am ajuns pe verandă, începusem deja să caut scuze: casa era încuiată şi eu uitasem cheia; tata dormea şi nu puteam să-l deranjăm; uitasem să-mi fac tema, aşa că, oricum, nu i-ar fi fost de nici un folos. Dar spre surpriza mea, tatăl meu a venit şi a deschis uşa înainte ca noi să fi ajuns în fața ei.

Juliei abia dacă i-a aruncat o privire; şi-a dus degetul la buze şi a închis cu grijă apărătoarea uşii în urma sa.

- Jonas doarme, a şoptit el.

- Am venit să-mi iau caietul de teme, am zis eu cu timiditate.

27

S-a uitat la mine nerăbdător:

- Du-te să-l iei, atunci, a zis el. Nu vreau să-l trezeşti din somn.

M-am uitat în spatele meu, la Julie, care mi-a aruncat un zâmbet nervos. Am ştiut că nu vroia să fie lăsată acolo, pe verandă, cu tatăl meu, şi i-am făcut repede semn să intre cu mine înainte ca tatăl meu să ne poată opri. Domnul Blackwell era întins pe canapea, cu gura deschisă, sforăind liniştit. Capul aşezat pe o pernă era la un capăt şi picioarele lui mari şi goale, fără ciorapi şi fără ghete, la capătul celălalt. Un braț îi era îndoit, somnoros, peste piept, iar celălalt îi cuprindea mijlocul, cu mâna ținându-se de curea.

- Acela era domnul Blackwell? a şoptit ea curioasă când am ajuns în camera mea, fiindcă nu-l mai văzuse niciodată.

- Da, am răspuns, înşfacând caietul de teme de pe biroul meu.

- Dar ce face? a întrebat ea. Abia dacă aruncase o privire în jur.

- Doarme, presupun, am răspuns eu. Aş fi dorit să observe patul meu frumos aranjat, ornat cu o cuvertură pe care ne-o dăruise doamna Pierce; aş fi dorit să-i arăt fotografia mamei, pe care nu o arătasem niciodată nimănui în afară de domnul Blackwell. Dar, pe de altă parte, nu aveam cu adevărat ceva de spus despre

fotografia aceea şi ea n-ar fi înțeles, oricum, acest lucru. Nu m-a surprins faptul că prietenia era dezamăgitoare - probabil că şi eu o dezamăgisem când nu mă uitasem suficient de atentă la căluții ei mititei şi la păpuşile ei. M-am întors, fără entuziasm, să coborâm la parter, înspăimântată de somnul domnului Blackwell, de ridicola atitudine protectoare a tatălui meu. Singurătatea a coborât peste mine ca o ceață rece. Am trecut pe lângă picioarele domnului Blackwell - lungi, închise la culoare şi osoase - cocoțate pe capătul canapelei ca două păsări tăcute, după care tatăl meu ne-a deschis uşa, tot cu multă grijă la scârțâitul balamalelor.

28

- N-a dormit zile întregi, mi-a spus mie cu voce şoptită.

Julie îl privea cu curiozitate. Abia dacă se mai dusese în oraş după ce învățasem să mânuiesc barca - trecuseră probabil câțiva ani de când ea nu-l mai văzuse. Deodată mi-am dorit, cu un fel de disperare vindicativă, ca el să fi fost altcineva, să o fi salutat, să-şi fi pieptănat părul şi să ne fi zâmbit amândurora. I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre barcă. Julie m-a urmat repede, pregătită să ne întoarcem pe apă, unde puteam să sărim peste valuri, iar ea să țipe de bucurie de fiecare dată.

Din momentul în care piața de heringi a dispărut, călătoriile domnului Blackwell au devenit mai lungi. Alți pescari au început să pescuiască scoici cu năvodul, să vorbească despre crescătorii de somoni şi să se orienteze spre transport. Oamenii din Yvesport i-au acuzat pe ecologi, care au reglementat industria prea târziu, sau fabricile de conserve, care nu puteau să țină pasul, sau ambalatorii, care au făcut ca sardinele să nu mai fie la modă după anii de război; unii îi învinovățeau chiar şi pe ruşi, care veniseră acolo cu radarele lor şi cu năvoadele lor întinse pe mile întregi. Eu am observat doar că domnul Blackwell dormea mai mult atunci când era acasă şi că el şi cu tatăl meu vorbeau mai rar.

Ultima dată când a luat cina cu noi, înainte de a mă lăsa din nou în grija tatălui meu, a fost în vara dinaintea intrării mele în clasa a cincea. Spusese că ne va aduce nişte peşte şi am aşteptat până mult după apusul soarelui să vină cu el. Eu desenam la masa din bucătărie şi tatăl meu scosese deja sticla de whisky pentru seara aceea.

- V-am adus nişte homar, a spus el când a intrat în sfârşit pe uşă, ducând găleata direct în bucătărie.

Mi-a adresat un zâmbet vesel şi mi-am dat imediat seama că era epuizat. Tatălui meu îi plăceau homarii, dar mâncăm rareori pentru că domnul Blackwell mai pescuise şi altădată homari şi-i văzusem deja de prea multe ori. Am ştiut că, probabil, nu reuşise să facă rost de altceva. 30

Tatăl meu a sorbit o înghițitură de whisky, urmărindu-l.

- Presupun că a trebuit să te duci înot după fiecare din ei?

- Motorul lui Mark Cabbot avea un cilindru care trebuia înlocuit, a răspuns el fără urmă de laudă de sine.

- Ne-au dat înapoi testele la mate, astăzi, i-am întrerupt eu. Luasem o notă proastă, dar vroiam, totuşi, să mi se dea atenție.

Tatăl meu şi-a umplut din nou paharul cu whisky şi a turnat unul şi pentru

domnul Blackwell, aşa că pentru o clipă am avut impresia că nu mă auzise.

- Matematica nu mi s-a părut niciodată foarte folositoare, a zis el după ce luă o înghițitură. *Blackie* consideră, probabil, că ea este, totuşi, baza învățăturii.

Domnul Blackwell l-a privit. Nu-l auzisem niciodată pe tatăl meu utilizându-i porecla. Fără să scoată un cuvânt, s-a dus şi a luat paharul pe care i-l pregătise tatăl meu.

- Nici eu nu m-am omorât vreodată prea tare după matematică, a răspuns el sorbind din pahar.

- Eşti modest, a insistat tatăl meu. Erai unul dintre băieții aceia care se pricepeau la motoare, nu-i aşa?

Domnul Blackwell s-a uitat în propriul pahar, ca şi când încerca să se hotărască dacă să răspundă sau nu.

- Mi se pare mie că fiica ta vrea să-ți spună ce-a făcut la test. Eu mi-am ținut privirea plecată, nedorind să iau partea nici unuia.

- Şi la pescuit, a continuat tatăl meu ca şi când s-ar fi aflat în mijlocul unei fraze. La motoare şi la pescuit.

- Nu prea ştiu ce are asta de-a face cu matematica, a zis domnul Blackwell.

- Nimic. Cu excepția faptului că nici una dintre ele nu presupune cu adevărat să *gândeşti,* nu-i aşa? A mai luat o înghițitură de whisky. De aceea îți şi plac.

- Ai de gând să-mi spui ceva, Peter? întrebă domnul Blackwell punându-şi jos paharul.

- Absolut nimic, a spus tatăl meu aruncându-i un zâmbet strâmb şi prefăcut. S-a lăsat pe spate şi şi-a îndepărtat larg brațele. Nu-mi trece nimic prin gând. Am un vid absolut. O *tabula rasa.*

Domnul Blackwell s-a ridicat, cu un oftat.

- Cum să pregătim homarii ăştia? a întrebat el ridicând găleata cu o mână şi ducându-se obosit în bucătărie.

- O chestiune fascinantă, aceasta a gătirii homarilor, a spus tatăl meu sprijinindu-se cu toată greutatea de masă. Ce-avem la prânz? Ce-avem la micul dejun? Am putea să începem planificarea de pe acum. Poate că Miranda vrea să facă o plăcintă!

Ignorându-l, domnul Blackwell s-a aplecat spre dulapul din bucătărie ca să găsească oala cea mare, lovindu-le pe cele din jur şi pe cele mai mici aşezându-le una peste cealaltă, cu zgomot lângă el, pe podea.

- Este deasupra chiuvetei, am zis eu.

Tatăl meu s-a uitat la mine de parcă abia arunci remarcase că eram în încăpere. Domnul Blackwell era încă aplecat, căutând.

- A spus că este deasupra chiuvetei, a strigat tatăl meu dintr-odată, din rărunchi.

Mi-am ținut respirația când domnul Blackwell s-a îndreptat. Tatăl meu părea surprins şi poate chiar puțin speriat, ca şi cum nici el nu se aşteptase să strige.

Domnul Blackwell nu a putut să se uite la el.

- Mulțumesc, Miranda, a zis el, adresându-mi un zâmbet chinuit înainte de a se întinde să ia oala.

Tatăl meu a rămas tăcut după asta, deşi nu atât de ruşinat încât să nu-şi mai toarne un pahar cu whisky în timp ce domnul Blackwell şi cu mine pregăteam cina. Homarii au fiert repede, deşi îi pusesem pe toți. Domnul Blackwell a scos doi dintre ei afară, pentru tatăl meu şi pentru mine, iar eu i-am dus la masă cu cartofii copți şi cu untiera, aşa cum îi plăceau tatălui meu. El a separat cozile de rest, a scos carnea 32

de pe ei cu o mişcare rapidă cu cuțitul, apoi le-a strivit şi le-a desfăcut cleştii, a turnat nişte maioneză pentru saiată, după care şi-a pus o grămăjoară din toate acestea în farfurie. Tatăl meu şi-a aşezat şervetul la gât şi a smuls unul dintre picioarele subțiri de homar ca să-l mănânce. Eu am început cu coada homarului meu, fără prea mult apetit, dar domnul Blackwell a terminat de mâncat în câteva clipe şi se ridicase deja de la masă ca să spele vasele chiar înainte ca tatăl meu şi cu mine să fi început de-a binelea să mâncăm.

Respectam întotdeauna o regulă: ne ridicam de la masă doar atunci când termina toată lumea de mâncat, dar de data asta tatăl meu nu a scos nici un cuvânt. Se prefăcea că este atent la ultima bucățică de carne din cleştele drept al homarului, dar whisky-ul băut îi încetinea mişcările, încercam să nu mă uit la el, dar nu-l văzusem niciodată atât de beat. Domnul Blackwell, pe de altă parte, a spălat vasele cu viteza fulgerului, a şters bufetul, a pus restul de saiată pe care-l făcuse în frigider. L-am văzut aruncându-i câteva priviri tatălui meu ca şi când ar fi fost pe punctul de a spune ceva - să se scuze, poate, pentru că întârziase. Dar până la urmă s-a răzgândit şi şi-a îmbrăcat haina.

- Ne mai vedem noi, mi-a zis mie înainte de a pleca.

Am încuviințat, încercând să nu arăt prea disperată. Probabil că-l mai văzuse beat pe tatăl meu, dar nu atunci când era el însuşi treaz. Trebuie să fi ştiut ce avea să urmeze, că până la urmă tatăl meu avea să adoarmă în fotoliul său, dar pentru moment eu nu ştiam ce se va întâmpla. M-am pregătit sufleteşte pentru alte surprize: se putea ca tatăl meu să înceapă să strige din nou, de data asta la mine, sau chiar ca domnul Blackwell să se întoarcă şi să riposteze. Motorul Sylviei B. a huruit la pornire şi, în timp ce domnul Blackwell ieşea din golf, tata s-a întors la homarul său. în tăcerea aceea am avut strania senzație că visam şi că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Dacă aş reuşi să mănânc în continuare, mi-am zis, seara s-ar desfăşura liniştită şi ne-am ura unul celuilalt

33

noapte bună, şi dimineață m-aş răsuci în patul meu şi aş vedea golful strălucind de lumina unei noi zile, şi aş lua micul dejun, aşa cum făcea Mie, şi aş pleca la şcoală ca oricare altă fată. Dar domnul Blackwell plecase, iar mie nu-mi era foame.

M-am ridicat şi mi-am spălat farfuria.

- Mă duc să mă culc, am spus, ca un ordin - mai mult pentru mine însămi decât pentru tatăl meu.

în noaptea aceea am stat în pat, aşteptând să-l aud pe tatăl meu urcând scările, m-am gândit cum ar fi arătat insula dacă s-ar fi văzut din depărtare, de foarte sus, la cum se vedea ea pe hărțile maritime şi pe hărțile obişnuite, la cum arăta golful şi mâna cea lungă a promontoriului care adăpostea portul, în *Metamorfoze* zeii se avântau tot

timpul în zbor dintr-un loc într-altul, urmărind nimfele de undeva de deasupra; am simţit că, de sus, se uitau cum domnul Blackwell amara la docuri şi la tatăl meu care era în bucătărie. Ştiam, însă, că ei căutau altceva. Au trecut peste mica ambarcaţiune, peste port, casă şi insulă - în drumul lor spre altă destinaţie, spre un loc aglomerat, zgomotos, coborând acolo, întorcându-ne spatele, nouă, celor trei care locuiam pe insulă şi refuzam să ne schimbăm.

în vara aceea am încercat să străbat înot canalul. Nu l-am mai revăzut pe domnul Blackwell până în septembrie, când mi-a spus că a vândut-o pe Sylvia B. şi s-a angajat la un şantier naval. Eu îmi legam barca la doc, în drum spre şcoală, şi el a venit spre mine ţinând în mână o pungă de hârtie şi m-a întrebat dacă nu vroiam nişte cafea.

Ştia foarte bine că tatăl meu nu m-ar fi lăsat să beau cafea. Ţinea întotdeauna un ibric de cafea pe aragazul nostru din bucătărie şi, cu toate că tata mai bea câteodată vreo ceaşcă, pe mine nu mă lăsase niciodată să mă ating de ea. M-am uitat în sus, la el, şi pentru o clipă m-am gândit să refuz. Dar mă temeam că va pleca, în pungă erau două pahare de cafea şi două gogoşi cu scorţişoară de la brutăria Suzannei. A scos capacul de la paharul meu şi mi l-a dat, apoi a aşezat cele 34

două gogoşi cu scorţişoară jos, pe punga de hârtie, între noi. Am luat o gură de cafea, care era oribilă, neagră şi cu gust de acid ars, dar am încercat să zâmbesc, ca şi cum mi-ar fi plăcut.

- Aşa-mi placi, a zis el râzând. Gustă şi gogoaşa.

Gogoaşa era dulce şi aluatul era aşezat circular, de jur împrejurul ei, fiecare strat fiind încă şi mai moale, mai pudrat cu scorţişoară şi ascunzând încă şi mai multe stafide, până am ajuns la miezul alb ca zăpada, bine pătruns şi un-tos. Luam înghiţituri mici de cafea în timp ce mâncăm. Nu i-am spus domnului Blackwell cât de tăcută era casa, nici cum făcusem de una singură cremă din lapte şi ouă, nici că tatăl meu încetase să mai bea şi că seară de seară, cam atunci când domnul Blackwell obişnuia să vină la noi să bea amândoi un pahar şi să pregătească masa, tatăl meu se oprea din ceea ce făcea în momentul respectiv şi privea în gol, ca şi cum ar fi încercat să audă vreun semnal îndepărtat.

în loc de asta, stăteam aşezaţi, pur şi simplu, unul lângă celălalt, în soare, mâncăm gogoşi şi ne beam cafeaua, încă din prima zi de şcoală, când învăţătoarea a crezut că el era tatăl meu, am ştiut să păstrăm secrete între noi. Dacă Zeii ne lăsaseră în urmă, atunci poate că era mai bine să-i lăsăm şi noi pe ei: orice am fi avut noi, mă gândeam, ei nu aveau nici un drept să se amestece.

Până la urmă, nu mă deranja să-l am pe tatăl meu numai pentru mine. Pregăteam masa împreună, aşa cum obişnuise cu domnul Blackwell, iar noaptea stăteam deseori cu el până se ducea la culcare. Nu-l interesa să mă ajute la teme şi, de multe ori, eu desenam la masa din bucătărie în timp ce el citea. Făcea progrese mult mai mari la manuscrisul său; la un moment dat a comandat o maşină de scris de la magazinul universal şi eu am învăţat să o folosesc, înainte de asta îi duceam paginile scrise de mână la doamna Malloch, una dintre secretarele de la şcoală care i le scria la maşină şi i le înapoia într-un plic de manila[1] creponat. Aceasta din urmă avea o pereche de ochelari de vedere prinşi de gât cu un lanţ lung şi subţire; şi-i punea la ochi ori de câte

ori mă vedea venind, ca şi cum ar fi avut nevoie de ei ca să vadă mai bine teancul dezordonat de foi pe care i-l dădeam. Mi-am imaginat de multe ori că deschideam larg plicurile acelea, le răs-turnam şi lăsam să zboare foile dinăuntru în mare, la întoarcerea spre casă: mirosul pudrat şi dulce al doamnei Lynch răzbătea din plic înainte ca paginile să ajungă în valuri, înainte de a-şi începe unduirea lentă spre fundul apei.

Eram mai mult decât fericită să învăţ să scriu la maşina de scris. Inventaserăm un joc în care\el dicta, iar eu purtam o legătură pentru ochi şi eram penalizată cu un punct pentru fie-

[1] Fibră textilă extrasă din frunzele unei plante exotice *(Musa textilis),* folosită la fabricarea frânghiilor, a sforilor şi a unor pânzeturi, (n.t.)

care literă lipsă. Uneori mă prefăceam că greşesc şi băteam un cuvânt greşit doar ca să-l facă să râdă. Când era rândul lui, abia dacă reuşea să nimerească vreun cuvânt. Când i-am spus domnului Blackwell că învăţasem să scriu la maşină, a zis că era păcat că tatăl meu nu învăţase să scrie singur.

Când a îngheţat canalul, chiar înainte de Crăciun, tatăl meu şi cu mine a trebuit să ne descurcăm pentru câteva luni fără să apelăm la partea continentală. Sylvia B. era suficient de grea ca să spargă gheaţa oricând în timpul anului, dar propria noastră barcă nu ar fi reuşit să-şi croiască drum fără să fie avariată.

Aveam, oricum, lemne de foc şi peşte afumat din belşug, făceam prăjituri, ibrice întregi de ceai, iar în unele zile el îmi dicta şi eu le scriam la maşină, într-o după-amiază am mers pe gheaţă şi am ajuns chiar până la marcatorul cel roşu de canal. Suprafaţa sa era ruginită, aspră şi ne agăţa mănuşile de lână. La întoarcere mi-am dat seama că tatăl meu era speriat, aşa că am alergat în faţa lui şi m-am dat pe gheaţă cât de mult am putut, menţinându-mi echilibrul cu braţele larg întinse în lături. El a zâmbit, privindu-mă, iar eu am rămas pe loc aşteptând să mă ajungă din urmă. Rafale de zăpadă îşi făceau loc între noi, două siluete negre fără de lume.

- Ar trebui să mergem separat pe gheaţă, a spus el când a ajuns suficient de aproape.

Domnul Blackwell a fost acela care, aşa cum am aflat mai târziu, a trimis Paza de Coastă după noi. Trebuie să mai fi fost şi alţi copii la Yvesport care nu se duceau la şcoală din cauza vremii din iarna aceea, dar mă îndoiesc că autorităţile şcolare s-au dus după ei.

în dimineaţa în care au venit era frumos, senin şi frig. Eu desenam nişte iarbă neagră de mare uscată, redând felul în care ramurile i se despicau în aer şi i-am văzut venind dinspre continent, spărgând gheaţa. Vasul avea o armătură suplimentară la proră şi în aerul rece se putea vedea fumul când era turat motorul, înainte ca partea din faţă a ambarcaţiunii

să treacă peste gheaţă ca o focă grasă, după care se scufunda din nou în apă sub propria greutate. Le-au trebuit aproape trei ore ca să parcurgă distanţa pe care eu aş fi stră-bătut-o în câteva minute pe vreme bună. Nu i-am spus tatălui meu că vin. Mi-am zis că nu ştiam sigur dacă se îndreptau spre noi, dar până la urmă nu a mai existat nici un dubiu: forma aceea întunecată se îndrepta direct spre insulă.

Căpitanul Nichols, şeful departamentului de poliție, şi-a adus toți oamenii pe deal.

Când am deschis uşa şi-au scos pălăriile, chiar dacă afară era ger. M-am întrebat dacă li se spusese mai înainte să procedeze în felul acesta sau dacă aşa era prevăzut în regulamentul poliției. Un pescar şi-ar fi păstrat fesul pe cap.

- Am vrut să ne asigurăm că tu şi cu tatăl tău sunteți bine, mi-a spus căpitanul Nichols.

L-am auzit pe tatăl meu cum îşi îndepărta scaunul. Toți oamenii se mutau de pe un picior pe altul şi tuşeau, norişori alburit de respirație desprinzându-se de pe fețele lor.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat tata, din spatele meu, oprindu-şi privirea asupra căpitanului.

- 'Neața, domnule Donnal. N-am văzut-o pe Miranda venind la şcoală şi am vrut să ne asigurăm că sunteți bine, a spus căpitanul Nichols politicos.

- Păi, nu prea avem o vreme potrivită pentru traversarea canalului, nu-i aşa? a răspuns tatăl meu, destul de vesel. I-am văzut privirea mutându-se în jos, spre plajă, la barca de la mal. Era în papucii lui de casă şi părul îi stătea ca naiba: trăsese de el toată dimineața.

- Credeți că am putea să intrăm pentru o clipă înăuntru? întrebă căpitanul.

- Mă îndoiesc că am de ales, a răspuns tatăl meu zâmbind din nou, dându-se la o parte şi făcându-mi semn să fac la fel.

L-am recunoscut pe unul dintre ei: era John, fratele lui Dan MacPherson, de care Julie mărturisise la un moment dat că-i plăcea, asta doar pentru că urma Academia Pazei de 38

Coastă. Mi-am dat seama că tatăl meu nu cunoscuse încă pe nimeni ca John MacPherson, cu toate că domnul Blackwell l-ar fi ştiut - domnul Blackwell i-ar fi ştiut pe toți.

Tatăl meu a rămas lângă uşă, lăsând-o deschisă, şi nu a invitat pe nimeni să ia loc; arăta mai scund cu atâția bărbați în încăpere şi mi-am dorit ca cineva să se aşeze, totuşi. Ghetele lor mari lăsau băltoace de apă din zăpada plină de nisip. Mi-am făcut de lucru punând un ibric pe foc, ca şi când urma să bem cu toții ceai.

Căpitanul şi-a scos mănuşile.

- Nu vrem să vă deranjăm, domnule Donall, a zis el, îndesându-şi cu grijă mănuşile în pălărie, ca şi când ar fi vrut să facă acolo un cuib, dar conducerea şcolii consideră că prejudiciați educația Mirandei.

- Conducerea şcolii? a repetat tatăl meu.

- Miranda a lipsit câteva luni de la şcoală. Tatăl meu l-a privit, ofensat.

- Fiica mea m-a ajutat să traduc *Metamorfozele* lui Ovidiu, a zis el.

Căpitanul a privit în jos, la micul cuib pe care-l făcuse. Uşa deschisă sfida instinctele tuturor. Ceilalți oameni îl urmăreau neliniştiți, să vadă ce avea să facă.

- Ei bine, v-am luat-o înainte şi v-am deschis o cărare, domnule Donnal, a spus el. Aşa că Miranda va putea să vină mâine dimineață la şcoală.

- Sunt sigur că fiica mea va face cum va dori, a răspuns tatăl meu, cu ochii

strălucindu-i ca şi cum am fi câştigat.

Toți s-au uitat atunci la mine şi eu am simțit că mi se chircea stomacul, în dimineața aceea îmi ieşise un coş în colțul gurii şi mi-am muşcat buza de jos, de parcă aş fi vrut să-l maschez. Până şi oamenii din Paza de Coastă ştiau că nu luasem în viața mea nici o hotărâre.

Căpitanul Nichols a dat din cap a încuviințare în direcția mea. Când ieşeau cu toții afară, am avut ciudata impresie că ar trebui să fiu şi eu la fel de interesantă de soarta lor. Ei ar

39

putea să mă salveze, am gândit, în timp ce-şi puneau din nou pe cap pălăriile. Ar trebui să alerg după ei, am gândit, când îi urmăream din priviri coborând spre plajă ordonați milităreşte. Ceainicul a şuierat şi ne-am repezit amândoi să oprim focul.

în seara aceea am făcut o plăcintă cu un borcan de afine, aşa cum făceam după ce terminam de scris la maşină un capitol mai lung. Dar abia dacă am gustat din ea.

- Cred că ai nevoie de un pulover nou, am spus într-un sfârşit, când făceam curat, arătându-i cum tivul de la al lui se desfăcea.

- Poate că da, a spus el aruncându-i o privire.

- O să-ți cumpăr unul, am spus, iar el a încuviințat recunoscător: ştiam amândoi că îmi dădea astfel voie să mă duc dimineață la şcoală, în dimineața următoare m-am dus în şopron înainte de răsăritul soarelui, am scotocit pe acolo după bujii noi, am scos carburantul tratat şi am reasamblat motorul. Cu ajutorul tatălui meu barca a alunecat cu uşurință peste nisipul înghețat, până în apă. Tot golful începuse deja să se sfarme în bucăți mari, compacte, de gheață.

Domnul Blackwell a venit la doc să mă întâmpine ți-nându-şi cana de cafea cu amândouă mâinile, ca pe o lumânare. Am ştiut, când m-am uitat la el, că Paza de Coastă fusese ideea lui. Pentru o clipă am fost furioasă, dar mai mult în numele tatălui meu, decât în al meu. Am legat barca fără să spun nimic.

îi cumpăr tatălui meu un pulover nou azi, am zis, în sfârşit, când el părea că mă va lăsa, pur şi simplu, să plec.

- Va fi un cadou frumos, a spus el.

Nu mi-a cerut să beau o cafea, totuşi. Nimeni de la şcoală nu m-a întrebat unde am fost. Julie a zis că nici nu conta prea mult, cu Crăciunul care avusese loc între timp, dar ea şi Donna Momssey se dăduseră cu acelaşi creion dermatograf şi la sfârşitul orelor au plecat împreună, îndreptându-se cu paşi mari în direcția sălii de gimnastică. Eu am cumpărat un pulover roşu de lână de la Friedlanders pentru tatăl meu şi 40

vânzătoarea l-a împachetat într-o hârtie subțire şi l-a aşezat într-o cutie care era prea mare pentru rucsacul meu.

Când să ies din port, s-a stropit şi am vrut să-l aduc mai aproape dar mă concentram asupra gheții, aşa că l-am lăsat să cadă în santină. Cutia s-a deschis şi puloverul a căzut din ea, încă împăturit în hârtia sa subțire. N-am oprit barca, dar când am intrat în canal, unde cărarea făcută prin spargerea gheții se lărgise datorită mareei, am virat ca să trec pe lângă marcatorul roşu de canal şi să intru în golf.

înainte de înghețarea golfului încercasem să-i spun Juliei povestea lui Phaeton, care a cerut să mâne el însuşi carul tatălui său, fiindcă cineva de la şcoală ceruse dovezi că acesta era fiul unui zeu. Phaeton s-a dus tocmai până la palatul soarelui şi ar fi putut să ceară orice, dar el dorea să mâne carul acela, tras pe cer de un atelaj de cai nărăvaşi înaripați pe care numai tatăl său îi putea struni.

- De ce a vrut să facă asta? a întrebat Julie dispreţuitor.

- Băieţilor le place să conducă diferite chestii, am răspuns eu cu o ridicare din umeri, şi ea a râs.

- Şi ție îți place să conduci diverse chestii, a remarcat ea. Când am intrat în golf mi-am continuat drumul - drept

înainte. Vântul îmi şfichiuia fața. Mai erau încă porțiuni mari de gheață de evitat, dar erau uşor de observat; nu ştiam pe unde merg, dar nu-mi era teamă. Phaeton primise ce-şi dorise şi, în pofida protestelor tatălui său, luase frâiele carului şi-l mânase prin cer. Caii se speriaseră de greutatea sa, pe care o simțeau în car şi cu care nu erau obişnuiți şi o luaseră razna - ar fi pârjolit pământul, aşa că Zeus, până la urmă, a trebuit să-i curme suferința.

Am încetinit barca şi am oprit motorul. De jur împrejurul meu, gheața plutea încet spre ieşirea din canal. Apa era întunecată şi vâscoasă, soarele de după-amiază - aspru şi plat.

- Eu aş fi cerut nişte aur din palat, a spus Julie jucându-se visătoare cu brățara pe care o purta mereu, ca să-l duc acasă şi să-l pot arăta tuturor.

41

- Dar cum s-ar fi ştiut că era de la un zeu? am întrebat.

- S-ar fi văzut asta. Ar fi avut pietre prețioase.

- El a vrut, totuşi, să aibă dovada, am insistat eu. Ea a părut plictisită.

- Tu ce-ai fi cerut, atunci?

Nu ştiam, bineînțeles, în povestioarele pe care le scriam la maşină pentru tatăl meu, toată lumea tăcea tot timpul greşeli; nu exista un răspuns uşor de dat. Nimic din ceea ce ar fi cerut Phaeton nu l-ar fi mulțumit. La Ovidiu, lăcomia, orgoliul şi dorința trupească erau la fel de inevitabile ca faptul de a fi muritor.

în săptămânile dinainte de înghețarea golfului, tatăl meu şi cu mine avusesem un fel de ritm - eu spuneam pe litere cuvintele înainte ca el să le rostească şi făceam pauză doar atunci când inspira. Simțeam un fel de gol luxuriant în capul meu atunci când desenam sau doar îmi imaginam lucruri, închipuindu-mi caii, carul brăzdând cerul. M-am uitat la golf, ştiind că ar fi trebuit să pornesc motorul şi să mă îndrept spre casă. Frigul mi se strecurase prin haine şi începuse să mă pătrundă. Barca începuse să se lase dusă de curent. Până la urmă m-am aplecat înainte şi am luat puloverul, pe care l-am pus în cutie. Lâna era lucrată la maşină şi era neted; am şters de pe el apa cu care intrase în contact în santină şi l-am împăturit din nou în cutie. Ştiam că nu vom mai regăsi ritmul acela al nostru. Mă voi duce acasă, voi pregăti cina, iar dimineață mă voi întoarce la şcoală ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, lăsându-l pe el în urmă tocmai acum, când, în sfârşit, se părea că ne obişnuiserăm să fim singuri împreună.

Până în vara care a urmat absolvirii clasei a noua nu fusesem în oraş decât atunci când mă duceam la şcoală sau făceam cumpărături, în zilele în care mă însoțea tatăl meu, iar domnul Blackwell era pe doc, trecea, pur şi simplu, prin fața lui. Prima oară când s-a întâmplat asta, domnul Blackwell a fost luat prin surprindere, dar următoarea dată ochii îi scăpărat. Julie se împrietenise foarte bine cu Donna Morrissey şi se duceau amândouă la toate jocurile de baschet ale liceului. Liceul Shead era înscris în campionatul de baschet al băieților din Mâine. Câteodată mergeam şi eu cu ele. După meciuri toată lumea se ducea în parcare, unde toți stăteau şi fumau țigări. Julie mă invita, de obicei, să vin şi eu, dar părea uşurată de fiecare dată când mormăiam vreo scuză despre faptul că trebuia să plec acasă să pregătesc masa, sau să mă întorc înainte de a se înnopta. Ea şi cu Donna îşi cumpăraseră sutiene într-una dintre plimbările lor la cumpărături în Bangor; mi-l arătase pe-al ei la baie.

Din când în când o vedeam pe doamna Peabody şi aceasta întreba ce mai facem, tatăl meu şi cu mine. într-o zi m-a surprins cu tatăl meu în oraş şi cumva, nici nu ştiu cum, am căzut de acord să mergem într-o excursie de o zi cu familiile la Wolf Island. Familia Peabody avea o barcă albă cu motor amarată în Deep Cove. Tatăl meu spunea că puteam să anulăm excursia dacă era vreme urâtă, dar în ziua în care stabiliserăm să ne întâlnim cu ei era senin ca vara.

43

Mie m-a salutat cu jumătate de gură când ne-am urcat în barca lor, ca să-mi dea de înțeles că eu eram de vină că trebuia să-şi petreacă sâmbăta împreună cu familia ei. îm-brăcasem nişte jeanşi, aşa cum făceam când domnul Blackwell obişnuia să mă lase să merg cu el la pescuit, iar tatăl meu purta echipamentul lui de vreme rea; Julie şi mama ei erau în şort, ca şi cum ar fi mers în croazieră. Doamna Peabody s-a repezit să-l sărute pe tatăl meu pe obraz iar el, țeapăn şi confuz, a sărutat-o încă o dată pe obrazul celălalt, în stilul franțuzesc; ea a încercat, îmbujorată, să facă acelaşi lucru exact când tatăl meu se dădea înapoi, fiind cât pe ce să cadă din barcă. Toată lumea a răsuflat uşurată când domnul Peabody a strâns mâna tatălui meu şi i-a arătat uneltele de pescuit.

Fratele Juliei ne-a scos din dana de acostare. Era încântat de barcă, de parcă ar fi fost un eveniment pentru el să-şi vadă tatăl şi, în timp ce acesta pornea motorul, şi-au strigat diferite comenzi. Tatăl meu se aşezase prudent pe unul dintre scaunele de plastic pivotante, uitându-se în urmă la siajul pe care-l făcea barca la ieşirea din port, şi domnul Peabody a accelerat la viteza maximă. Domnul Peabody i-a strigat ceva şi el şi-a întors scaunul şi şi-a lipit un zâmbet pe față.

Julie m-a rugat s-o dau cu loțiune de bronzat, după care s-a întins pe punte lângă mine; i se făcuse pielea găinii pe brațe şi pe picioare din cauza curentului, când barca accelera în golf. Am stat lângă ea, în jeanşii mei, cu brațele petrecute în jurul genunchilor. Tatăl meu îmi dădea mai puțin de scris la maşină, dar eu rețineam povestioarele în minte mai multă vreme şi le reluam când stăteam în spatele clasei, sau când mă duceam şi mă întorceam de la şcoală. Am privit golful peste picioarele strălucitoare ale Juliei şi m-am gândit la Salmacis şi la Hermaphroditus.

Salmacis era o nimfă dar, spre deosebire de toate celelalte nimfe care hoinăreau,

vânând prin păduri şi ape curgătoare, ea era „singura naiadă necunoscută Dianei cea iute-de-picior", 44

fiindcă ea n-ar fi pus niciodată mâna pe vreun arc, preferând să-şi „scalde picioarele minunate" în lacul ei preferat, să-şi pieptene părul şi să-şi admire chipul reflectat în apă. Hermaphroditus, numit astfel după tatăl lui, Hermes, mesager al zeilor, şi mama sa, Afrodita, zeița iubirii, era un zeu tânăr care moştenise atât pasiunea carnală a mamei sale, cât şi neobositul simț al aventurii al tatălui său. Iubea lumea ca pe o amantă, fiind la fel de pasionat de cea mai măruntă floricică înflorită din pădure, ca şi de coloana imensă a unui templu.

Când Hermaphroditus a ajuns la lacul preferat al lui Salmacis, a fost atât de fascinat de frumusețea sa încât nici nu a remarcat-o pe Salmacis, pierdută, ca de obicei, în contemplarea propriei oglindiri, în clipa în care aceasta din urmă aruncă, totuşi, o privire în sus, se îndrăgosteşte de el. Se opreşte din dichisit - din pieptănarea părului ei fluid, din aranjarea ținutei ei curgătoare - şi se apropie de el, în toată splendoarea, să-i ceară un sărut. Hermaphroditus este îngrozit şi nu are habar despre ce vorbeşte ea. El admira alte lucruri. O anunță că pleacă, dar ea îl convinge să rămână, spunându-i că va pleca ea în locul lui, după care se ascunde după un tufiş şi aşteaptă să sosească un alt moment potrivit ca să-i facă avansuri.

Julie s-a ridicat să-şi ia ceva mai călduros şi eu am închis ochii, imaginându-mi-o pe Salmacis întorcându-se la lac de îndată ce el o crede plecată. Lacul este liniştit şi nu trece mult până ce el începe să păşească de pe o piatră pe alta, admirând felul în care lumina soarelui pătrunde prin apa cristalină şi pare să mărească pietricelele de pe fund. Când îşi dezbracă hainele şi intră în lac, apa răcoroasă îi mângâie gambele, coapsele, înainte de a se scufunda cu totul în ea. „Am învins! Este al meu!" strigă Salmacis îndată ce vede împroşcările apei, scufundându-se după el ca o vânătoare ce era. Hermaphroditus îi simte înlănțuirea. Se zbate ca să se elibereze, însă ea îşi înfăşoară picioarele în jurul său şi nu-i dă drumul, în scurt timp el nu mai poate să

45

scape, nici să se smulgă din lațul ei - ea îl atrage, pasională, ca un vârtej. El simte că este pe cale să se înece. Se zvârcoleşte, panicat, încercând s-o găsească - încercând să-i găsească buzele. O sărută ca s-o liniştească. Mâinile ei îi ating tot spatele, se lipeşte de el în apă şi el se lipeşte de ea, însă ea continuă să implore zeii să-i apropie încă şi mai mult. Zeii răspund: trupurile lor încep să se întrepătrundă, pieptul ei moale topindu-se în pieptul lui puternic, picioarele li se împletesc devenind ale unui singur trup, până când Hermaphroditus strigă, predându-se.

- Eşti bine? întrebă Mie dându-mi să țin un pahar cu limonada ca ea să se poată întinde din nou lângă mine. Era înfăşurată într-o pătură şi părul îi flutura pe spate, în vânt.

Am luat o înghițitură din pahar şi i-am dat limonada înapoi după ce s-a aşezat comod. Părea să mă fi iertat. Puteam să vedem deja locul spre care ne îndreptam, un golfuleț asemănător cu cel din fața casei noastre, unde am legat barca de un ciot de pe mal. Mama Juliei a scos cele necesare prânzului din lada frigorifică, împachetând şi despachetând tot felul de lucruri, ceea ce făcea de când urcasem la

bord. Domnul Peabody i-a oferit tatălui meu o bere şi, când el a refuzat-o, nu le-a mai rămas decât limonada care ştiam că i se va părea prea dulce. Ştiam că nu-i place să mănânce în plin soare şi am urmărit, cu nervozitate, cum accepta un sandviş cu şuncă deşi ştiam că nu-i plăcea nici aceea. Julie tocmai îmi spunea că urmează o dietă şi că nu se va atinge de prăjituri, când doamna Peabody a zis veselă:

- Tu şi Miranda ar trebui să ieşiţi mai des, Peter. M-am uitat la el şi i-am văzut sclipirea aceea de nerăbdare din ochi, pe care o avea de când se lăsase de băut.

- Credeţi? i-a zis el.

- Cu totii ne întrebăm ce faceţi acolo, numai voi doi, singuri.

- Sunt sigur de asta, Alice, a răspuns el cu un zâmbet condescendent, dar nu facem ceva nici pe departe atât de palpitant cum vă închipuiţi voi.

46

Ea a râs, nesigură, evitându-i privirea, după care a luat o înghiţitură de limonada.

- Nouă ne place să ieşim cu barca, a spus ea uitându-se de-a lungul ţărmurilor golfului cu o mulţumire prefăcută, ca să schimbe subiectul. Dar probabil că voi doi sunteţi mai tot timpul pe mare.

- Nu şi dacă pot să evit asta.

Nu a intenţionat să o jignească, nu cred asta, dar a spus-o pe un ton tăios, şi ea s-a îmbujorat la faţă.

- Suferă de rău de mare, am intervenit eu de pe partea cealaltă a cocpitului.

Tatăl meu a luat o înghiţitură din limonada şi s-a crispat, iar doamna Peabody s-a ridicat repede să pună din nou mâncarea în lada frigorifică. Pentru o clipă am avut impresia că o urăsc, şi pe Julie la fel. Că-i urăsc pe toţi.

La întoarcere am lăsat-o pe Julie să se urce la proră şi m-am aşezat lângă tatăl meu. Mi-am scos mâna afară, peste margine, ca să simt răcoarea ce venea dinspre apă. Domnul Blackwell îmi explicase o dată cum particulele de aer rece care se ridicau din golf se întâlneau cu particulele de aer cald care veneau dinspre ţărm şi formau pâlcurile de ceaţă groasă care învăluiau insula dimineaţa şi seara, întotdeauna m-am gândit, însă, la locul de întâlnire al celor două: dacă recele era învins de căldură sau aerul era învins de apă. Aveam impresia că trebuia să existe un loc anume, un moment de echilibru înainte ca una să se transforme în alta.

Mi-am pus mâna pe genunchiul tatălui meu: se uita din nou distrat la siajul pe care-l făceam, urmărind cum insula se îndepărta, şi am ştiut că-şi dorea să fi ajuns deja acasă.

- în curând vom fi acasă, i-am şoptit la ureche.

M-a privit surprins, de parcă nu s-ar fi gândit deloc la asta.

A început să bea din nou câteva luni mai târziu, într-o seară în care nu am gătit nimic altceva în afară de o ciorbă de fasole uscată. Aveam pâine proaspătă la ea, dar ani de zile m-am întrebat dacă ar fi băut paharul acela de whisky dacă i-aş fi făcut o ciorbă mai deosebită. Şi l-a turnat chiar înainte de a se aşeza la masă într-unul din paharele acelea grele de whisky pe care le scotea întotdeauna pentru domnul Blackwell. N-am zis nimic: parcă ar fi ajuns acolo singur, lumina arămie a lichidului umplând pe

jumătate paharul, ca un musafir neaşteptat. Ne-am purtat amândoi prevenitor în legătură cu asta, aproape politicos, şi când a luat în sfârşit o înghițitură a făcut-o într-un mod neceremonios, ca şi cum în acest fel era posibil să nu observ nimic. A închis ochii, doar o clipă, şi când i-a deschis din nou era acelaşi om.

Nu ştiu ce fel de schimbare aşteptam. Mă duceam la şcoală în fiecare zi şi el avansa într-un ritm mai lent cu manuscrisul, iar în rarele după-amieze în care avea ceva pentru mine de bătut la maşină, terminam în numai câteva minute. Uneori aşeza o mână pe spătarul scaunului meu, se apleca să vadă până unde am ajuns şi eu mă înfioram de mirosul de băutură al respirației sale. Alteori mă duceam eu la el, îl întrebam cum se scrie vreun cuvânt pe care nu reuşeam să-l descifrez, şi când mă trăgea mai aproape ca să se încrunte la foaia pe care o țineam în mână era întru totul el însuşi, concentrându-se. 48

Echipa de baschet a Liceului Yvesport s-a calificat din nou la campionatul celor din ultimul an de şcoală şi, fără ca Julie să-mi țină tovărăşie, am luat obiceiul să desenez între ore, apoi şi în timpul orelor. De cele mai multe ori desenam flori, umplând marginile tuturor manualelor mele cu modele de frunze de iederă şi flori înflorite. Singurul lucru pe care puteam să-l desenez chiar şi fără să mă uit pe hârtie era un copac. Ii desenam cu şi fără frunze; îi desenam cu cioturile din trunchiuri, cu uscăturile de pe ramuri şi cu rădăcinile brăzdând pământul acoperit de muşchi. Când a venit din nou vara am luat obiceiul să fac cafea acasă, înainte ca tatăl meu să se trezească, să iau un termos la mine şi să ies afară să schițez flori sălbatice, în acel iulie, când câmpia de pe partea sudică a insulei a fost inundată de tulpinile roşii de lupin, am petrecut aproape o săptămână acolo încercând să transpun purpuriul şi albastrul în alb şi negru: unii lujeri erau închişi la culoare în vârf, alții erau deschişi, aproape albi şi înfloriți abundent şi catifelat la mijloc. Am desenat lujer după lujer, cu evantaiul de frunze de la bază, perechile de petale ascendente, cum îşi formau caliciul, cum arătau cupele înainte să înflorească, aspectul negricios pe care-l căpătau când începeau să se ofilească. Noaptea, când nu puteam să adorm, coboram în sufragerie şi-mi desenam mâinile, încă mai am un caiet plin cu schițele acelea nocturne: mâini deschise, pumni strânşi, degete separate. Tatăl meu spunea că de vină era cafeaua, dar eu simțeam o nelinişte necunoscută până atunci.

într-o seară, când desenam, a venit în bucătărie şi a stat uitându-se pieziş la mine în lumina strălucitoare a lămpii mai mult decât de obicei.

- Nu ai cămaşa asta de noapte de mult prea mult timp? a întrebat el.

- Poate că da, am zis eu trăgându-mi picioarele sub ea, deşi nu-mi era frig. De fapt, o aveam de aproape zece ani: tivul, care cândva atingea podeaua, îmi ajungea acum aproape

49

până la genunchi când stăteam în picioare. Era unul dintre lucrurile cele mai moi pe care le aveam; trebuise să-i fac o tăietură la guler să-l lărgesc ca să nu mă strangulez când mă răsuceam în pat în mijlocul nopții, iar brațele îmi rămâneau neacoperite de la coate în jos. Am ridicat caietul de schițe la piept şi i-am văzut privirea coborând repede în pământ.

- Julie zice mereu că ar trebui să merg să-mi cumpăr nişte haine, am spus eu.

- Păi, atunci ar trebui, a spus el brusc, întorcându-se şi ieşind.

M-am uitat după el, i-am urmărit papucii de casă urcând scările şi m-am întors la mâna pe care începusem s-o desenez şi care nu mai era acum decât o linie umbrită lipsită de semnificaţie. Când crescusem, oare, prea mare pentru cămaşa mea de noapte? M-am dus la baie să mă privesc în oglindă. Picioarele mele lungi ieşeau, de acolo unde se termina cămaşa de noapte, ca acelea ale unei păpuşi care a crescut prea mult, sânii mi se vedeau sub tăietura de la gât.

Spre sfârşitul verii m-am hotărât să-i fac o vizită domnului Blackwell, în oraş, şi să-i arăt desenele mele. Mergeam pe stradă, spre căsuţa lui frumoasă. Toate perdelele erau coborâte şi tot ce puteam să văd din stradă era locul în care se afla detergentul său de vase, ca silueta unei femei în spatele perdelelor de la bucătărie. Casa de lângă el avea o saltea sprijinită de una dintre laturi şi m-am gândit cât de mult i-ar fi plăcut ca ei să o ia de acolo, îşi aliniase pe veranda micuţă din lemn lă-diţe cu flori, pline de primule roz şi albastre, cu totul altceva faţă de crinii înalţi pe care-i plantase în faţa verandei noastre.

M-am dus la uşă şi am ciocănit, dar camioneta lui lipsea de acolo; evident, era încă la lucru. Am rămas acolo, cu caietul meu de schiţe, nesigură pe ce i-aş fi putut, oricum, spune. Florile, mâinile şi pumnii aceia cu umbrele lor, toate ciudate, din caietul meu de schiţe nu erau lucruri despre care am fi vorbit noi doi vreodată. El ar recunoaşte toate florile, bineînţeles, ar şti denumirea lor indiană şi pe aceea din 50

engleză - mi-ar recunoaşte până şi mâinile. L-ar deranja, însă, probabil, faptul că m-am zgâit atâta timp la tot felul de chestii. Ştia, probabil, cât de înaltă am crescut. Poate că ştia şi că tatăl meu se apucase din nou de băut şi că eu continuam să-i pregătesc cina ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. M-am întors, ruşinată: poate că el nici nu dorea să vadă ceva de genul desenelor mele.

Julie şi Donna aplicau pentru colegiu şi le-am spus imediat ce a început anul şcolar că eu n-aveam de gând să fac asta. Tatăl Miei le-a dat maşina lui să se ducă până la Bangor de două ori pe săptămână ca să urmeze un curs pentru a-şi îmbunătăţi nota la testele de admitere; nu m-au întrebat niciodată dacă doream să vin şi eu. Ştiam că domnul Blackwell ar fi dorit să aplic şi eu, şi poate că ar fi urmărit chestii precum testele, dar tatăl meu habar n-avea despre ele şi-mi era destul de uşor să nu-i duc corespondenţa care sosea de la şcoală.

La câteva săptămâni de la începutul anului şcolar, un băiat de la noi din clasă, Eric Holmes, a dat o petrecere şi Julie şi Donna au insistat să vin şi eu. Am mers, toate, acasă la Julie în după-amiaza dinaintea petrecerii şi ele mi-au scurtat părul până la umeri şi m-au îmbrăcat cu una dintre rochiile Juliei. Julie ne-a dus cu maşina până acolo şi eu eram fâstâcită de noua mea pieptănătură, de ţinuta neobişnuită pentru mine şi fericită să fiu inclusă în grup. în primele ore pe nici una nu părea să o deranjeze faptul că nu mă dezlipeam de lângă ele, dar în curând amândouă s-au îndepărtat intenţionat şi au dispărut în lumina şi jocul de umbre ale unui foc în aer liber unde Ted, băiatul mai mare cu care se întâlnea Julie, făcea să treacă de la unul la altul *unjoint.* Eric Holmes a apărut lângă mine şi m-a întrebat dacă mă simţeam bine.

Cumva, am ajuns să ne plimbăm spre chei împreună şi mi-a zis că îmi stătea frumos părul. Spunea că putea să mă vadă, peste canal, de la el din casă. Intr-un sfârşit m-a sărutat şi eu i-am răspuns.

Nu m-a deranjat şi tocmai începeam să mă obişnuiesc cu limba lui, când el s-a întins pe spate şi m-a întrebat cu

51

blândețe cum era să nu ai mamă, ca şi când m-ar fi rugat să-mi desfac sutienul.

- Nu ştiu, am spus eu, încurcată. Cum este să nu fii fată?

- Chiar aşa, a zis el râzând. M-am aşezat şi m-am uitat la el.

- Am tată, am zis.

- întrebam şi eu, a spus el încercând să-şi regăsească vocea blândă.

M-am ridicat. El a părut dezamăgit, dar l-am văzut aruncând o privire spre plajă, unde începuseră să se strângă câțiva oameni în jurul focului, înainte de a mă întreba unde mergeam. Am auzit-o pe Julie râzând, i-am văzut profilul în lumina focului în timp ce cineva îi oferea^'o/wf-ul. L-am lăsat acolo şi m-am întors spre casă.

Rebecca Hemmings era pe verandă şi plângea. M-a privit cu atenție prin întuneric, machiajul i se scurgea hidos pe obraji; era aproape de nerecunoscut, îşi făcuse ceva la păr; îi atârna în jurul feței în ciudate bucle disparate. M-am aşezat lângă ea, gândindu-mă cât de ridicol arătam amândouă, sperând să fim transformate.

- Ce faci? a întrebat ea trăgându-şi nasul.

- Nu ştiu. Mi-am tras rochia de la Julia peste genunchi, îmi doresc să nu fi venit.

- De ce nu te duci acasă? Rebecca îşi tampona uşor ochii cu partea de jos a fustei.

- Mă gândeam s-o aştept pe Julie. Am privit în jos, spre plajă, suspinând, dar simțindu-mă mai curajoasă în fața disperării Rebeccăi. Poate, însă, că mă voi duce pe jos.

- Ar trebui să vin şi eu cu tine, a spus Rebecca de parcă vroia să se pedepsească singură.

S-a auzit un val de râsete din jurul focului, acum un loc aglomerat. Nu mai rămăsese nimeni în casă şi muzica se rostogolea zgomotos peste peluză, spre golful întunecat.

Rebecca se ridică. 52

- Hai să mergem, a spus ea ca şi când nu ar mai fi putut suporta.

Fusta ei, am observat când ne îndreptam spre şosea, avea dantelă în partea de jos care se asorta cu dantela de la umeri - întreaga ținută era de un bleu care bătea spre alb. Mergea de parcă era plictisită s-o mai poarte.

- Arăți bine, am spus.

- Mersi. S-a oprit când am ajuns la partea asfaltată ca să-şi scoată sandalele şi, în picioarele goale, mersul ei s-a potrivit cu al meu. Fusese în echipa de sportive; o văzusem o dată, după ore, în echipament, când venise mama ei s-o ia acasă.

- Am văzut desenul pe care ți l-au pus în bibliotecă, a spus ea.

I-am simțit privirea. Ne-am dat la o parte să facem loc unei maşini care venea de la petrecere şi farurile i-au măturat fusta. Cineva a strigat ceva la noi pe geam, în timp ce maşina scrâşnea mai departe pe şosea.

- Aplici pentru colegiu? a întrebat ea.

- Nu, am spus eu, urmărind stopurile maşinii clipind pe şosea, întunericul insinua pe pielea mea o presiune liniştitoare. Puteam încă să mai aud zgomotul petrecerii din spatele nostru, dar copacii care mărgineau şoseaua erau întunecați şi indiferenți. Great Neck era locul unde veneau oamenii vara şi casele sclipeau în capătul aleilor lungi care duceau până la ele încât aproape nu se mai vedeau.

- Eu vreau să merg la MIT[1], a spus ea deşi eu nu am în-trebat-o nimic, îşi legăna tare sandalele, de parcă ar fi încercat să se înveselească. Julie aplică, nu-i aşa?

- Da, am răspuns, amintindu-mi acum că Rebecca fusese bună la matematică, mai bună decât majoritatea băieților.

Deodată s-a oprit şi m-a apucat de braț.

- Ce-i asta? a şoptit.

îi simțeam mâna caldă, aproape fierbinte pe pielea mea rece; şi-a păstrat-o acolo, ținându-mă strâns.

[1] Massachusetts Institute of Technology.

- O vulpe, am spus. Se oprise, perfect nemişcată, să ne privească pe noi două, cu urechile ciulite în sus, cu ochii sclipind. Albul de pe pieptul ei a strălucit când a pornit spre pădure, furişându-se uşor, lăsându-ne, aşa cum stăteam, la fel de nemişcate cum stătuse şi ea, să o privim cum pleacă.

- E periculoasă? a întrebat Rebecca.

-Nu, am spus eu când ea îmi dădea drumul la braț, întrebându-mă ce-ar fi făcut dacă aş fi răspuns da - numai că vulpea păruse atât de demnă, de o răceală atât de indiferentă -probabil că şi-ar fi dat seama, m-am gândit, că mințeam. Fusta îi strălucea în întuneric şi o priveam oscilând în timp ce ea mergea, cu picioarele ei late, nesigure, pe asfalt. Mi s-a părut că stătea mai aproape; era extraordinar, mă simțeam de parcă aş fi ştiut mai multe decât ea; m-am bucurat pentru toate vulpile acelea care vânau pe acolo şi m-am trezit sperând ca încă una să se furişeze, tăindu-ne drumul. La un moment dat o bufniță a țipat tare din pădure şi, stând în expectativă, am privit-o pe Rebecca, dar ea n-a observat nimic; şi-a tras din nou nasul şi mi-am adus aminte cum plânsese mai devreme.

- Pe doc îl sărutai pe Eric Holmes? a întrebat ea.

- Nu, am mințit eu.

Şi-a ținut privirea ațintită drept înainte. Ştiusem că o să-l sărut imediat ce ne-am dus să ne plimbăm spre dig; nu era cine ştie ce altceva de făcut.

- Nu-i nimic dacă vă sărutați, a spus Rebecca liniştită, cu ochii înotând în lacrimi, trecându-şi una dintre buclele ei ciudate pe după ureche. Weekendul trecut a sărutat-o pe Julie.

- Pe Julie Peabody? Vocea mea a sunat tare şi ascuțit. Rebecca şi-a trecut din nou bucla pe după ureche. Pot să

pun pariu că nu i-a spus nimic lui Ted.

„Eric Holmes?" am gândit eu indignată. „Dar nu era nici măcar frumos."

- Eşti sigură? am întrebat-o.

Rebecca a încuviințat din cap, cu o privire tristă, începusem să mă simt ridicol

fiindcă sugerasem să ne întoarcem 54

pe jos; eram încă la câteva mile de oraş şi probabil că s-ar fi făcut ziuă până ajungeam acolo.

- Poate ar fi mai bine să facem autostopul, am spus, cu prima maşină care trece pe lângă noi.

- OK, a zis. M-am uitat la ea.

- Crezi că ar trebui să aplic la colegiu?

- Nu ştiu, a răspuns surprinsă. Tatăl meu spune că o să plătească el dacă nu-mi dau o bursă de şcolarizare suficient de mare. Fratele meu probabil că nu o să se ducă. Detestă şcoala.

- Şi eu la fel, am spus eu copilăreşte. S-a uitat, curioasă, la mine.

- De ce?

Am dat din umeri, sfidătoare.

- îmi place singurătatea, am răspuns, deşi reuşisem să fiu singură foarte mult timp, la şcoală. De fapt, nu-mi plăcea şcoala pentru că era grea; nu eram bună la asta, cu toate că tatăl meu credea că eram mai bună decât oricine altcineva. Nu-mi plăcea să învăț pentru teste şi nu mă descurcasem niciodată bine la matematică. Tatăl meu vroia să merg la colegiu, dar habar n-avea ce presupunea asta. Eu ştiam că o să fac o varză la testele de admitere şi că va fi dezamăgit.

- Sunt, oare, şi urşi pe aici? a întrebat ea într-un sfârşit.

- Nici unul care să fie interesat de noi, am răspuns. Am auzit altă bufniță.

- Asta-i o bufniță, am spus.

- Ştiu asta. Mi-a aruncat o privire şi am prins o urmă de zâmbet.

Am inspirat adânc. Puteam să simt în nări soarele care trândăvise în pădure toată ziua, alunecând prin aerul răcoros. Nu fusese chiar atât de nemaipomenit să-mi lipesc buzele de cele ale lui Eric Holmes, dar mă bucuram că o făcusem. Rebecca Hemmings era tăcută. Am vrut să mă întind spre ea şi să-i ating brațul, aşa cum îl atinsese ea pe al meu, dar eram la distanță de un pas. Am făcut o mişcare ca

55

să ajung lângă ea şi o pereche de faruri ne-au luminat din spate, de pe şosea.

Julie a oprit maşina lângă noi şi şi-a scos capul pe geam ca un conducător de tren.

- Fetelor, vreți să vă ia cineva cu maşina? a strigat ea, beată.

- Cine e? am auzit-o pe Donna întrebând din spate. Rebecca oprise în umbră, chiar în spatele meu. Puteam să-l văd pe Eric Holmes pe scaunul pasagerului înghiontindu-l pe băiatul de lângă el.

- încetează, i-a spus Julie, chicotind.

Rebecca stătea țeapănă, cu un braț pe lângă corp, iar celălalt peste piept, şi se uita fix la Eric prin geamul maşinii, îşi ştersese dârele de rimei de pe obraji, dar negrul din jurul ochilor şi coafura ei ciudată îi dădeau un aer spectral.

- Vrei să mergi cu ei? am întrebat-o.

Ea şi-a desprins privirea de la maşină atât cât să-mi arunce o privire nerăbdătoare, ca şi cum ezitarea mea ar fi putut deja să ne facă să ratăm invitația.

- Vii? a întrebat Julia îndreptându-şi atenția spre mine. Rebecca vine, a mai zis.

- Treci în față! a țipat băiatul care stătea lângă Eric Holmes.

Rebecca s-a îndreptat spre partea din față a maşinii fără să-mi mai arunce nici o privire, cu ochi strălucitori şi cu un braț încă ținut strâns pe lângă corp.

- Putem să vă luăm pe amândouă, a zis Julie neatentă, pentru că cineva tocmai chelălăise în spate.

- Nu e nevoie, am spus eu. E plăcut afară.

M-am aplecat să-i fac cu mâna Rebeccăi, care se strecura înăuntru lângă cei doi băieți.

- La revedere, am spus. Dar Rebecca era ocupată să nu-şi prindă fusta în uşă.

- La revedere, a răspuns veselă Julie. 56

Au mai trecut, claxonând, câteva maşini după ce ea a plecat şi le-am adresat o fluturare din mână entuziastă ca să-şi dea seama că mă distram bine. Simțeam deja că mă rod sandalele cele noi; le-am scos şi am încercat să grăbesc puțin pasul. Luna aproape nu se vedea, dar cerul se luminase puțin între copacii de pe şosea. Am auzit altă bufniță şi i-am răspuns imitându-i țipătul, aşa cum mă învățase cândva domnul Blackwell, dar nu am primit nici un răspuns. „Asta-i o bufniță", m-am imaginat zicând prosteşte şi mi s-a făcut de două ori mai ruşine, aşa că dintr-odată mi-a venit s-o iau la fugă şi nu m-am oprit până nu am ajuns la marginea oraşului, unde era o cărare ce cobora prin pădure până la doc şi am putut să mă prefac din nou că tatăl meu mă aştepta acasă.

în ziua în care se dădea examenul de admitere la colegiu ploua şi mi-am pus ghetele, echipamentul de vreme rea şi am traversat apa ca să iau autobuzul spre şcoală. Docul era practic gol - era deja târziu pentru sezonul de pescuit, puținele bărci care se mai aflau acolo erau mohorâte şi nemişcate. Am mers pe stradă cu gluga pe cap, urmărindu-mi cizmele de cauciuc pe asfalt şi, în loc să urc direct dealul spre şcoală, am ales cărarea ce trecea prin pădure. Era înnoroiată, dar am crezut că aş putea să văd vreun cerb; zărisem o căprioară pe acolo cu câteva zile înainte. Trunchiurile copacilor erau ude, rădăcinile groase se simțeau inegale sub paşii mei. Ploaia s-a oprit în timp ce mergeam şi m-am oprit să mă uit înjur. Pădurea era goală. Am stat acolo, ascultând picăturile grele rămase căzând una după alta din locurile unde se strânseseră pe frunze. Am stat perfect nemişcată, deşi ştiam că ar fi trebuit să-mi continui drumul. Erau momente în care auzeam numai picăturile de apă şi altele în care puteam auzi o maşină pe stradă şi mă gândeam că ar putea fi autobuzul care trecea pe acolo, încercam să nu mai ascult.

Când am ieşit, în sfârşit, din pădure, am ştiut că autobuzul plecase. Atmosfera în oraş era mai alertă, am auzit şi alte maşini. Am traversat strada şi am luat-o de-a lungul țărmului, unde era încă prea multă ceață ca să pot vedea la mai mult de câteva zeci de centimetri peste apă. Nu mă îndreptam spre McMann's şi nici nu aveam de gând să merg acolo, 58

dar începuse mareea şi, fără să-mi dau seama, ocolisem deja promontoriul, păşind din stâncă în stâncă şi prin vegetația de jos când era cazul, până l-am zărit,

suspendat peste chei. McMann's era prea departe de şoseaua dintre Yvesport şi Pleasant pentru astfel încât din oraş nu ajungea acolo foarte des. Nu serveau mâncare, dar auzisem că era tot timpul plin cu camionagiii care veneau din Canada şi cu marinari şi echipaje de pe vasele container de la docul Hanson. Când am deschis uşa eram prea speriată să mă uit înăuntru; am intrat direct şi am ocupat un scaun la bar, aşezându-mi jacheta pe scaunul de lângă mine. Doi bărbaţi în vârstă care beau bere stăteau încovoiaţi la celălalt capăt al barului urmărind un joc-concurs la televizor. Barmanul, o femeie, îl urmărea împreună cu ei, dar s-a întors şi s-a îndreptat fără chef spre mine.

- Cafea? a întrebat. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine, dar ea părea să se simtă astfel. Am devenit dintr-odată conştientă de grosimea cardiganului[1] de lână pe care-l îmbră-casem în vederea testului, de cizmele mele mari de cauciuc purtate peste jeanşi. Mi-am dorit ca măcar să-mi fi scos părul din împletitura în care stătuse lipit toată ziua în ploaie.

Mi-am dres vocea.

- Whisky aveţi? am întrebat eu, incapabilă să-mi fac vocea să sune altfel decât politicos.

Ea s-a uitat la mine şi pentru o clipă am crezut că s-ar putea să mă refuze, dar s-a întors să ia un pahar.

- Cu gheaţă? a întrebat ea rece.

A pus cu mâna câteva cuburi în pahar şi a turnat whisky-ul deasupra lor. Avea un tatuaj pe unul dintre braţe - o inimă cu ceva înăuntru - care se vedea de sub mâneca de la cămaşă.

- Patru dolari, a zis fără să zâmbească, atunci când a pus băutura în faţa mea. Era dată cu un dermatograf negru care-i făcea faţa să pară încă şi mai slabă decât era. Avea părul brunet,

[1] Jachetă tricotată, cu mâneci largi, încheiată cu nasturi în faţă. (n.t.)

strâns într-o coadă împletită. Avea doi cercei de argint ca nişte cerculeţe la una din urechi, iar T-shirtul îi era prins într-o curea iată cu o cataramă mare de argint ţintată cu tur-coaze - în genul celor care se vindeau la centrul comercial Wampanoag, unde aveau elanul împăiat.

S-a întors să se uite din nou la televizor şi am luat o înghiţitură din băutura mea. Mi-a dat un ciudat fior rece. L-am recunoscut pe unul dintre cei doi bărbaţi în vârstă: era Bobby Newlin, a cărui soţie murise cu trei ierni în urmă. Urmăreau un joc-concurs în care participanţii încercau să compună o frază din litere pe o tablă mare. Mi-am dat seama ce era când au pus R-ul sus, împreună cu E-urile: RUTE ALTERNATIVE. Am încercat să-mi dau seama când mi se făcuse atât de frică de teste; când începusem şcoala mi se păruseră uşoare, consideram că tatăl meu avea dreptate şi obţineam rezultate mai bune la ele decât ceilalţi copii. Am luat o înghiţitură mai mare, mi-am simţit stomacul încordându-se, apoi liniştindu-se.

Bobby Newlin a plecat, iar bărbatul rămas a comandat o bere. Barmaniţa i-a adus-o şi apoi s-a dus la masa de biliard să fumeze o ţigară, grăbindu-se puţin. Nu-

mi dădeam seama dacă era plictisită sau nervoasă. Era ciudat că nu o mai văzusem niciodată până atunci. Mi-aş fi amintit de ea, mi-am zis -era genul de fată care nu-şi făcea prieteni cu uşurință. Era drăguță într-un mod oarecum brutal, de parcă era supărată. Am vrut să vorbesc cu ea. încercasem să trag de băutură, dar aceasta se terminase.

Au mai intrat doi bărbați, echipaj din port, care aveau numele unei companii de transport maritim pe spatele jachetelor lor.

- Aglomerație mare azi? a zis unul dintre ei, glumind, când îşi aruncau jachetele cu un gest familiar pe un scaun de lângă masa de biliard.

Ea a zâmbit de parcă mai auzise replica asta, ducându-se din nou în spatele tejghelei de la bar. Ei mi-au aruncat o 60

privire, s-au sprijinit de bar cu mâinile lor grele, au măsu-rat-o din ochi pe barmaniță cu țigara ei, după care şi-au dus berile la masa de biliard.

Ştiam că îmi terminasem băutura prea repede, dar vroiam încă una. înainte de a putea spune ceva, barmaniță a venit să se aşeze pe unul dintre scaunele de la bar şi să se uite la bărbații care jucau, trăgându-şi o scrumieră aproape. Nu vroiam să-mi părăsesc scaunul şi să-l las pe vreunul dintre ei să-mi vadă cizmele de cauciuc - care, mi-am dat seama, erau ridicol de purtat chiar şi în vederea unui test. Am luat o înghițitură din apa de la gheața topită, dându-mi seama că-mi era sete, şi am urmărit cum cei doi bărbați se pregăteau să-şi înceapă jocul, aranjând bilele lucioase de biliard pe pâslă, frecând cu cretă albă vârfurile tacurilor lor.

Unul dintre ei era tuns foarte scurt, iar celălalt purta o caschetă de baseball. Nu-şi vorbeau, dar se simțeau bine împreună, ca frații - sau, poate, m-am gândit, aşa cum se întâmplă cu toți bărbații atunci când au ceva la care să se concentreze, ca tatăl meu şi domnul Blackwell când găteau. Unul dintre ei a spart triunghiul de bile strâns aşezate cu un pocnet puternic şi au studiat amândoi masa, gânditori, calculându-şi mişcările următoare.

Barmaniță a oftat.

- Mai vrei unul? a zis, întorcându-se spre mine. Când am încuviințat din cap s-a ridicat fără chef în

picioare.

- Eu mi-am terminat schimbul, a spus ea fără să se adreseze cuiva anume.

înlocuitorul ei a sosit un minut mai târziu, un bărbat pe care-l recunoşteam din oraş. Avea o mustață pe oală şi sprâncene mari, dese. Copiii lui mergeau la şcoala elementară din Yvesport şi îl văzusem când venea să-i aducă. Blackie îl cunoştea.

- Nu credeam că mai apari, i-a spus ea umplând un pahar cu apă cu gheață şi aducându-mi-l, absentă.

61

Am luat, oricum, o înghițitură din el, bucuroasă că-l primisem, deşi nu-mi dădeam seama dacă asta însemna că nu avea de gând să-mi dea încă un whisky.

Noul barman controla conținutul frigiderului, pregătin-du-şi ținuta de lucru.

- Mai vrea ceva? a întrebat el, dând din cap în direcția mea.

- Whisky, a răspuns ea deschizându-şi o altă bere. l-l duc eu. Din partea casei, a zis ea liniştită, după ce aşezase paharul, ridicându-şi berea în semn de toast înainte de a lua o gură din ea şi de a se aşeza lângă mine.

- Mersi, am zis eu ridicând cu stângăcie propriul meu pahar şi fiind cât pe ce să nu-mi nimeresc gura.

- Merge greu azi? a întrebat barmanul celălalt.

- Ca de obicei. A fost nenorocitul ăla împuțit care cere Chivas.

El nu se uita la ea. A adus gheață proaspătă şi pe urmă a început să ia paharele de pe tejghea şi să se uite pieziş la ele, ca şi când ar fi putut fi murdare.

- Eş' de pe-aici? a întrebat ea, întorcându-se spre mine.

- Crab Island, am răspuns, surprinsă că aveam voce. A dat din umeri.

- Eu nu-s de pe-aici, a spus ea, ca şi când nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi ştiut unde era asta.

- Este între locul ăsta şi Campobello, am zis. Nu-mi puteam aminti când mă întrebase ultima dată cineva unde era situată Crab Island. Se vedea de pe dig. Tu de unde eşti?

Ea a dat din nou din umeri.

- Din Arizona, într-un fel. Mama trăieşte în rezervație, înainte să-mi dau seama, mă uitam deja în sus, la fața ei,

după pomeții ridicați şi gura lăsată în jos a domnului Blackwell.

- E numai pe jumătate indiancă, a spus ea cu un zâmbet strâmb. Eu aduc, de fapt, mai mult a indiancă, decât ea, din cauza părului. Dar ea are o casă acolo datorită drepturilor tribale. Şi trăieşte în bunăstare. Aşa că nu trebuie să muncească. A 62

privit înapoi, la bărbații care jucau biliard, deja plictisită, după care a făcut un gest cu țigara spre paharul meu cu whisky.

- Ăsta este prânzul tău?

- Nu chiar, am roşit eu.

S-a uitat fix la mine un moment şi a mai tras un fum din țigară.

- Nu c-ar fi ceva mai bun de făcut pe-aici, a spus ea uitându-se în spate, la masa de biliard.

M-am uitat şi eu la bărbații aceia, neştiind prea bine ce să răspund, în general aveam impresia că toată lumea din Yvesport avea destule de făcut. Toți erau ocupați - cu teste, cu iubiți, cu jocuri de baschet şi cumpărarea de sutiene. Şi eu aveam treburile mele mărunte prin gospodărie, şi trebuia să mă duc şi să mă întorc cu barca în fiecare zi, şi masa de pregătit. Dar ştiam că nu asta dorise ea să spună.

-Azi trebuia să dau un test, am zis în loc de orice altceva. Pentru admiterea la colegiu.

- Şi ce s-a întâmplat? a întrebat ea, stingându-şi țigara şi luând berea.

- N-am avut chef să-l dau, am spus. Ea a râs, un fel de pufnet de aprobare.

- Nu pot să sufăr testele, a spus ea.

M-am gândit la pădure şi mi-am dorit să-mi vină în minte altceva de zis. Eram iar tăcută. Ea m-a privit.

- Eu mai iau o bere. Ştii să joci biliard?

- Nu, am răspuns.

- Hai să jucăm cu băieţii ăştia, a zis ea. Vrei? îţi mai aduc un whisky.

Eu trebuie să fi uitat între timp de cizmele mele, pentru că în clipa următoare ne îndreptam spre masa de biliard. Ea s-a dus să se aşeze pe calorifer şi a lovit uşor metalul de lângă ea, arătându-mi că ar trebui să mă aşez şi eu. M-am cocoţat la capătul lui, cu noul meu whisky. Cei doi bărbaţi se concentrau asupra jocului lor, dar după ce le-a adus beri

63

Proaspete au pa™1 mai interesaţi de noi şi ea a făcut prezentările. Numele *ei era* Susie. în scurt timp învăţam să joc biliard, ei beau alte beri şi unul dintre bărbaţi, cel cu cascheta, îmi povestea despre super-tancul petrolier pe care lucrau şi care era la încărcat, în Estes Head. Urmau să se îndrepte spre China după ce terminau în Statele Unite şi erau lăsaţi să coboare de pe vas doar o singură zi în fiecare port. Traversarea oceanului va dura douăzeci şi nouă de zile, după care vor petrece o singură zi în China înainte de a se îmbarca din nou pentru întoarcere.

M-am uitat la Susie, care stătea de vorbă cu celălalt bărbat, şi deodată ea a izbucnit în râs, cu faţa îmbujorată. Părea mai tânără şi poate chiar un pic timidă, ţinându-şi o mână în buzunarul de la jeanşi când asculta.

- Ai fost vreodată în China? a întrebat marinarul meu.

- Nu, am spus, dar tu? El a dat din cap.

- Am fost, pentru o zi. -O zi?

- Numai atât avem, a spus el. Cei mai mulţi băieţi se duc în oraş.

Şi-a scos cascheta ca şi când ar fi vrut să-şi alunge din minte gândul despre ce făceau ei pe acolo şi i-am văzut părul, scurt, însă nu ras.

- Dar aş vrea să încerc să văd nişte chestii. Oamenii din jurul portului. Au nişte bărci care se cheamă jonci, cu pânze pătrate.

Eu am încuviinţat din cap, întrebându-mă dacă eram la al treilea sau la al patrulea whisky. Cumva, am ajuns amândoi lângă bar; el trebuie să-mi fi adus încă un pahar cu băutură. Mi-a spus că se gândea să construiască o barcă acasă, şi când el i-ar fi desenat conturul în nisip, omul cu jonca ar fi desenat, la rându-i, conturul carenei sale, şi în felul acesta ar fi comunicat. 64

Susie a venit prin laterala mea, ca şi când ar fi vrut să-mi spună un secret.

- Vor să ne arate vasul lor.

înainte să pot răspunde, ea s-a strecurat pe lângă mine şi a intrat în bar, luându-şi jacheta şi cheile. Când a ieşit de acolo, se strâmba: ne-a arătat o sticlă plină cu whisky sub jachetă.

- Haide, a spus ea uitându-se la mine. O să ne distrăm. Marinarul ei a ţinut whisky-ul ca ea să-şi poată îmbrăca

jacheta - din denim, căptuşită cu blană artificială dar nici pe departe suficient de călduroasă pentru vremea din octombrie. Şi-a scos coada de cal de pe spate şi şi-a

scuturat-o, cu un mic sentiment de mândrie.

- Pun pariu că n-ai mai fost pe un superpetrolier până acum, a spus ea.

Marinarul ei părea mulţumit.

- îl cunosc pe tipul care face de pază în noaptea asta, i-a zis el prietenului său când ne îndreptam spre uşă.

Mi-am găsit jacheta pe scaunul de la bar şi am îmbră-cat-o, neglijent, peste cap, grăbindu-mă să-i ajung din urmă. Barul devenise întunecos şi însufleţit de voci pe măsură ce veniseră mai mulţi oameni, iar eu i-am simţit urmărindu-ne când plecam. Afară ploua încă şi parcarea părea imensă; oraşul de pe dealul de deasupra noastră dispărea în lumina după-amiezei. Eu eram beată şi m-am concentrat să traversez parcarea. Susie le-a spus bărbaţilor să urce în spatele maşinii ei şi eu am rămas acolo, clătinându-mă, în timp ce ei intrau înăuntru.

Maşina a pornit hurducat prin ploaie şi bărbaţii îşi treceau whisky-ul de la unul la celălalt. M-am întrebat din nou dacă nu s-ar putea să mi se facă rău. Cineva a strigat cerând să se pună muzică şi maşina s-a umplut de zgomot. Susie s-a concentrat asupra drumului. A mers direct spre punctul de control, unde un bărbat în uniformă s-a uitat scrutător în maşină şi a râs la noi. Se întuneca în timp ce noi ne continuam drumul până la danele de încărcare, pustii şi luminate de lumini

65

gălbejite. Susie a luat whisky-ul când am coborât din maşină, l-a dus la gură şi l-a dat pe gât. Flancurile metalice ale supertancului se înălţau deasupra ei, în ceaţă. M-am uitat în sus, la luminile de pe punte, îndulcite de ceaţă, şi am simţit cum mintea mi se limpezea de frică. Ea şi-a şters gura şi mi-a pasat whisky-ul, iar eu am băut.

Trebuia să urcăm pe pasarelă în şir indian. Era ca şi cum ai urca pe o scară lungă. Susie şi marinarul ei au urcat primii, ameţiţi şi nerăbdători, iar marinarul meu a rămas în urmă ca să mă ajute la trepte. Când am ajuns sus, m-am dus la balustrada cea mai apropiată. Avea o ramă de bocaport cam la înălţimea pieptului; m-am sprijinit de ea şi m-am uitat în jos, nu la apă, ci la docul de sub noi - o încâlceală de pompe şi de conducte de petrol - şi am început să vomit.

Marinarul meu era amabil; mi-a ţinut părul departe de faţă şi m-a masat pe spate. M-a condus pe puntea din faţă ca să beau un pahar cu apă. Am uitat de Susie în lumina orbitoare a luminilor fluorescente; curând au urmat alte scări metalice şi apoi dormitorul lui, cu pereţi din oţel şi un televizor fixat sus, într-un colţ. Era la fel de spaţios ca un dormitor obişnuit, am gândit eu în timp ce-mi scoteam jacheta umedă şi mă întindeam pe pat. Avea chiar şi o fereastră - pătrată, nu rotundă. Marinarul meu s-a aşezat pe marginea patului murmurând tot felul de lucruri, mângâindu-mi părul. Mi-am dat jos cizmele Wellington şi ele au căzut, moi şi elastice, pe podea. Pe urmă mi-am scos puloverul de lână şi, împreună cu el, T-shirtul, iar el s-a aplecat în faţă şi mi-a sărutat sânii prin ţesătura subţire a sutienului. I-am privit părul tăiat sever, mişcarea capului său mare în timp ce-mi împingea sutienul ca să-şi pună buzele pe sfârcurile mele. El părea îndepărtat şi m-am simţit înaltă, de parcă gâtul meu era mai lung decât îmi închipuisem vreodată. El este undeva, acolo, jos şi mă sărută, m-am gândit, iar eu sunt tocmai aici, sus. Singură. Şi apoi i-am luat capul cu amândouă mâinile şi l-am

sărutat. Am vrut să pătrund înlăuntrul lui, să ajung în gâtul 66

lui şi să mă îngrop adânc în el. I-am desfăcut cureaua de la pantaloni şi i-am căutat penisul, care ţâşnea întărit din pantalonii lui, dar pe care îl simţeam cauciucat în mână.

Nu eram sigură ce să fac cu el - am reuşit să mă dau jos din pat şi l-am pus în gură, să-l sug. El mi-a dat cumva jos pantalonii şi după aceea era deja deasupra mea, în mine, privind în jos cu un fel de expresie uluită. Tavanul de deasupra noastră era metalic. M-am mişcat, stângaci, înainte şi înapoi o dată cu el, ca să simt mai mult din el în mine şi pe urmă, dintr-odată, el s-a retras şi şi-a dat drumul pe pântecele meu. Am stat întinşi acolo până am auzit pe cineva alergând pe coridor şi marinarul meu a sărit direct în picioare şi mi-a zis să mă îmbrac. Tot trupul meu parcă era lichid, stomacul era lipicios şi ud şi când m-am ridicat încăperea a dispărut din raza mea vizuală.

M-a ajutat să-mi îmbrac din nou pantalonii, pe urmă şosetele şi cizmele, de parcă eram un copil.

- Eşti bine? m-a întrebat el cu blândeţe. Prietenul lui bătea tare în uşă.

- Greg! Tre' s-o scoţi de-aici.

Când a deschis uşa, prietenul lui stătea în pragul ei şi zâmbea.

- M-a văzut Rinaldi, a spus el.

Marinarul meu şi-a pus tricoul şi în următorul moment m-am trezit că mă conducea înapoi, la pasarelă. Mi-am ţinut haina înfăşurată strâns, lipită de pântece, şi am coborât treaptă cu treaptă, temându-mă să mă uit în parcare ca să văd dacă barmaniţa mai era încă acolo.

Ea mă aştepta cu farurile aprinse. Când m-am apropiat suficient am văzut că fuma o ţigară pe scaunul şoferului; s-a întins să-mi deschidă uşa.

- Te-au prins? a întrebat când m-am aşezat, punându-şi ţigara în gură ca să manevreze schimbătorul de viteze.

- Nu chiar, am răspuns eu, nefiind sigură ce vroia să spună. Ea a râs din nou, cu aceeaşi pufnitură zeflemitoare.

67

- Sau te-au prins, sau nu te-au prins.

- Păi, mi-au zis că venea cineva, am spus. Parcă nu era lucrul cel mai potrivit despre care să fi vorbit. Eu mă simţeam lipicioasă şi ciudat şi nu îmi dădeam seama dacă acelaşi lucru i se întâmplase şi ei. Am vrut s-o întreb, dar ceva îmi spunea că nu se făcea. Tăceam amândouă când am întors spre şoseaua care ducea la McMann's.

- Crezi că m-ai putea lăsa la docul din oraş? am spus într-un târziu.

Ea a coborât geamul atât cât să-şi poată arunca ţigara.

- Poţi să rămâi la mine acasă, dacă doreşti.

- Nu-i nevoie. Mă aşteaptă tata.

A pumit din nou dispreţuitor, o scurtă exalare a expiraţiei şi eu m-am uitat la ea. Avea un aer furios când conducea, cu ochii strălucindu-i în întuneric.

- Ce-i? a întrebat ea când a simțit că o priveam.

Nu i-am spus că tatăl meu probabil că nu mă aştepta, nici că îl voi găsi adormit pe canapea şi că n-o să aibă habar unde fusesem. Nu i-am spus că nu mai făcusem niciodată înainte ceva asemănător. Am răspuns, simplu, „nimic", aşa cum am considerat că se aştepta ea şi m-am întors să mă uit pe geamul din partea mea. Am avut impresia că puteam auzi poveştile noastre, închise în noi, ca un zgomot.

Când, în fine, m-a adus unde îi cerusem, mi-am luat la revedere de parcă nu mi-ar fi păsat de nimic şi am trântit uşa. Dar nici atunci când se îndepărta cu maşina nu am crezut că nu o voi mai revedea niciodată. Abia când mă întorceam cu barca acasă mi-a dat prin minte că întâlnisem, în sfârşit, o persoană încă şi mai singură decât mine.

Julie şi Donna au obținut, amândouă, un punctaj bun la test; în primăvară Julie a fost admisă la Bowdoin, iar Donna -la Universitatea din Mâine. Arme Mărie Gleason, care era în clasă cu noi, a rămas însărcinată şi nu şi-a făcut apariția la absolvire. Domnul Blackwell a amintit asta cu ocazia singurei dăfi când ne-am văzut în primăvara aceea. A zis că avea impresia c-o s-o pască ceva de genul ăsta. Ştiam că era foarte posibil ca vreun cunoscut de-al lui să mă fi văzut în noaptea aceea la McMann's şi mă întrebam uneori dacă aflase. Pe barmaniță n-o zărisem prin oraş, deşi i-am văzut maşina în parcarea de la McMann's aproape în fiecare zi în drumul meu de la şcoală spre casă în primăvara aceea.

Domnul Blackwell trebuie să fi aflat, şi el, cine mergea la colegiu şi cine nu; la terminarea şcolii m-a întrebat dacă vroiam să lucrez pentru el la şantier. Ştiam că angajase băieți de liceu în fiecare primăvară, dar nu ştiam să fi angajat vreodată vreo fată. N-a întrebat nici un moment dacă m-ar interesa: la fel se-ntâmplase şi cu pescuitul, chiar şi atunci când avea propria barcă, deşi ştia foarte bine că nu făcusem nimic altceva toată vara decât să grădinăresc şi să gătesc pentru tatăl meu.

Aproape că am refuzat, doar ca să văd dacă asta l-ar supăra. Dar gândul că aş fi putut să-l văd în fiecare zi era prea tentant, încă nu-mi trecuse prin cap că trebuia să câştig bani. Mă consideram, în general, necheltuitoare - mai mult pentru a fi expeditivă, decât din alt motiv - dar tatăl meu

69

îmi dăduse întotdeauna ațâți bani câți îi cerusem, indiferent dacă erau pentru aprovizionare, pentru rechizite şcolare sau pentru o rampă nouă de oțel care să fie fixată la chei şi eu nu stătusem prea mult să mă gândesc de unde proveneau. Erau foarte puține tentații în Yvesport în afară de strictul necesar şi rareori cumpăram şi altceva decât ceea ce era nevoie.

- Ce vei face acolo? a întrebat tatăl meu când l-am anunțat în seara aceea, la masă.

- Nu ştiu, am răspuns. Probabil că voi vopsi în majoritatea timpului.

- Aş fi crezut că vei găsi o modalitate mai bună de petrecere a timpului.

Cred că bănuiam că n-o să-l încânte ideea: gătisem ba-tog în seara aceea, cu un sos care ştiam că-i place şi folosisem măslinele negre pe care le comandase de la New York alături de conservele mele de roşii cu usturoi din grădină.

- Este doar pentru vara asta, am spus.

- înțeleg, a spus el întinzându-se după paharul cu băutură. Şi după aceea presupun că ai un plan mult mai bun?

L-am urmărit cum sorbea o înghițitură şi n-am prea ştiut ce să-i răspund. El zâmbea de parcă nu făcea decât să mă tachineze, dar mi-am dat seama că era la fel de surprins ca şi mine de modul în care evoluaseră lucrurile, ca o scânteie mică şi plină de cruzime.

Fusese dezamăgit când îi spusesem că pierdusem terme-nul-limită pentru depunerea aplicațiilor pentru colegiu, dar nu avusese nici o sugestie în legătură cu ce aş fi putut face în legătură cu asta. în secret, m-am gândit că era posibil ca el să fi dorit să nu plec de pe insulă. Fusesem ocupată primăvara aceea, pregătind grădina pentru vară, dând liniştită examenele de la sfârşitul anului şcolar şi aşteptam cu nerăbdare, în felul meu, pregătirile pentru o nouă iarnă. Câştigasem premiul întâi la concursul de artă de la şcoală pentru un desen care înfățişa un crin cu capul plecat spre pământ şi-i scosesem cocarda înainte de a-l aduce acasă, oferindu-i-l tatălui meu 70

fără să-i spun nimic. L-a aşezat în sufragerie şi eu m-am gândit, vag, că odată s-ar putea să desenez şi alte personaje mitice; că ele ar putea servi ca ilustrații pentru lucrarea lui.

în seara aceea, după cină, am plecat să mă plimb. Domnul Blackwell croise o alee de jur împrejurul insulei şi de-a lungul stâncii, în spate, iar eu cunoşteam fiecare piatră de pe drum, fie zi, fie noapte. Uneori încercam să mă păcălesc şi să mă prefac că mă aflu într-un loc nou: mă uitam intens la creasta mărului sau la bolovanul care ieşea în afară când era maree joasă, străduindu-mă să nu le recunosc. Dar fiecare colț de insulă îmi era, de fiecare dată, încă şi mai familiar şi înainte de a-mi da seama eram iar acasă, la timp pentru a merge la culcare, sau pentru micul dejun, sau pentru cină. Petreceam mult timp privind golful. Mă întrebasem de multe ori dacă mama mea făcuse acelaşi lucru înaintea zilei în care părăsise siguranța insulei şi se pierduse. Era uşor, chiar şi pe întuneric, să vezi forma golfului şi fiecare proeminență de uscat; pornind direct din golful nostru în aproape oricare direcție cu excepția uneia singure, se ajungea cu barca la țărm. în orice caz, tatăl meu o lăsase să plece. Şi eu de asemenea.

Deşi îl văzusem pe tatăl meu jignindu-l pe domnul Blackwell, numai în seara aceea am realizat că era posibil ca ea să fi vrut să evadeze. Domnul Blackwell nu afirmase niciodată că fusese fericită şi singurul lucru pe care păreau să şi-l aducă aminte oamenii din oraş era acela că era timidă.

Am început să lucrez pentru domnul Blackwell înainte de sfârşitul lui iunie. Deşi iarna locul era plin-ochi cu bărci, vara era aproape gol, cu excepția câtorva dintre carcasele go-eletelor vechi la care lucrau cei de la Şcoala de Comerț, suspendate în aer ca nişte nave spațiale. Nu erau prea multe de vopsit din moment ce fiecare barcă ce nu avea nevoie de reparații importante era la apă. în loc de asta, domnul Pinter mă pusese să țin contabilitatea, care consta în înregistrarea şi însumarea teancurilor de chitanțe galbene pe care le strânsese în timpul primăverii. Cei trei băieți de la şcoală care lucrau

71

pentru el îl ajutau pe domnul Blackwell să repare o veche navă care transporta

sardine şi pe care Butch Harris avea de gând s-o folosească pentru croazierele de observare a balenelor, îi urmăream de la fereastra rulotei pe care domnul Pinter o folosea pe post de birou cum urcau şi coborau scările în plin soare, străbătând puntea uriaşei carcase albe în timp ce eu mă moşmondeam printre hârtii mototolite şi dosare mucegăite.

Lucram acolo de vreo săptămână când m-am întors acasă, într-o seară, şi am constatat că barca cealaltă lipsea. Trecuse foarte mult timp de când tatăl meu se dusese singur în oraş şi am simțit imediat că mă enerva lucrul acesta. Presupunând că va întârzia la masă, am început să fac scoici prăjite, felul de mâncare ce îi plăcea cel mai puțin. Dar, cum începuse să se întunece, mi-am adus aminte că domnul Blackwell îmi spusese că se apropia o furtună în sud-vestul Floridei şi m-am surprins ieşind de două ori afară să mă asigur că lumina de la verandă era aprinsă, începuse să plouă. La sfârşit, am făcut o plăcintă cu lapte şi cu ouă fiindcă mă simțeam vinovată că-i gătisem o cină ca o pedeapsă. Când intra pe uşă, eu îi pregătisem deja paharul cu whisky, reîncălzisem scoicile şi aranjasem totul pe masă ca şi când abia mă apucasem de toate acestea.

El a mâncat repede, ca şi cum i-ar fi fost foame, şi nu a părut să observe cât de reci erau scoicile la mijloc, ba parcă nu a văzut nici măcar că mânca scoici.

- Azi am vorbit cu Walter, a spus el în sfârşit, incapabil, după cât se părea, să-şi rețină entuziasmul. Au nevoie de ajutorul tău la Institut.

- Cine-i Walter? am întrebat eu.

- El conduce Institutul, a răspuns, în New York.

- Institutul? am repetat eu.

- Institutul lui Arthur, a spus el nerăbdător. Institutul pentru studii clasice unde am înființat biblioteca. Au nevoie de cineva imediat.

M-am uitat la el. -în New York? 72

- Exact, a zis el întinzându-se după whisky. Cred că ar fi ceea ce-ți trebuie.

Am simțit că mi se strângea stomacul.

- Şi dacă nu vreau să merg? am întrebat.

- Nu eşti obligată.

Am rămas amândoi tăcuți. Mă uitam fix la scoicile mele, mâncate pe jumătate.

- Ți-am făcut plăcintă, am spus eu cu voce pierită.

- Mulțumesc, a zis el zâmbind.

- Cât timp ar trebui să stau acolo?

- Doar câteva săptămâni. Sau cât timp vei dori. Walter a zis că au o cameră în care poți locui.

M-am ridicat şi m-am dus să aduc plăcinta.

- S-ar putea să trebuiască să ne pregătim de furtună, am spus eu, absentă.

- De furtună? a întrebat el, urmărindu-mă.

- Domnul Blackwell a zis că se pregăteşte ceva lângă Florida.

Am pus plăcinta pe masă, între farfuriile noastre, incapabilă să mă uit la el, şi m-am aşezat din nou. El a făcut un gest din cap spre farfuria mea.

- Cineva nu este gata pentru desert, a spus el cu blândețe.

Ceața era deasă când m-am dus spre şantier a doua zi dimineață, ghidându-mă tot drumul după compas. Când păşeam peste pista unde erau depozitate bărcile iama, zgomotul unor lovituri de ciocan răsuna puternic în umezeală. Am mers în direcția aceea, dar era unul dintre băieți, şi când l-am întrebat dacă domnul Blackwell ajunsese deja acolo a dat din umeri. Am intrat în birou. De la fereastră îl puteam vedea pe domnul Blackwell vorbind cu cineva de la docul de combustibili.

Tot ce puteam face era să aştept până la pauza sa de la unsprezece şi jumătate - vreunul dintre băieți era tot timpul prin preajmă în speranța de a lua prânzul împreună cu el, iar eu vroiam să-l prind singur. Am văzut când se urca în barca de pescuit scoici a lui Jiro Craig unde refăcea podelele. La

73

11,15 am făcut un ibric de cafea proaspătă, am turnat cafea în două ceşti şi am plecat spre el.

El şi-a scos pălăria, trecându-şi o mână prin părul lui negru şi transpirat.

- Tu vrei să-mi spui că a sosit timpul pentru o pauză? a întrebat el uitându-se în jos, spre mine, peste marginea bărcii.

- Tatăl meu mi-a găsit ceva de lucru în oraşul New York, am zis, uitându-mă în sus, la el.

El a zâmbit.

- Serios?

Şi-a pus din nou pălăria şi l-am văzut aruncând o privire la ce lucrase până atunci înainte de a veni la scară şi de a coborî până la mine.

Eram aproape cât el de înaltă, când se afla la nivelul solului. A luat ceaşca de cafea şi a făcut un gest spre banca pentru picnic dintre buruieni, de lângă vechiul doc de încărcare.

- Zice că au nevoie de ajutorul meu la institutul la care a lucrat el mai demult, am spus după ce luaserăm amândoi câte o înghițitură de cafea.

El a încuviințat din cap, gânditor.

- Asta ar fi bine, a zis el.

- Crezi?

A dat din umeri.

- Pentru cât timp pleci?

- Pentru oricât timp doresc, cred, am zis eu.

- S-ar putea să-ți facă bine, a spus el. Să vezi tot felul de lucruri.

Cum nu i-am răspuns, mi-a aruncat o privire.

- N-o să-ți fie dor de nimic de pe-aici, să ştii. Tatăl tău o să continue să scrie la cartea aia.

Am încuviințat din cap cu ochii umplându-mi-se de lacrimi şi am privit amândoi lumina cețoasă. Mă bucuram să stau cu el. Eu mi-am tras nasul, însă el nu s-a uitat spre mine; îmi oferea un moment de intimitate, dar ştiam că se gândea şi la tatăl meu.
74

- Voi doi vă pregătiți de furtună? a întrebat în sfârşit, terminându-şi cafeaua. E încă departe, a continuat el, dar se zice c-o să fie una puternică. Nimeni nu garantează

că n-o să ajungă până aici.

în drumul meu de întoarcere prin oraş, după serviciu, lăsându-mă în voia melancoliei, m-am oprit la magazinul de unelte ca să iau cele necesare în vederea furtunii, deşi cumpărasem de mult suficiente alimente conservate şi lumânări pentru situații de urgență ca să ajungă pentru câteva ierni, îmi plăcea mirosul de la Hardwick's: mirosul de gudron ars al colacilor de sfoară, albul proaspăt al velelor noi, bobinele neîncepute de frânghie, mirosul plăcut de cauciuc al materialelor pentru ambarcațiuni. Am cumpărat nişte baterii şi câteva cuie spintecate pentru exterior - era una dintre puținele reparații pe care tatăl meu se pricepea să le facă - şi în timp ce le aşezam la casa de marcat, mi-a trecut prin minte că mă pregăteam de plecare.

- I-ai văzut pe oamenii ăia din Florida la televizor? a întrebat domnul Burns în timp ce le aranja. Nimeni din Yvesport nu-şi aducea vreodată aminte că nu aveam televizor.

- Nu, am zis eu, dar domnul Blackwell a spus că e la o distanță destul de mare.

- Păi oamenii ăia din Florida habar n-au pe ce lume trăiesc dacă nu sunt prinşi în vreun ambuteiaj, în trafic, când încearcă să ajungă undeva. Bănuiesc c-or să termine cu evacuarea şi-or să se întoarcă acasă exact la timp ca să-i prindă furtuna - a chicotit el ca pentru sine.

Mi-am dus sacoşa la barcă şi când mă îndreptam spre insula care continua să se zărească, adormită, din ceață, m-am trezit dorindu-mi pentru o clipă să fi fost deja plecată, furtuna trecută, viața mea schimbată. Tatăl meu m-a privit surprins când am intrat pe uşă şi am trântit pachetul pe masă.

- Cred că o să plec înainte să vină furtuna, i-am spus când despachetam bateriile şi le aranjam în sertarul de la bucătărie. Domnul Blackwell a zis că e la o distanță destul de mare.

10

Erau o mulțime de făcut în săptămâna dinaintea plecării mele şi-mi părea bine că este aşa. Deşi zvonurile privind intensitatea furtunii se potoleau, le-am lăsat tuturor impresia că grăbeam lucrurile şi oamenii au răspuns la diferitele mele cereri cu o promptitudine neobişnuită. Chiar dacă eram încă în luna august, Şam Ames a adus destule lemne cât să-i ajungă tatălui meu până după Crăciun şi m-a ajutat să le stivu-iesc pe dealul din spatele casei pentru eventualitatea în care apa s-ar ridica în timpul furtunii; doamna Malloch a zis c-o sâ-l trimită pe nepotul ei să tundă iarba cât timp voi lipsi. Am petrecut câteva dimineți stând în genunchi, pregătind straturile de flori din fața verandei, deşi domnul Blackwell a spus că o să treacă să mai plivească buruienile „cât tatăl meu stă cu nasul în cărțile lui".

Am scris liste cu instrucțiuni pentru tatăl meu - pentru grădină (roşiile se vor apleca atunci când sunt coapte) şi pentru casă (verifică comutatorul generatorului când cade curentul), am completat provizia de kerosen şi de chibrituri, am curățat lămpile, am spălat păturile pe care le pusesem deoparte încă din primăvară. Am făcut gem şi am pus coacăze la congelator, am pus fasole la conservă şi am refăcut stocul de cartofi şi ceapă. Nu prea vorbeam, dar el bea foarte puțin şi-mi urmărea activitatea frenetică cu un fel de mulțumire ciudată. O dată am probat rochiile pe care mi le dăduse Julie şi l-

am rugat să aleagă pe care dintre ele să o iau cu mine. 76

- De ce nu le iei pe toate? m-a întrebat el stânjenit când am coborât îmbrăcată cu prima dintre ele.

- Sunt doar pentru ocazii, am spus ca şi când mă pricepeam la aşa ceva.

- Ce altceva mai iei la tine? s-a uitat el la mine fără entuziasm.

- Jeanşi, cred. Şi pulovere. A coborât privirea.

- Sunt sigur că va fi bine, a spus, ca şi cum ar fi preferat să nu se gândească la asta. Culoarea asta îți stă bine.

- Crezi că e cam strâmtă la umeri? am insistat eu.

- Vine bine, a spus el, uitându-se la mine de parcă ceea ce vedea îi deranja privirea.

M-am dus sus şi am dezbrăcat rochia, încurcată, neştiind ce vrusesem de fapt. Am întins-o alături de celelalte, după care am înfăşurat repede două dintre rochii şi le-am înghesuit în sacul marinăresc. Aerul rece şi sărat intra pe fereastră şi m-am simțit înaltă şi femeie, stând aşa-acolo, doar în lenjeria de corp. Am examinat fotografia mamei mele de pe birou. Arăta mereu la fel, zâmbind încremenit aşa cum fac oamenii când sunt pozați, ca şi cum s-ar reține de la ceva. Indiferent de dispoziția în care mă aflam, nu reuşeam niciodată să fac fotografia să prindă viață: mama părea să ştie că mă uitam la ea şi-mi întorcea de fiecare dată aceeaşi privire, ca păpuşile Juliei. Mi-am pus din nou cămaşa largă din flanelă şi pantalonii de lucru pe care le purtam în grădină. Nu intenționasem să-l sperii.

Furtuna s-a declanşat, în sfârşit, în dimineața plecării mele. Cei mai mulți îşi lăsaseră bărcile la apă - se presupunea că se va da doar o avertizare pentru ambarcațiunile mici. Cerul era întunecat, cu o tentă din galbenul acela straniu care anunță că presiunea creşte o dată cu luminozitatea. Golful era de un calm amenințător. Sacul marinăresc al tatălui meu abia dacă atingea barca de pescuit. El a aşteptat politicos ca eu să pun o mână pe doc înainte de a păşi după mine. Domnul

77

Blackwell obişnuia să glumească, zicând că creierul său mare îl făcea să-şi piardă echilibrul, dar încă nu reuşea să intre într-o barcă de mici dimensiuni fără să o facă să se legene.

Motorul a tuşit, pe urmă s-a turat la accelerația maximă -am micşorat-o încet şi m-am aşezat în spatele lui. Am încercat să mă gândesc la ceva de spus când ne îndreptam spre ieşirea din golf, dar m-am trezit aşteptând până nu se mai vedea casa; cerul cu umbrele sale arunca străfulgerări în ferestrele de la sufragerie, dar insula arăta deja indiferentă şi liniştită. Când luaserăm micul dejun îl silisem să facă o listă cu toate lucrurile care-i trebuiau din oraş, dar ştiam sigur că va lipsi ceva când se va întoarce acasă fără mine.

- Ai lista la tine? am strigat la el în timp ce oceanul se întărea sub viteza bărcii. El s-a întors spre mine şi a încuviințat din cap, cu părul lui cărunt ciufulit de vânt. Golful rămăsese în urma noastră, câțiva nori negri fiind tiviți acum de ploaie. M-am gândit la echipamentul de vreme rea din rucsacul meu, deşi, după cum stăteau lucrurile, eu urma să fiu deja în autobuz când ar fi început furtuna. Când am atins geamandura

roşie, trecând pe lângă ea, ca să ne meargă bine, nu mi-a aruncat obişnuita privire de reproş.

Ambarcațiunile din port au zdrăngănit şi au săltat de la siajul nostru. Cei mai mulți pescari care încă mai lucrau plecaseră de câteva ore, dar pescăruşii se mai învârteau încă prin jur, neliniştiți, printre vele şi catarge, îngrijorați de cerul ciudat. Domnul Blackwell aştepta pe doc.

- O zi mare, a strigat el ca şi când ar fi încercat să rupă tăcerea dintre el şi tatăl meu înainte să ajungem la doc.

Am oprit motorul şi el a venit să mă ajute să urc.

- Aveți timp de o cafea? a întrebat el, incluzându-l, de emoție, şi pe tatăl meu.

- Ar trebui să ne asigurăm că avem bilet, a răspuns tatăl meu fără să-l privească în ochi. Mă uitam de la unul la celălalt, încercând să-mi dau seama cum stăteau lucrurile.

78

- Doar n-o s-o lăsăm să aştepte pe fata care pleacă în oraşul cel mare, a spus domnul Blackwell facându-mi cu ochiul.

înainte de a putea să-l opresc, tatăl meu şi-a pus pe umăr sacul marinăresc, de parcă îl cărase dintotdeauna, şi a început să urce rampa. Ştiam că sacul era prea greu pentru el, şi domnul Blackwell ştia, de asemenea. Când am ajuns la camioneta sa din parcarea de la dig, tatăl meu s-a uitat în altă parte şi, deodată, domnul Blackwell m-a îmbrățişat strâns. Puloverul lui zdrențuit de lână era aspru şi mirosea a transpirație şi a carburant de motor.

- Să ai grijă de tine, bine? mi-a şoptit el la ureche. Tatăl meu ne-a aruncat o privire, după care a început să

meargă pe Main Street. Domnul Blackwell s-a urcat în camioneta lui şi mi-a adresat câteva claxoane de la revedere înainte de a se îndrepta spre şantier.

Bilete pentru Bangor se vindeau la farmacie. Am cumpărat unul, deşi autobuzul nu venea decât peste vreo oră, după care tatăl meu a sugerat, pe neaşteptate, să mergem la bistrou să bem o cafea.

Am ocupat două scaune la tejghea şi ospătărița ne-a adus fiecăruia câte o ceaşcă şi a umplut-o cu cafea înainte ca noi să-i fi spus ceva. Tatăl meu a turnat frişca în a lui şi apoi a amestecat-o repede, iar lingurița s-a lovit cu zgomot de pereții ceştii. Vedeam grătarul din locul unde stăteam şi am urmărit cum erau întoarse de pe o parte pe alta chiftelele de carne maronii. După câteva minute tatăl meu a scos un plic cu antetul băncii şi mi l-a dat. Era greu ca o tabletă de ciocoiată, ticsit cu bani.

- Sper ca ăştia să-ți ajungă, a spus el, oricât vei rămâne pe-acolo.

începuse să plouă puțin şi am simțit cât de mărunți eram, în bistroul nostru mic, în orăşelul nostru mic. Auzeam vântul bătând în ferestre şi dintr-odată totul mi-a părut ciudat de nefamiliar. Tatăl meu arăta încovoiat lângă mine. Mi-am aşezat mâna peste a lui, remarcându-i petele maronii, pielea

79

zbârcită. Degetele şi articulațiile sale erau reci, iar mâna mea era fierbinte şi lipicioasă. Am studiat suportul de şervețele neacoperit, un pachețel de zahăr mototolit

lângă el zăcând în praful pe care-l conținuse, încăperea a părut ciudat de tăcută.

- Poate că ar trebui să mergem, a spus el strângându-mi repede mâna, după care s-a ridicat de parcă ar fi stat aşezat ore întregi.

Am mers împreună la stația de autobuz lăsând totul nespus. El m-a sărutat pe obraz când m-am urcat, dar până am găsit un loc, plecase. L-am văzut pe geam, îndepărtându-se, deşi mă pregătisem să-i fac cu mâna. Când autobuzul a pornit, cu o smucitură, şi a început să se legene spre ieşirea din oraş, trecând pe lângă terenul de joc al liceului, pe lângă noua uzină electrică şi s-a îndreptat spre şoseaua interstatală, mi-am dorit ca el să fi rămas câteva clipe în plus. De parcă, în toată viața noastră împreună, asta era tot ceea ce greşisem vreodată.

EPOCA BRONZULUI

11

Turna cu găleata când am ajuns la Autoritatea Portuară. Mi-am scos echipamentul de vreme rea, încă țeapăn de la sare, şi l-am îmbrăcat imediat ce am ajuns în stație. Un şir de umbrele erau adunate în stația de taximetre de afară, iar oamenii se repezeau, de la intrarea puternic luminată, în întuneric, ghemuiți, ținând ziare deasupra capetelor lor. Rafale de vânt fluturau copertinele magazinelor şi încetineau fluviul de maşini care se scurgea pe strada strălucitoare.

M-am aşezat la rând, în vechea mea jachetă de ploaie, cu sacul marinăresc al tatălui meu pe umăr şi la un moment dat am fost introdusă pe bancheta din spate a unui taxi. Mirosea a țigară. Şoferul se mişca prin aglomerarea confuză de bare de protecție strălucitoare din trafic, flancat pe fiecare parte de clădiri cu pereții din sticlă, de vitrine care sclipeau. Asculta un post de radio într-o limbă străină. Am ieşit de pe strada principală şi dimensiunea clădirilor s-a schimbat, au apărut şi copaci. Am zăngănit trecând peste un capac de gură de canalizare şi la un moment dat ne-am oprit. Ghiceam în întuneric fațada pe care o studiasem în fotografia în care apărea tatăl meu împreună cu Arthur Mitchell -ferestrele arcuite, treptele solide din gresie în spatele rafalelor de ploaie. Puteam la fel de bine să fi intrat şi eu în aceeaşi fotografie.

- Gata? m-a întrebat şoferul, ca să-mi dea de înțeles că aştepta.

81

Stăteam la baza treptelor ude de ploaie uitându-mă cum se îndepărta taxiul, când cineva a deschis uşa din față. Un bărbat într-un T-shirt alb a aruncat o privire enervată în sus, la ploaie, care cădea rar pe prag şi în jurul său. A strigat ceva cuiva dinăuntru şi a început să moşmondească la umbrelă. Era din acelea automate cu un buton pe mâner şi se înțepenise; m-am apropiat de baza treptelor, în speranța că mă va observa.

-La dracu', a spus, încruntându-se la umbrelă. Purta ochelari şi în spatele lor îi vedeam genele lungi şi dese.

- Vă rog să mă scuzați, am spus eu până la urmă, caut Institutul de Studii Clasice.

El a aruncat o privire la sacul meu marinăresc.

- Căutați pe cineva anume?

- Cu cine vorbeşti?

Uşa s-a deschis mai larg şi un bărbat mai în vârstă, în halat de mătase şi papuci, a intrat în vestibul şi s-a uitat afară, în ciuda ținutei sale, se purta cu un fel de formalism exagerat, la fel cum făcea şi tatăl meu după câteva pahare de whisky, şi prima mea impresie a fost că ar putea fi beat.

- Pe cine-avem noi aici?

- Caut Institutul de Studii Clasice, am spus, de parcă aceea era singura propoziție pe care o ştiam. Ploaia continua să cadă şi eu mi-am adus sacul marinăresc mai aproape, ca să nu se ude foarte tare.

- Păi nu sta acolo, gata să te îneci, a spus bărbatul mai în vârstă. Ajut-o cu bagajul acela, Nathaniel.

Nathaniel a început să coboare cu grijă treptele spre mine, dar eu îmi aruncasem deja sacul pe spate, şi s-au dat amândoi la o parte ca să mă lase să intru. Intrarea era întunecată şi călduroasă şi în acele prime clipe neclare, când mi-am aşezat sacul marinăresc pe covorul oriental uzat, am avut impresia că arăta fermecător. Un candelabru electric se reflecta pe balustrada groasă care ducea spre scara de la etajul al doilea şi mai era o oglindă înrămată, pătată de vreme, 82

pe peretele opus, în care mă vedeam, în jacheta mea galbenă de ploaie, oglindindu-mă ca o flacără în penumbră.

- Presupun că tu eşti fiica lui Peter Donnal, a spus bărbatul mai în vârstă studiindu-mi chipul.

- Da, am spus. Sunteți Walter?

- Eu sunt Robert. Şi-a strâns cordonul nerăbdător după care, fără să-şi ia privirea de la mine, s-a dus spre scări. A venit Miranda Donnal, a strigat el în sus.

într-o clipă, un alt bărbat se uita atent în jos, la mine. Părea cam de aceeaşi vârstă cu tatăl meu şi era îmbrăcat din cap până în picioare, deşi avea părul ciufulit ca şi când tocmai se trezise din ațipeală.

- Uimitor, a spus el, privindu-mă insistent în tăcere.

- A zis că o s-o trimită, a spus Robert uitându-se în sus la el.

- Dar nu m-aşteptam să arate exact ca el, a spus celălalt bărbat în timp ce cobora scările. Mi-a luat amândouă mâinile în ale sale şi mi-a zâmbit ca un preot.

- Eu sunt Walter, a spus el cu blândețe, de parcă aş fi putut să mă evapor. Suntem foarte bucuroşi că ai venit. Aveam mâinile reci şi l-am văzut aruncând o privire la echipamentul meu de vreme rea din care picura apa.

- Este udă leoarcă! i s-a adresat el lui Robert. Cum ai ajuns aici, cu barca?

- Cu autobuzul, am răspuns eu zâmbind.

- O, Doamne. Păi dă-ți jos jacheta de ploaie şi mai stai puțin. Mi-a dat drumul la mâini şi s-a uitat la ceilalți. Ar trebui să te ducem la club, sau aşa ceva. Nu-i aşa? Poate să vină şi Nathaniel.

A trebuit să-mi scot jacheta peste cap şi pentru o clipă m-am aflat în obscuritate, luptându-mă să ies de acolo, iar în clipa următoare am ieşit la suprafață, în aerul răcoros, şi ei se uitau cu toții la mine. Am tras de marginea fustei, s-o mai netezesc, şi m-am străduit să țin jacheta udă cât mai departe de mine.

- Uimitor, a spus Walter clătinând capul.

- Păi e fiica lui, la urma urmei, a zis Robert. Nathaniel îşi lovea umbrela de coapsă.

- Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu sora mea, a spus el, scuzându-se.

Robert a zâmbit cu înțeles.

- Nimeni n-ar vrea să stea în calea surorii lui Nathaniel.

- Sunt convins că voi doi veți avea suficient timp să vă cunoaşteți, a spus Walter.

Nathaniel mi-a făcut un mic semn din cap când Robert îl conducea până la ieşire, ca un fel de plecăciune.

- Salut, a spus el serios.

- Trebuie să fii moartă de foame, a spus Walter, întorcân-du-se spre mine cu un zâmbet. Să-ți aduc un pahar cu băutură? Sau mai bine să-ți arăt camera ta şi pe urmă ieşim cu toții.

- Clubul este puțin cam extravagant pentru o seară de duminică, nu-i aşa? a comentat Robert, ducându-se să arunce un ochi peste teancul de corespondență de pe masa de pe hol.

Walter s-a uitat la el.

- Doar nu vrei să renunți la ocazia de a merge la club, nu-i aşa?

Robert a rămas cu spatele la noi.

- Mai am şi altele de făcut în afară de asta.

Walter şi-a ridicat ochii spre cer astfel încât să-l observ şi eu, ca şi cum ar fi vrut să arate că era obişnuit cu aşa ceva, şi mi-a făcut semn să-l urmez pe scări. Biblioteca, sala de clasă şi biroul erau jos, spunea el, iar dormitoarele erau la etaj. Sacul meu marinăresc se tot freca de vopseaua cojită de pe perete şi de fiecare dată se desprindeau câteva bucățele din el şi cădeau la picioarele mele. Walter explica întretăiat că orele de limbă latină de după şcoală pe care le preda Robert începeau a doua zi şi că Robert îl angajase de curând pe Nathaniel să-l ajute pentru că se înscriseseră atât de mulți băieți. Robert mai scria şi cronici de teatru, iar Walter zicea 84

că „tranziția" între cele două activități era deseori dificilă pentru el, cu toate că nu avea altceva de făcut decât să se ducă la spectacole cât era anul de lung.

Camera mea se afla în spate, la capătul unui mic hol.

- Ne gândeam de ani de zile să închiriem camera asta, a spus el deschizând uşa ca să intru înăuntru, dar cineva avea întotdeauna nevoie de un loc unde să stea, şi asta este camera ideală pentru musafiri.

M-am strecurat pe lângă el şi m-am aşezat, fără să vreau, pe pat. Pereții aveau aceeaşi nuanță verde pal ca şi în restul clădirii - deşi aici se păstrase mai bine, poate fiindcă era mai ferită. Tavanul se înclina spre fereastra mansardată din spate şi un birou micuț era aşezat într-un colț. Era înfrumusețat cu un buchet de flori, acum ofilite.

- Putem să renunțăm la astea, a spus Walter ducându-se să ia vaza. Câteva frunze uscate au căzut pe jos, cu un scârțâit.

- Şi o să-ți aduc nişte aşternuturi curate. Tu fă-te comodă.

- Mulțumesc, am spus eu din pat.

- Noi te aşteptăm jos, a spus el.

Privirea lui mi-a cercetat din nou chipul şi a zâmbit.

- A trecut mult timp, nu-i aşa? a mai spus.

L-am auzit mergând pe hol şi apoi l-am auzit coborând scara, în tăcerea care s-a lăsat am simțit şovăiala elanului meu pierdut. Am stat acolo o clipă, uitându-mă pe fereastră, până am auzit ploaia răpăind în ea. A trebuit să lovesc cu podul palmei în tocul ferestrei de câteva ori, înainte ca aceasta să se deschidă. Picăturile de ploaie sclipeau în întuneric. Zidul din cărămidă al unei alte clădiri era la doar câteva zeci de centimetri distanță; un şuvoi de apă se prelingea din burlanul de lângă fereastră, care-i oferea ploii o cale de evadare solidă şi argintie. Am întins mâna să ating şuvoiul şi el s-a întrerupt, spărgându-se cu zgomot pe aleea de dedesubt înainte de a-mi îndepărta mâna, apoi şi-a reluat drumul lin.

Robert şi Walter mă aşteptau în bucătăria în dezordine sorbind din ceşti de ceai fără farfurioare. Walter îşi pusese

85

un blazer, iar Robert se schimbase în pantaloni albi şi purta o frumoasă jachetă nisipie şi cravată. Cea mai mare parte a dezordinii, mi-am dat eu seama privind înjur, era din cauza teancurilor de ziare împrăştiate la întâmplare, înclinându-se de pe frigider, stivuite pe scaune şi tejghele, îngropat în spatele lor era un aragaz antic pe care cineva aşezase cafetiera şi prăjitorul de pâine - singurele semne că bucătăria era, totuşi, folosită.

- Scotch? a întrebat Walter ridicând întrebător ceaşca lui de ceai.

Am clătinat din cap, după care m-am răzgândit instantaneu.

- Mergem? a întrebat Robert, ridicându-se. Şi-au pus amândoi ceştile în chiuvetă, peste un morman de alte vreo douăzeci. Păreau obişnuiți cu lumina difuză din hol şi şi-au găsit amândoi umbrelele în penumbră. Eu m-am gândit la jacheta mea de ploaie şi am avut o ezitare, gata să fug pe scări, când Walter şi-a deschis umbrela pe trepte şi a întins o mână după mine.

A trebuit să mă aplec ca să intru sub umbrelă, dar am fost bucuroasă să mă țin de brațul său când am ajuns afară. Oamenii treceau pe lângă noi grăbiți; o dată ajunşi pe aleea mai largă, maşinile treceau încontinuu, roțile lor făcând un zgomot lipicios în ploaie. Erau lumini aprinse peste tot şi toate suprafețele geamurilor şi trotuarele sclipeau de la farurile automobilelor. Aveam impresia că nimeni nu intrase pe nicăieri de când venisem; toți continuau să se grăbească pe străzi, înghesuindu-se pe la intrări.

Am luat-o pe altă stradă, mai liniştită, ca aceea pe care era institutul, unde clădirile se îngrămădeau din nou una în alta şi Walter m-a condus spre un steag ud cu un păun pe el. Simțeam cum partea laterală a rochiei mele începea să se ude. Am urcat scările şi ei şi-au strâns discret umbrelele.

- Tatăl tău o să fie foarte invidios, a spus Walter, fericit, când intram înăuntru. Trebuie să-i spui că te-am adus aici. 86

Interiorul era mai degrabă ca acela al unui hotel, decât ca al unui restaurant, şi la

început părea pustiu, dar de nicăieri s-a ivit un bărbat într-o haină verde închis şi a luat umbrelele, şi au dat cu toții din cap ca şi când s-ar fi cunoscut - sau nu, nu-mi dădeam seama. Robert ne-a condus la un grup de trepte înțesate de mici schițe în tuş înfățişând bărbați cu pălării înalte şi titluri de genul „Primăvara în Washington Square". La capătul acestora era sufrageria, plină de mese luminate cu lumânări şi cu draperii roşii la geamuri. Un păun mare împăiat aplecat pe o parte pe picioarele lui din sârmă, cu o coadă lungă cu pene albastre şi aurii atârnându-i în spate, era montat pe un piedestal, la intrare.

- Domnilor! Un alt bărbat cu haină verde a venit cu pas alunecat spre noi. Ce multe de când nu ne-am văzut.

I-a sărutat pe amândoi pe obraz, după care şi-a înclinat capul ca şi când ar fi imitat pasărea:

- Şi cine este această frumoasă domnişoară? Walter a zâmbit.

- Este fiica lui Peter Donnal, a spus el cu blândețe, aşezând o mână pe umărul meu. Bărbatul s-a uitat de la mine, la Walter şi la Robert, după care a făcut o mică pantomimă de uimire, punându-şi mâinile de ambele părți ale feței.

- Nu-i aşa că e uimitor? a întrebat Walter mândru.

- Gerry era un mare admirator al lui Arthur.

- Şi al tatălui tău, l-a corectat Gerry.

- Crezi că putem să ne aşezăm la masa lor?

- Bineînțeles, a spus Gerry, privind spre spatele încăperii. A luat din zbor trei meniuri de pe raftul de lângă el şi ne-a făcut semn să-l urmăm. Izbucniri de conversație vioaie şi de flecăreală se desprindeau din murmurul general şi se auzea clinchet de argintărie când treceam pe lângă fiecare masă. Erau în majoritate bărbați, am observat, foarte puține femei - slabe şi strălucitoare ca în fotografiile din reviste.

Gerry a tras un scaun pentru mine.

87

- Vrei să încerci Merlotul? l-a întrebat pe Walter, în timp ce eu făceam mici înaintări discrete ca să încerc să-l aduc mai aproape, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, un ospătar era deja în spatele scaunului meu, împingându-l atât cât trebuia. Erau ospătari peste tot, îmbrăcați în haine albe, intrând şi ieşind din raza lumânărilor de pe masă, ca nişte molii.

Walter şi Robert îşi desfăşurau şervetele, uitându-se în jur cu o satisfacție evidentă.

- Obişnuiam să venim aici cu Arthur mai tot timpul, a spus Walter, urmărindu-l pe Gerry care se întorcea la noi.

Gerry i-a arătat eticheta de pe sticlă şi apoi a turnat câțiva stropi în paharul de vin al lui Robert, care era atât de înalt şi de uşor încât, părea că greutatea vinului avea să-l spargă.

- Tatăl tău trebuie să te fi învățat totul despre vin, a spus Walter uitându-se la mine, în timp ce Robert a luat o înghițitură şi a încuviințat din cap spre Gerry, care ne-a umplut ascultător paharele.

Din câte ştiam eu, tatăl meu nu băuse niciodată altceva decât whisky. Am dat cu

modestie din umeri, păstrând această nedumerire pentru mine.

- Pentru frumoasa noastră musafiră, a spus Walter ridicând paharul.

Gerry a ridicat sticla pe care o ținea şi mi-a făcut cu ochiul. Mi-am surprins cu privirea antebrațul pistruiat când ridicam la rându-mi paharul şi pentru o clipă m-am simțit aproape frumoasă, în spatele lui Robert o femeie şi-a dat capul pe spate şi a râs. Am simțit o undă de surescitare cuprinzându-mă.

- Mereu m-am întrebat ce găsea Peter de mâncat pe acolo, a spus Walter când îşi lua meniul. Este greu să ți-l imaginezi supraviețuind *fărâfois gras-u*\ lui.

- în general găteam noi înşine, am spus, nefiind sigură ce vrusese el să zică.

- Nu-mi spune că Peter găteşte! Walter i-a aruncat o privire.

- Ba eu sper că da, dragă. Mama Mirandei s-a prăpădit aproape imediat ce au ajuns acolo şi amândoi au stat pe insula aceea singuri. Aşa e?

Eu am încuviințat. Domnul Blackwell mi-a apărut în fața ochilor, în fața aragazului, amestecând în ciorba de fasole uscată şi ținând lingura pentru ca tatăl meu să guste.

- Şi ce găteşte? a întrebat Robert, aruncându-i lui Walter o privire ca să i se aprecieze tonul mai politicos.

Iarăşi domnul Blackwell, folosind absent un cuțit cu lamă lungă ca să întoarcă de pe o parte pe alta un sandviş cu pâine prăjită şi brânză pentru mine, când ne întorceam de la şcoală, cu o cârpă de vase aruncată peste umăr.

- O mulțime de lucruri, am răspuns întinzându-mă după paharul cu vin. Nu-mi aminteam când gătise ultima oară ceva de unul singur.

- Cum ar fi?

- Păi, terci de ovăz, am zis.

Robert a ridicat din sprâncene şi a luat o înghițitură din vinul său.

- Presupun că trebuie să fi avut pe cineva care să-l ajute când erai mică, a spus Walter cu un zâmbet liniştitor.

- Nu chiar, am spus, simțind cum începeam să roşesc. Nu ştiam de ce mințeam. Ne-ar fi fost imposibil, fireşte,

să fi reuşit să facem ceva fără domnul Blackwell.

- Uneori venea o femeie din oraş, am spus, inventând dintr-odată nişte chestii. Dar el a învățat destul de repede. Mâncăm foarte mult peşte.

- Nu era în stare nici măcar să-şi pună caviar pe un bis-cuit când l-am cunoscut noi, a spus Robert cu nepăsare, luându-şi meniul ca şi când n-ar mai fi vrut să mai asculte nimic legat de asta.

- Nici noi nu prea gătim, a insistat Walter. Dacă nu pui la socoteală încălzirea covrigilor. Dar poate că tu o să ne schimbi obiceiurile.

- Locuiți amândoi la institut?

89

- Păi, da, a spus Walter tresărind. Locuim în apartamentul lui Arthur. Este mai jos pe hol, după camera ta.

îl simțeam pe Robert urmărindu-mă, aşa că am luat meniul şi m-am prefăcut că mă concentram asupra lui. Deci locuiau împreună. Nu era vina mea că nu ştiam nimic

despre viața lor. Nici ei nu ştiau nimic despre a mea. îmi dădeam seama că Robert era arțăgos, dar se purtase urât cu mine de la început. Trebuia să-mi fi dat seama, dacă m-aş fi gândit la asta. Erau iubiți. Meniul meu părea scris într-o limbă străină şi asta făcea să-mi crească panica. Am intuit, cu o groaznică senzație de amețeală, cât de multe lucruri nu înțelegeam - totul, după cât se părea. Dintr-odată eram stângace, nu frumoasă. Eram Miranda îmbrăcată în rochia Juliei. Un bărbat a apărut lângă mine şi, cu nişte cleşti lungi de metal, a ridicat o chiflă mică de pâine ca şi când ar fi fost un homar şi a pus-o pe o farfurie, lângă mine. Mi-am lăsat cuțitul pe untieră.

Walter a recomandat friptura şi eu am comandat-o, deşi nu-mi era foame, împreună cu o saiată pe care au insistat să o iau. Să fie, oare, posibil, ca tatăl meu să fi detestat tot ce-i găteam? *Nu era în stare nici măcar să-şipună caviar pe un biscuit, când l-am cunoscut noi.* Walter a comandat încă o sticlă de vin care să meargă la antreuri şi eu am încercat să-mi spun să beau mai încet, însă am continuat să înghit totul dintr-o dată. Asta mă făcea doar să fiu şi mai agitată.

- Și tatăl tău primea vreun vizitator pe insula aceea a voastră? a întrebat Robert dând-o iar în bară. Sau erați tot timpul doar voi amândoi acolo, renunțând la lume?

- Lucrează la o traducere, am spus. Vinul îmi înfierbânta fața şi nu mai puteam să-mi dau seama dacă roşeam, în Yvesport, când le spuneam celor de-acolo că tatăl meu lucra la o traducere, încuviințau întotdeauna cu gravitate din cap, ca şi când le-aş fi spus că era bolnav, şi nu mai puneau alte întrebări. Dar Robert şi Walter nici n-au clipit.

- Aproape a terminat-o, am adăugat. 90

- Am auzit că tu îi scriai la maşină, a spus Robert cu pseudo-politețe, lăsându-se pe spate în timp ce ospătarul i-a pus salata în față. Platoul era imens şi avea un moț de verdeață în centru.

- O să-i lipseşti, nu-i aşa? a spus el când alegea furculița cea mică. Este foarte palpitant, ca fiica să-ți scrie totul la maşina de scris şi să-ți gătească. Presupun că îi spălai şi rufele?

Eu împungeam salata, neştiind unde vroia să ajungă. Cine altcineva să fi spălat rufe?

- Robert este şi scriitor, a spus Walter, ca şi când asta lămurea lucrurile.

- Ei, nu chiar, a spus Robert. Scriu recenzii. Dar nu permanent.

Nu ştiam la ce se referea, dar am încuviințat din cap cu aceeaşi falsă politețe pe care continua el să mi-o arate. Sufrageria se mişca mai repede sau eu mă mişcăm mai încet şi începeam să simt că nu reuşeam, oricum, să fac nimic aşa cum trebuia. Folosisem furculița nepotrivită pentru saiată, bineînțeles. Mi-am îndreptat spatele, singurul lucru pe care mi-l mai aminteam din tot ce mă învățase tatăl meu despre bunele maniere.

Când au sosit fripturile, aveau alături un şir mic de aspa-ragus şi m-am trezit povestindu-le lui Walter şi lui Robert cum încercasem să sădesc asparagus pe insulă, ceea ce nu era chiar adevărat. Comandasem semințele pentru că tatăl meu spusese că era singura legumă de care-i era dor, dar s-a dovedit că a fost nevoie de

cinci ani buni ca s-o cultiv şi până la urmă nici n-am mai încercat să le plantez. M-am simțit întotdeauna vinovată că n-avusesem răbdarea să cultiv singura legumă pe care spusese vreodată că şi-o dorea. Nu vorbea aproape niciodată despre New York şi mă impresionase asta, faptul că îi era dor de asparagus. Şi iată că ajunsesem să mint din nou.

- I-am spus tatălui Mirandei că ne-ar prinde bine puțin ajutor la crearea unei baze de date care să conțină catalo-

91

gul de fişe al bibliotecii, i-a spus Walter lui Robert. N-ar fi grozav?

- Hmm. Păcat că nu intră nimeni acolo decât atunci când vrea să doarmă, sau să fure ceva.

- Păi ăsta este şi scopul, dragă. Dacă vom reuşi să-l facem să fie disponibil în format electronic, atunci am putea să împrumutăm diferite lucruri altor biblioteci.

- Ți-am zis că vroiam să scriu unul din cererile acelea Landmark pentru asta. Nu era neapărată nevoie să o închidem pe fată în bibliotecă.

- N-o închidem nicăieri. A fost ideea tatălui ei. A zâmbit spre mine. Mi-a zis că poți să scrii la maşină mai repede decât poate el să gândească.

I-am întors zâmbetul, cu toate că-mi era imposibil să mi-l imaginez pe tatăl meu spunând aşa ceva. Friptura mea începuse să arate ca zidurile unei stânci mari, roşii.

- Mama ta nu era secretară? a întrebat Robert. Aveam impresia că aşa s-au cunoscut.

- Era secretară? Walter l-a privit cu interes.

- Aşa cred, a spus Robert. M-a privit. Era un mare mister mama ta. Era deprimată, din câte am auzit.

Walter îşi mişca piciorul pe sub masă, încercând să-i atragă atenția lui Robert.

- Ce-ar fi să luăm un desert, a spus el privind în jur. Ce lua Arthur de fiecare dată? Prăjitura aceea cu aluat?

- Napoleon, a spus Robert.

M-am uitat la el, simțind că asta era, acela era motivul pentru care era atât de urâcios cu mine.

- Ați cunoscut-o vreodată? l-am întrebat, de parcă mi-ar fi fost indiferent.

- Mă tem că nu, a spus Robert privindu-mă iarăşi cu expresia aceea politicoasă. Sincer vorbind, nici n-am ştiut de existența ei până când tatăl tău s-a mutat în Mâine, cu soția şi copilul.

- Ei, am ştiut, bineînțeles, în momentul în care ne-a anunțat că pleacă, a interveni Walter nervos. Tu aveai, cât? 92

Vreo doi-trei ani? E uimitor să-ți închipui că ai devenit o adevărată... *persoană,* de arunci, nu-i aşa?

O persoană? M-am uitat subit încurcată la mâna pe care o țineam pe piciorul paharului gol, straniu disproporționată. Habar n-aveam ce însemna faptul că Robert nu ştia de existența mamei sau de ce conta asta atât de mult. Trecuse mult timp de când mama existase chiar şi pentru mine, de fapt abia dacă mi-o mai imaginam uneori. Şi acum, iată, fusese secretară. M-am ținut de paharul meu cu vin, stând dreaptă în

rochia Juliei, încercând să mă simt ca o persoană. A venit un ospătar şi a luat comanda pentru desert şi cafea, iar Walter şi Robert l-au urmărit, amândoi, când se îndepărta. Am închis ochii o clipă dorindu-mi să nu fi fost atât de confuză şi, când i-am deschis din nou, un alt ospătar era acolo, aşezând o ceşcuță mică în fața mea.

Era ca o ceşcuță de jucărie, plină cu ceva care aducea cu câteva linguri de cafea neagră. M-am uitat la Walter, care şi-a luat liniştit lingurița miniaturală şi a luat o infimă cantitate de zahăr pe care a tumat-o în mica lui ceşcuță. Robert a făcut acelaşi lucru. M-am uitat în ceşcuță mea şi am început să chicotesc.

Walter şi Robert m-au privit surprinşi, şi în clipa în care am încercat să mă opresc din chicotit, am simțit că îmi venea să plâng.

- îmi pare rău, am spus, încercând să zâmbesc, cu ochii umplându-mi-se de lacrimi. Ceşcuțele astea sunt atât de mici!

- Sunt cam caraghioase, nu-i aşa? a spus Walter zâmbind, ridicându-şi ceşcuță şi uitându-se la ea pieziş. A luat o gură de cafea cu o eleganță exagerată, țuguindu-şi buzele şi bătând repede din gene.

Am continuat să chicotesc, chiar dacă plângeam în acelaşi timp; lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Robert ne-a privit cu nevinovăție, după care a luat minuscula lingurită şi a amestecat cu ea în ceşcuță, mimând o mică întâlnire la un ceai, înainte de a şi-o introduce liniştit în nas.

93

Walter şi cu mine am izbucnit în râs şi până la urmă râ-deam de-adevăratelea, cu lacrimile încă curgându-mi pe obraji, dar, în sfârşit, fără să mai simt un nod în gât. Walter a respirat adânc de câteva ori şi la fel am făcut şi eu, ştergându-mi ochii, uşurată. Desertul a sosit şi Robert l-a împins pe al său spre mine.

Era o prăjitură cu aluat de formă dreptunghiulară, cu o minunată formă de diamant trasat în ciocoiată pe glazura albă de deasupra. Stătea ca o căsuță în mijlocul farfurioarei, la rândul ei decorată cu dungi din pudră de ciocoiată şi zahăr. Am înfipt partea laterală a furculiței în ea şi am privit cu toții cum s-a răsturnat, straturile de cremă şi aluatul fin franțuzesc alunecând unul deasupra celuilalt, stricând cu totul aranjamentul farfurioarei atent decorate.

12

încă ploua când m-am trezit a doua zi dimineață şi o adiere caldă şi umedă pătrundea prin fereastra mea deschisă. Am stat întinsă acolo ca un marinar naufragiat ore în şir, după cum mi s-a părut, incapabilă să-mi deschid ochii până când, în sfârşit, am auzit pescăruşii. M-am întors să privesc oceanul pe fereastră şi m-am trezit că mă uitam fix la biroul micuț pe care fuseseră aşezate florile uscate şi la sacul marinăresc al tatălui meu rezemat de el, rămas deschis de când scotocisem în el după periuța de dinți cu o seară în urmă. Scrâşnetul frânelor, straniu şi venind de departe, de pe străzi, intra şi el pe fereastră.

Mi-am îngropat fața în pernă; aşternuturile miroseau a săpun, dar a închis. Acasă, tatăl meu trebuie să fi fost treaz de ore întregi, toată casa ar fi mirosit a cafea şi terciul de ovăz ar fi fost deja rece. M-am ridicat şi am încercat să-mi scot hainele din sacul marinăresc, dar erau înfăşurate prea strâns şi tot conținutul era umed. L-am

întors cu fundul în sus ca să-l scutur în pat şi a căzut totul de-a valma: hainele, caietele mele de schițe, tenişii pe care-i curățasem cu atenție de noroi. Luasem la mine o cutie cu instrumente de desen care s-a deschis când a căzut, iar conținutul s-a rostogolit pe pătură: bucăți de cărbune, creioane de desenat risipindu-se pe jos, stilourile pe care tatăl meu mi le dăruise cu ocazia fiecărei zile de naştere se loveau zdravăn unele de celelalte. Le-am ridicat pe toate şi le-am aşezat din nou în cutie, bucuroasă că

95

le aveam. Mi-au trebuit doar câteva minute ca să-mi aranjez hainele în sertarele biroului care erau căptuşite cu hârtie subțire, fragilă şi veche. Am atârnat rochiile Juliei în dulap şi mi-am pus o pereche de jeanşi.

Walter a dat la o parte nişte ziare de pe scaunul de lângă el când m-a văzut intrând pe uşă.

- Ai voie să dormi mai mult, ştii? a spus el.

- E devreme? am întrebat cu timiditate, aruncând o privire spre cafetieră.

- *Unii* consideră că e devreme, nu-i aşa, Robert? a întrebat el. Dar eu a trebuit să fiu la universitate la ora opt fără cinci în ultimii cinci ani, aşa că acum nu-mi mai dau seama.

- *Unii* te fac să n-ai nici un chef să fii treaz, a răspuns Robert smulgând un covrig din aparatul de prăjit şi, crispân-du-se fiindcă frigea, îi dădu drumul în farfuria sa cu o expresie supărată de parcă era vina covrigului că era fierbinte.

Walter a oftat.

- Vei fi amabil cu musafira noastră, nu-i aşa, şi-i vei arăta biblioteca?

Am văzut privirea lui Robert oprindu-se o clipă asupra petei de cerneală de la baza buzunarului cămăşii lui Walter.

- Vii la cina aia în seara asta? a întrebat el.

Walter îşi închidea servieta. Avea o cravată înghesuită în buzunar.

- Eu am fost cel care te-a invitat la ea, mai ții minte? Băiatul acela al tău vine azi?

- Sper că da, a spus Robert. Trebuie să predea unei clase. Walter mi-a făcut uşor cu mâna înainte de plecare.

- Succes la şcoală, i-a zis el lui Robert când se întorcea să plece.

Robert a turnat cafea într-o ceaşcă de ceai şi a împins-o spre mine.

- Nu pot să-ți ofer terci de ovăz, a spus, dar te pot lăsa să alegi între semințe de susan şi semințe de mac.

96

- Mersi, am spus eu zâmbind. Cafeaua era slabă şi cu gust ciudat, dar mă bucuram de ea oricum. Robert purta o altă pereche de pantaloni din bumbac deschis şi o cămaşă galbenă. Indiferent ce ar fi purtat, am gândit, părea să aibă impresia că-i stătea foarte bine. Blugii mei erau relativ noi, la fel şi bluza, dar aveam senzația că în orice m-aş fi îmbrăcat în dimineața aceea, tot m-aş fi simțit nelalocul meu.

- Nu pot să pun niciodată destulă cafea în ceştile astea, a bombănit Robert ridicându-se să-şi umple din nou ceaşca.

- Cred că e puțin cam slabă cafeaua, am spus eu fără să mă gândesc.

Pentru prima oară de când venisem, mi-a zâmbit.

- Ştiu! E groaznică, nu-i aşa? -Păi...

- Walter spune tot timpul că-i este prea tare. Eu i-am zis, a continuat el aşezându-se din nou lângă mine, dar parcă aş vorbi la pereți.

- Vreți să mai fac nişte cafea?

- O, nu, a dat el din mână a delăsare, zâmbind. Mă plângeam, doar. Oricum, îmi place să iau un espresso ceva mai târziu, în cursul dimineții.

Mi-a dat covrigul încălzit şi mi-a oferit brânza topită, urmărind cum o întindeam cu cuțitul.

- Nu trebuie să te-apuci să scrii totul, ştii, a spus el. Trebuia să obținem o subvenție pentru asta.

- Nu face nimic, am spus eu încurcată. Nu prea am mare lucru de făcut.

- îmi închipui că o să găseşti o mulțime de lucruri care să te țină ocupată, a spus el, vag prevestitor.

Am muşcat din covrig dându-mi seama, cu nelinişte, că nu mă gândisem nici un moment ce aveam să fac după ce voi fi ajuns aici. Tatăl meu spusese că aveam o slujbă şi atunci mi se păruse că asta era tot ceea ce trebuia să ştiu. însă nu mă gândisem la cum va fi să nu mai fiu acasă, să nu mai iau micul dejun cu el, să nu mă urc în barcă pentru a-mi începe

97

ziua. Şi cu siguranță nu mă gândisem la institut, cu ciudata sa bucătărie în dezordine, la dormitorul meu şi la scara lungă pe care tatăl meu trebuie să fi urcat şi să fi coborât. Observasem uşa bibliotecii din foaier; înăuntru, fără îndoială, trebuie să se fi aflat spațiul de lucru al tatălui meu.

- Deci azi începeți cursurile? am întrebat după scurt timp. Robert şi-a rostogolit ochii.

- Nu sunt decât nişte cursuri după orele de şcoală, zău aşa. Habar n-am avut că vor deveni atât de populare. A trebuit să-l angajez pe aspirantul acela ca să mă ajute, şi el este foarte drăguț, dar am impresia că e prost ca noaptea.

Eram pe cale să întreb dacă se referea la tânărul pe care-l întâlnisem cu o zi în urmă, când acesta şi-a făcut dintr-odată apariția în hol, îndreptându-se vesel cu paşi mari spre noi.

- A-haa, a exclamat Robert. Iată-l şi pe domnul Stoddard.

Domnul Stoddard a râs şi s-a prezentat din nou, mărinimos, în fața mea, drept Nate. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi o cămaşă creponată, o ținută care aducea cu aceea a lui Robert. S-a lăsat să cadă fără să se formalizeze în scaunul liber al lui Walter, întinzându-şi picioarele lungi în față.

- Cum a fost la club? a întrebat el.

- A fost bine, a spus Robert. Plin de băşinoşi bătrâni. Ar trebui să te ducem şi pe tine o dată acolo pentru ca toată lumea să aibă ceva la care să se uite.

El a râs, în mod vădit obişnuit cu acest gen de complimente. Chiar *era* drăguț, am gândit eu tulbure, în felul acela în care arătau bine cei care petreceau vara la Yvesport - ca florile de grădină - însorite şi bine îngrijite.

- Ce face sora ta? l-a întrebat Robert.

- E la dietă, a spus el, ca să încapă în rochia de mireasă a mamei mele.

- N-a aflat încă de existența croitoriilor?

- Teoretic, îi vine aproape perfect - mama este mai înaltă, dar tot ce ar avea de făcut este să-i scurteze tivul. Cred că se iau, într-un fel, la întrecere în chestiunea asta.

98

- Vor trebui să o lungească din nou când te vei căsători şi tu, atunci?

Nate a ezitat o clipă, după care a râs din nou.

- Ei, s-ar putea să mai dureze un timp, a spus el îmbujorându-se. N-aş vrea s-o eclipsez.

Robert a ridicat din sprâncene.

- Nici eu, a spus el luând o înghițitură din cafea. Şi n-am întâlnit-o decât o dată. Cu ce ziceai că se ocupă? Cu modă sau aşa ceva?

- Lucrează la o galerie de artă, a răspuns Nate. Ar trebui să vii s-o vezi într-o zi, a zis el întorcându-se spre mine: E destul de ca lumea.

- Miranda va fi foarte ocupată, din păcate, a spus Robert. A venit la New York tocmai din Mâine ca să se ocupe de catalogul de fişe al bibliotecii - să-l introducă într-o bază de date.

Nate s-a uitat la mine cu ochii lui mari şi blânzi, încercând să-mi ghicească răspunsul.

- Pot să pariez că sunt nişte chestii destul de interesante pe-acolo, a spus el încurajator.

- Este, de fapt, colecția tatălui ei, a zis Robert uşor iritat, ridicându-se să pună ceaşca de cafea în vârful mormanului din chiuvetă. Obişnuia să meargă în Europa cu Arthur, în incursiuni de cumpărare de cărți, în fiecare vară.

- Serios? a zis Nate aruncându-mi o privire, oarecum încântat că reuşise să atingă o coardă sensibilă la Robert. Pare o treabă destul de mişto.

- Ei bine, Miranda, a spus Robert schimbând subiectul, îmi pare rău că plouă în prima ta zi în oraşul cel mare. Dar presupun că tatăl tău ți-a dat adresele tuturor muzeelor mai anoste.

- Nu mă deranjează ploaia, am spus eu evaziv, dându-mi seama că eram expediată. M-am ridicat şi mi-am pus ceaşca în chiuvetă.

- Iau prânzul cu sora mea mâine, a spus Nate, dacă vrei să vii. Putem să dăm o raită prin locul unde lucrează.

99

Simțeam cum Robert ne urmărea.

- Mersi, am spus, ar fi plăcut. M-am întors spre Robert cu stângăcie.

- Păi, cred că o să ne vedem mai târziu, am spus.

- Şi eu cred, a spus Robert ridicându-se ca să-şi mai ia încă o ceaşcă de cafea.

Era genul de băiat care i-ar fi plăcut Juliei, m-am gândit în timp ce urcam scările. Era genul de băiat pe care Julie l-ar fi cunoscut la colegiu, îl auzeam de sus pe Robert tachinându-l. Am închis uşa în urma mea, simțindu-mă de parcă eram deja singură de zile întregi. Pusesem plicul pe care mi-l dăduse tatăl meu sub saltea şi când l-am scos

de acolo părea destul de subţire. Dar când l-am deschis, prima bancnotă era una de o sută de dolari. M-am uitat la chipul prietenos al lui Benjamin Franklin, nu foarte diferit de acela al lui Walter, şi îmi aduc aminte că m-am gândit că aceasta era valuta folosită aici - valuta din New York.

Jacheta mea era pe balustradă, acolo unde o lăsasem, grea şi umedă, iar eu mi-am tras-o peste cap recunoscătoare, ca pe o armură, şi apoi, după un moment de reflecţie, mi-am pus bancnota de o sută de dolari în buzunarul din faţă al jachetei şi am apăsat capsa ruginită ca să se închidă. Afară era mai cald decât mă aşteptasem, şi când coboram scările mi-am dat seama că-mi va fi prea cald. Mi-am continuat, totuşi, drumul, mergând pe străduţa micuţă pe care se afla institutul, până am ajuns pe Eight Avenue, plină de oameni în haine perfect călcate, cu pardesie de ploaie perfect croite şi cu umbrele, care păşeau cu atenţie în jurul bălţilor de la capătul fiecărei scurgeri de cvartal. Păreau să aibă impresia că vremea era destinată altcuiva sau altei regiuni. M-am gândit la tatăl meu - la agitaţia sa, la mersul său pe jumătate distrat, pe jumătate hotărât, la uşoara sa grabă.

Am traversat o stradă mai largă şi magazinele s-au întins cât vedeam cu ochii: am trecut pe lângă restaurante şi baruri, şiruri de măsuţe sub copertine care picurau, aşteptând să fie 100

ocupate, magazine cu uşile deschise, librării şi saloane de înfrumuseţare şi supermarketuri. înainte să-mi dau seama, decorul s-a schimbat din nou şi treceam pe lângă o clădire înaltă şi albă, uriaşă cât o fabrică. Am înconjurat-o pe o străduţă mai pustie şi mi-am dat seama că era un spital, în interior, oameni în halate albe mergeau pe coridoare strălucitoare şi goale. Mi s-a părut la fel de nepotrivit ca vremea faptul că în mijlocul tuturor magazinelor, al restaurantelor şi al lucrurilor pe care le făceau oamenii din oraş, ei se puteau îmbolnăvi.

Sunetul unei sirene a sfâşiat aerul şi, dintr-odată, o ambulanţă s-a înclinat luând colţul. Câţiva asistenţi plictisiţi în echipamente verzi au ieşit afară, sub copertină, ca să-i iasă în întâmpinare. Am urmărit cum a tras pe platformă şi o targa a fost scoasă din spate. A dispărut împreună cu un grup de oameni prin uşile batante, în Yvesport, când se auzea o sirenă, însemna că cineva de la azilul de bătrâni avea probleme, iar a doua zi aproape toată lumea ştia despre cine fusese vorba. Aproape că m-am ciocnit de un bărbat care plimba un câine foarte mare; el m-a privit ca şi când ar fi fost vina mea.

Mă uitam în josul străzii gândindu-mă că ar trebui să mă întorc, când am observat o plăcuţă din aluminiu, lângă intrarea spitalului, cu o copertină mică ce se întindea peste trotuar şi pe a cărei parte laterală scria „CAFEA" cu litere mari şi entuziaste. Arăta cumva familiar, ca o ambarcaţiune trasă la doc, şi m-am îndreptat direct într-acolo ca şi când aş fi ajuns la capătul călătoriei mele. Cineva tocmai se apleca sub rafturile cu gogoşi. Imediat ce m-a văzut, s-a îndreptat şi a venit la fereastră, cu faţa roşie, aranjându-şi din nou boneta peste încâlceala de bucle lăsate libere.

- îmi puteţi da o ceaşcă de cafea, vă rog?

- Regular? a întrebat el, luând un pahar de plastic din vârful stivei aranjate muchie la muchie de lângă el.

Numai că avea o voce de femeie, nu de bărbat. Ochii lui era blânzi - ochii *ei* erau

blânzi, de un maro ciocolatiu închis. Se uita la mine, în aşteptare.

101

Uitasem ce mă întrebase.

- Poftim? am zis, începând să roşesc.

- Regular? a întrebat ea din nou, fără accent, crezând că nu înțelesesem bine.

- O, da.

Habar n-aveam ce vroia să spună, dar fața mea începuse să prindă culoare. Mi-am dat gluga pe spate.

Ea s-a întins să ia lingurița de plastic pe care o înfipsese în recipientul de zahăr de lângă ea, a trântit conținutul linguriței în paharul gol, ridicându-l până la orificiul de umplere. Antebrațele ei erau antrenate şi musculoase. Mâna cealaltă a deschis valva rezervorului mare de cafea din fața ei. Când s-a umplut, s-a întors şi a ridicat un galon[1] întreg de lapte, aducând nivelul conținutului din pahar până chiar sub buză dintr-o singură mişcare.

Am urmărit cum închidea din nou capacul de plastic cu mâna ei solidă cafenie, şi când m-a întrebat dacă mai doream şi altceva nu mi-a trecut prin cap ce să-i mai spun. M-am uitat într-o doară pe rafturi prin plexiglasul cenuşiu.

- Covrigi, chifle, gogoşi, brioşe, a spus ea urmărindu-mi privirea. Gogoşi am cu ciocoiată, gem, dulceață, simple şi urâtele astea. S-a aplecat spre vitrină şi a arătat câteva dintre cele expuse pe raft. Astea n-au găuri.

Am râs. Erau urâte - încrețite şi diforme, coca - un amestec colorat de ciocoiată şi aluat simplu, învelite într-un strat gros de zahăr pudră.

- Se cheamă „cruellers", a spus ea aşezându-şi brațele pe pervaz şi uitându-se la mine. Şi nu recomand glazura cu miere. E puțin umedă la ora asta. Ciocolata este puțin crocantă.

- O, am spus, cu ciocoiată atunci.

- Cum doreşti, a spus ea zâmbind. A luat o hârtie cerată pătrată ca să ia gogoaşa de pe raft, după care a pus-o frumos într-o pungă de hârtie alături de cafea. A urmărit cum mă

[1] Unitate de măsură pentru capacitate folosită în țările de limbă engleză şi egală cu circa patru litri. (n. t.)

102

scotoceam prin buzunarele de la jeanşi; pe urmă mi-am adus aminte de bancnota mea tâmpită de o sută de dolari îndesată în jacheta de ploaie.

- E o jachetă drăguță, a zis ea când scoteam bancnota şi i-o dădeam. A desfăcut-o, aruncându-i o privire rapidă înainte de a căuta în propriu-i buzunar, de unde a scos un teanc gros de bani. Pare să te ferească de umezeală, a zis ea.

- Ține cam cald, am spus, acum sufocându-mâ deja de căldură.

Ea a încuviințat din cap, numărând banii de la rest pe pervazul geamului.

- Ar trebui să vezi cum e-aici, cu un rezervor de cafea lângă tine. Ploaia i-o pacoste pentru afacere, dar măcar e răcoare.

- Eu sunt din Mâine, am zis prosteşte, când vroiam de fapt să spun că nu eram obişnuită cu căldura.

- Asta-i în nord, nu-i aşa?

- Pe coastă, am zis.

- Cre' că e frumos acolo.

îi vedeam sânii, mi-am dat eu seama, pe sub T-shirtul ei alb. Am încuviințat din cap.

- Păi, e... altfel, am spus. Ea mi-a dat restul.

- Nu-i cheltui pe toți într-un singur loc, a zis, cu un zâmbet.

- Mersi, am răspuns, dându-le drumul în buzunar.

Se întâmplase ceva: zgomotul şi aglomerația oraşului s-au aşezat în mine, ca un stol de păsări.

- Eşti în vizită? a întrebat ea, privindu-mă.

- Aha, am spus, surprinsă de cât de aluziv sunase întrebarea.

- Ne mai vedem noi, a spus ea.

I-am răspuns la zâmbet cu nervozitate şi m-am întors, cu punga de hârtie în mână. Am mers repede, încercând să ies din raza vederii ei şi, imediat ce am dat colțul, m-am oprit să scot cafeaua din pungă. Am luat capacul şi am sorbit o

103

înghițitură. Eram obişnuită să beau cafeaua fără zahăr, dar asta era cu lapte şi dulce, ca un desert.

Nu eram sigură ce stradă ducea înapoi la institut, însă nu mă prea deranja. Uitasem să-mi pun din nou gluga şi ploaia mi se scurgea uşor pe piele şi pe păr, peste tot oraşul din jurul meu.

13

în noaptea aceea, când Walter şi Robert nu au venit acasă, m-am trezit, involuntar, aranjând ziarele şi golind chiuveta de ceşti. Mi-era foame, dar nu eram sigură dacă ar fi bine să ies noaptea singură, în momentul în care renunțasem şi mă dusesem să mă culc, luasem decizia să fac din nou aragazul să funcționeze, astfel încât să-mi pot pregăti singură cina. în mijlocul nopții i-am auzit urcând scările şi certându-se. Au trecut câteva săptămâni până mi-am dat seama că mijlocul nopții nu însemna nici pe departe că era foarte târziu pentru ei şi că cearta lor era poate ceva mai mult decât o conversație. M-am răsucit în pat şi am ascultat, deşi nu reuşeam să desluşesc nici un cuvânt şi, înainte să-mi dau seama, adormisem din nou. Dimineața erau iarăşi jos, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun, iar Walter a plecat vesel la universitate.

Cu toate că Robert părea încă hotărât să sublinieze cât de inutilă era munca mea la catalogul de fişe, imediat după micul dejun m-a dus în bibliotecă să-mi arate cum funcționa calculatorul.

Era o încăpere spațioasă şi frumoasă, cu trei ferestre arcuite cu geamuri tăiate în formă de diamant care dădeau spre strada însorită. Cărțile erau aşezate una peste alta în şiruri strânse de-a lungul celorlalți pereți, cu cotoarele strălucind; dulapurile pentru cărți erau prevăzute cu două ingenioase scări cu role care ajungeau până la raftul de sus. M-am gândit la

105

sufrageria de acasă, la scara cu trepte tot timpul ticsită cu cărți, noi stive de cărți

crescând în jurul biroului tatălui meu ca buruienile. Tavanul era înalt ca al unei catedrale, sau aşa dădea impresia, iar când am privit în sus am remarcat că era pictat cu o hartă fină a constelaţiilor mitice.

- Exact ca în Grand Central[1]! a spus Robert când a observat la ce mă uitam. Iar aici avem, aşa cum se poate constata, întreaga colecţie clasică Loeb, iar aici sunt, ia să vedem, alte colecţii de clasici. Şi în această secţiune? Cărţi despre Roma.

Părea să creadă că totul era o glumă.

- O, şi peretele acesta este plin cu Ovidiu: *Amores, Hemides, Ars Amator ia.* Un milion de ediţii ale *Metamorfozelor.*

M-am îndepărtat să mă uit la ele. Pe unele dintre cărţi le-am recunoscut, desigur, dar era greu de crezut că tatăl meu reuşise să lase vreuna în urma sa.

- Şi, totuşi, Arthur obişnuia să dea petreceri nemaipomenite aici, spunea Robert. Asta-l înnebunea pe tatăl tău.

Am zâmbit alb, incapabilă să mi-l imaginez pe tatăl meu având vreo legătură cu orice gen de petrecere. Aş fi vrut să nu-l fi sunat ieri fără să am nimic de zis în afară de faptul că ajunsesem: acum vroiam să-i spun că văzusem biblioteca. Dar nici unul dintre noi nu era obişnuit cu telefonul. Chiar şi în zilele în care Julie fusese interesată să mă sune, el ţinuse soneria telefonului închisă şi acum, că luasem legătura cu el, s-ar fi putut să o închidă, pur şi simplu, din nou.

S-a dovedit că sarcina care-mi revenea implica scrierea informaţiilor din catalogul de fişe în căsuţele mici de pe ecran numite, obscur, „câmpuri". Nu i-am spus lui Robert

[1] *Grand Central Terminal* - una dintre cele mai aglomerate gări din lume. Ferestrele gigantice, boltite, asigură iluminarea naturală necesară, iar pe tavanul clădirii se pot observa constelaţii strălucitoare. Casa scărilor - uriaşă •- a fost construită după modelul Operei din Paris, iar sala anexă - Vanderbilt Hali - poartă numele unui magnat feroviar. Clădirea nu funcţionează doar ca gară: aici se află totodată numeroase magazine şi restaurante, (n. t.)

că nu lucrasem la calculator înainte, cu excepţia celui de la biblioteca şcolii. Tastatura nu era în nici un fel diferită de aceea a maşinii de scris şi mi-am dat seama că a fost impresionat de viteza cu care am scris prima fişă, cu toate că nu a spus asta. De fapt, n-a mai spus nici un cuvânt despre faptul că nu trebuia să-mi mai bat capul cu fişele; m-a lăsat să-mi văd de treabă şi mi-a zis că îl găseam în biroul lui dacă aveam nevoie de ceva. Am scris la calculator până la ora prânzului, după care am urcat sus să mă schimb.

Robert a ieşit exact la timp ca să mă vadă coborând scările în rochia bleu a Juliei.

- Te-ai făcut frumoasă pentru prânz? a spus el, făcân-du-mă să regret asta pe loc.

L-am aşteptat pe Nate pe trepte: cerul se înseninase şi era soare peste tot; la fel era şi zgomotul. Mi-am încrucişat braţele remarcând dintr-odată cât de albi îmi erau umerii, şi m-am gândit la Julie în bikini. Când a venit Nate să mă ia, nu a spus nici un cuvânt despre rochia mea: am mers cu pas rapid în josul cvartalului, deja în întârziere la întâlnirea cu sora lui, Liz, care ne aştepta la câteva cvartale de acolo. Nu-i plăcea ca el să întârzie, a explicat Nate.

Liz ne aştepta la colţul cu Seventh Avenue, scotocind intenţionat după ceva în poşetă şi aranjându-şi părul, care cădea într-o curbă perfectă şi moale pe faţa ei

luminată de soare. Obiectul căutărilor era un etui negru metalic care conținea ochelari de soare negri, pe care şi i-a pus la ochi exact când ajungeam la ea. Era îmbrăcată cu o cămaşă de un alb sidefiu încheiată cu nasturi, deschisă la piept, dezvelindu-i claviculele delicate şi frumos bronzate.

- Am fost ocupată toată ziua cu chestii pentru nuntă, a spus ea când Nate a sărutat-o.

Nate m-a prezentat şi ea a dat din cap, lentilele ei reflectând strada din spatele nostru.

- Este foarte mult soare, nu-i aşa? a spus ea.

înainte să pot răspunde, ea a început iar să scormonească în poşetă.

- Credeam că te-ai lăsat, a spus Nate când a scos un pachet de țigări.

- Nu, nu cu toate chestiile astea cu nunta, a zis ea scoțând o țigară şi aprinzând-o. A dat fumul afară cu o mişcare elegantă.

- Ce mâncăm?

Părea obişnuită să fie urmărită fumând, m-am gândit, obişnuită ca oamenii să o urmărească făcând cea mai mare parte a lucrurilor. Julie era la fel, dar am avut întotdeauna impresia că Julie şi asculta. Cel puțin aşa dădea impresia, chiar dacă se gândea la ea însăşi. Eu, ori de câte ori cădeam pe gânduri, tin-deam să par tristă. Din când în când cineva mă întreba ce aveam: eu îl priveam surprinsă şi Julie râdea, cu afecțiune, sărindu-mi în apărare. *Eşti atât de aeriană!* zicea ea.

- Nu vreau să iau nimic care să îngraşe, a spus Liz uitându-se la ceas. Ştii cumva dacă au pe undeva nişte saiată bună?

- Abia a venit aici, a spus Nate înainte să-mi dau seama că mi se adresase mie.

Ea a făcut o pauză — ca să se uite la rochia mea, cred.

- O, aşa e. A zâmbit. Din Mâine, nu-i aşa?

- Ne gândeam la un falafel, a spus Nate.

- Mersi. Mâncarea ideală pentru dietă.

— Ea n-a mâncat niciodată falafel, a zis el când am început să mergem pe trotuar. Nu era loc suficient pentru toți trei, aşa că am rămas în spatele lor, stângace şi înaltă. Nate era mai înalt decât ea, deşi, intuisem din cruzimea ei dezinvoltă, ea era cea mai mare dintre ei. Nici una dintre fetele din Yvesport nu era atât de măruntă de statură ca ea şi, totuşi, atât de autoritară.

Oamenii se scurgeau de la ieşirea din metroul de pe Seventh Avenue ca furnicile dintr-o crăpătură, iar Nate şi sora sa îi ocoleau cu atenție, încercam să țin pasul cu ei, lovindu-mă 108

de pietonii care mergeau, întorcându-mă în lateral ca să pot trece printre serviete. Au stat să aştepte la intersecție schimbarea semaforului şi un bărbat s-a oprit cu bicicleta chiar lângă mine.

Pentru o clipă s-a balansat în mod miraculos pe pedale, cu muşchii gambelor încordați şi cu soarele bătându-i în părul cu şuvițe împletite. Când bicicleta s-a oprit în sfârşit, a scos piciorul ca să se sprijine de bordură. A observat că mă uitam la el.

- Foarte cald, a zis el, aranjându-şi mai bine cureaua de pânză de pe umăr.

I-am răspuns cu un zâmbet timid, aruncându-le o privire de ajutor lui Nate şi surorii sale, dar ei erau prea absorbiți în conversație ca să fi observat ceva.

El a văzut că eram timidă.

- Dar nu la fel de fierbinte ca tine! a murmurat, ca şi când ar fi vrut să-mi dea ceea ce meritam.

M-am uitat în altă parte, încurcată.

- Yupi! a chiuit el, plecând mai departe.

Nate a aruncat vag o privire să vadă de unde venea zgomotul acela, dar bărbatul se încadrase deja în şirul de maşini, pedalând repede ca să prindă următorul semafor.

- Ştiai că tați trebuia să meargă să navigheze în iunie, i-a spus Nate surorii sale. Eu credeam că Geoffrey era nu e liber în iulie sau august.

- Ei bine, nu este vina lui Geoffrey.

- Nu asta spuneam.

Nate a privit stopul care nu-şi schimbase culoarea.

- Nu l-ai întrebat nici un moment pe tați dacă era liber în acel ultim weekend. Nu ştiu ce program avea Geoffrey, dar probabil că ar fi putut să şi-l schimbe. Trebuie să-ți susții punctul de vedere. Este ca şi cu rochia. N-ar trebui să-ți faci griji cu rochia mamei dacă i-ai fi zis, pur şi simplu, că nu vrei să arăți exact ca ea.

109

- Nu-mi fac griji cu rochia mamei, a spus Julie. Mi se potriveşte perfect.

Un val de oameni a început să traverseze la schimbarea culorii semaforului şi înotam nefericită printre ei. Sora lui Nate n-ar fi purtat niciodată o rochie ca a mea; ar fi trebuit să mă îmbrac ca ea, m-am gândit. Arătam ca o tâmpită. Altfel de ce ar fi fluierat omul acela după mine? Falafelurile, după cum s-a dovedit, se vindeau pe stradă. Ne-am aşezat la un rând pe un trotuar, în spatele unei remorci mobile care sfa-râia şi fumega de la mâncarea fierbinte. M-am uitat fix la unghiile Lizei, care erau vopsite în albastru. Nate mi-a zâmbit încurajator. M-am gândit la remorca de cafea şi la cafeaua aceea ciudată, dulce, în spatele nostru s-a aşezat la rând o altă femeie, care purta un costum; şi-a aranjat fusta pe sub jacheta încheiată în nasturi şi a suspinat. Mai aveam încă două persoane în faţă şi una dintre ele citea o revistă fără nici o ilustrație, pe care o ținea aproape de față. Bărbatul din remorcă se concentra; a ridicat un coş metalic din uleiul fierbinte şi a răsturnat falafelul ca pe nişte crabi din cursă.

- Şi pentru cât timp te afli aici? a întrebat Liz scotocind din nou în poşetă. Părea să caute tot timpul diverse lucruri.

Am dat din umeri.

- Câteva săptămâni, am spus, nesigură dacă ea asculta.

- Asta înseamnă măcar că *tu* n-o să te muți acolo cu prințesele' alea, a zis ea privindu-l pe Nate.

- Asta nu-nseamnă că chiar aveam de gând să fac asta, a răspuns Nate impacientat. Şi, oricum, nu sunt contagioşi.

Am ajuns în față, Liz i-a zâmbit imperativ bărbatului din remorcă şi şi-a comandat un sandviş fără sos iute.

- Să nu-ți doreşti sos iute, a spus ea, atingându-mi brațul. Dacă cineva era

prințesă, am gândit în sinea mea,

aceea era sora lui Nate. Era, totuşi, un apelativ preferabil celui de poponar, cum le spuneam noi în Yvesport. Am

[1] „Queen" în engl. în orig. (n. t.)

avut întotdeauna impresia că suna ca denumirea unei gâze. „Prințese" i se potrivea oarecum, lui Robert în special - fluş-turatic, regal, dramatic - dar şi lui Walter, într-un fel mai matur. *Două prințese.*

- Sos iute? m-a întrebat bărbatul din remorcă stropindu-mi sandvişul cu sos roşu.

- Hai să stăm la soare, a spus Liz facându-i nerăbdătoare semn lui Nate.

După ce ne-am luat sandvişurile, el ne-a condus spre nişte bănci dintr-un parc, alungând un grup gălăgios de porumbei fără să pară măcar că i-a observat. Ei s-au aşezat imediat din nou şi au venit țopăind spre noi, murdari şi lacomi, când ne desfăceam sandvişurile. Domnul Blackwell i-ar fi alungat, m-am gândit, urmărind cum Liz le arunca o bucată de roşie.

- Mă gândesc să-i conving pe mami şi pe tați să-mi cumpere un apartament, oricum, a spus Nate ca din întâmplare, ca şi când nu-i plăcuse cum se încheiase nici ultima discuție.

- Deci poți să-ți plăteşti ipoteca cu bursa ta de aspirant şi cu mica ta învârteală de după terminarea orelor?

- Măcar nu trebuie să-mi plătească nunta.

Eu eram aşezată între ei, făcând tot felul de manevre cu sandvişul meu răscolit care-mi ardea marginile gurii, şi Liz s-a aplecat pe lângă mine ca să-i arunce o privire.

— *Nu e vina mea dacă aşa cere tradiția.* Dacă te căsătoreşti vreodată, Miranda, a spus ea aşezându-se din nou pe locul ei, să fugi cu iubitul tău.

Am încuviințat din cap, cu gura plină.

- Cum ți se pare sandvişul? a întrebat ea.

- Delicios, am spus.

- Ar trebui să-l mănânci cu folia de aluminiu pe el. Şi-a ridicat sandvişul ca să-mi arate cum împăturise folia

în exterior. Partea de jos a sandvişului meu mi se scursese în poala rochiei. M-am îndreptat şi am lovit inutil petele închise

de grăsime, făcând bucăți mici de lăptucă să sară în sus şi în jos pe fusta mea, formând pete noi.

- O, mie mi se-ntâmplă asta tot timpul, a spus Nate dându-mi un şervețel curat. El îşi devorase deja sandvişul şi folosea cel de-al doilea şervețel ca să-şi şteargă o urmă de sos din colțul gurii. Şi-a mototolit punga de hârtie, folia de aluminiu, şi a ochit cu ele cel mai apropiat coş de gunoi. Au aterizat chiar înăuntru şi sora sa a urmărit totul cu satisfacție. Aveau acelaşi gen de nas: al ei - obraznic, al lui - bine definit. Aveau, de fapt, versiuni feminine şi masculine la orice: umerii ei fini, grațioşi, deveneau pătrați şi puternici la Nate; talia ei îngustă corespundea torsului său lung; ochii ei albaştri, celor de uin verde frumos ai lui Nate. Fără îndoială, m-am gândit, stând acolo în fusta mea

pătată, erau copii perfecți, aşa cum erau Julie şi fratele ei în toate felicitările lor de Crăciun, îmbrăcați întotdeauna în hainele potrivite.

- Mâncarea prăjită probabil că-ți face bine, i-a spus ea când se ridica, mergând să-şi arunce resturile mai delicat, îți mai încetineşte creierul ăla mare.

Nate şi-a întins trupul înalt, prefăcându-se că n-o aude.

- Mă gândeam că aş putea să-i arăt Mirandei galeria ta înainte de a ne întoarce la institut, a spus el.

Eu simțeam cum petele de pe fustă intrau mai adânc în material, dar Liz arăta încântată şi în curând ne îndreptam iar spre West Side. Lucra la galerie de un an, a explicat ea pe drum, dar o detesta deja. Şeful ei era *oprima donna,* spunea ea, şi la fel erau toți ceilalți artişti. Când am ajuns, a sunat la sonerie şi am văzut o fată cu o coadă mică de cal, purtând o cămaşă identică cu aceea a Lizei, traversând parchetul de lemn ca să răspundă la uşă. Am aruncat o privire la nasul ei gândindu-mă că, poate, erau rude cu toții, dar al ei era pistruiat şi cam lat.

- Au sunat oamenii cu cortul, i-a spus surorii lui Nate, ținând uşa deschisă ca să intrăm.

112

- Ti-am zis eu, şi-a rostogolit Liz ochii. Au spus că au putut face rost de cel alb?

— Au zis să-i suni tu.

- De parcă ar răspunde vreodată la telefon.

- Păreau amabili, a spus fata, serviabilă. Şi ea era drăguță, în felul acela rafinat şi strălucitor: tenul, în ciuda pistruilor, îi era neted ca ceara.

Galeria avea birouri pe una dintre părți şi spațiu liber pe cealaltă, cu ferestre cu geamuri până la nivelul solului, dând spre stradă. Cred că nu erau nici zece picturi pe pereți. Toate erau în alb şi negru, realizate din linii groase pictate.

-Acestea sunt Franz Kline[1], a spus Liz. Tocmai dăm jos expoziția asta.

- Ca lumea, a spus Nate, îndreptându-se spre una dintre pânze.

M-am uitat la cea mai apropiată: era pictată o structură, ca un pod, cu albul dimprejur ca zăpada topită. Franz Kline era numele artistului, mi-am dat seama uitându-mă pe plăcuța mică de pe perete: „Franz Kline, Ulei pe pânză, 1953."

De aproape, dungile negre apăreau imense şi plate, dar când m-am uitat în jurul încăperii au sărit la mine ca nişte litere furioase. Dintr-odată m-am simțit foarte mică. Cine s-ar fi putut gândi la aşa ceva? Am stat în fața fiecăreia. Erau uriaşe şi îndrăznețe şi nu însemnau nimic în afară de ele însele. Sau însemnau totul şi nimic anume. Dacă fuseseră pictate repede? Fiecare dintre ele ocupa propriul ei spațiu, echilibrată. *Domnul Blackwell le-arfi dat la o parte cu un gest al mâinii.* Nu erau decât linii negre. Pentru o clipă, am fost tentată să le alung ca pe porumbei.

[1] Franz Kline (1910 - 1962) s-a născut în Wilkes Barre, Pennsyl-vania, în 1910, într-o familie de imigranți. O figură remarcabilă, a colaborat cu artişti cunoscuți printre care şi Jack Kerouac. Şi-a început cariera în New York, prezenlându-şi operele în cadrul spectacolelor de artă organizate în aer liber. Picturile sale se remarcă prin temele abordate şi acuratețea specifică expresionismului.

113

Sora lui Nate vorbea din nou despre nuntă. L-am auzit pe Nate ducându-se să intervină. Picturile mă priveau fix. Am stat acolo, în rochia mea bleu pătată, uitându-

mă şi eu la ele, iremediabil inocentă. Oare toată lumea ştia deja asta? Că puteai face aşa ceva? Am privit înapoi, la Nate şi la sora sa, care stăteau de vorbă lângă uşă. Poate că văzuseră cu toții astfel de lucruri înainte.

Ei se uitau la mine când mă apropiam.

- Ce părere ai? a întrebat sora lui Nate, reținut.

- Sunt minunate, am răspuns, incapabilă să mă abțin. Ea a zâmbit.

- Au fost foarte căutate, a spus.

Căutate! I-am privit din nou, uimită. Poate că toată lumea cunoştea lucrurile acestea. Poate că *aşa* arată un oraş. A sunat telefonul şi ea i-a mai dat un sărut lui Nate înainte de a fugi să răspundă.

- O, Doamne, scuze, a spus Nate ținând uşa deschisă pentru mine când am ieşit. E greu s-o faci să vorbească despre altceva, ştii? E înnebunită cu nunta asta de vreo lună. Au patru sute de invitați.

- Aoleu, am spus, cu gândul încă la picturi. Oamenii zâmbeau când treceau pe lângă noi, ocolind uşor, făcându-ne mai mult loc, de parcă eram un cuplu. El s-a oprit o clipă să lase o bătrână fragilă să treacă, clătinat, cu micul ei câine în lesă.

- în cea mai mare parte o fac pentru părinții mei, a spus el.

- Ce anume?

- Nunta, a spus el zâmbind.

- O, am spus, întrebându-mă dintr-odată dacă el şi cu Liz îşi dezamăgiseră vreodată părinții. Părea imposibil. Chiar te gândeai să închiriezi camera aceea? am întrebat eu când ne apropiam de institut.

- Nu chiar. Cred că ar fi fost cam aiurea, să locuiesc acolo şi să lucrez tot acolo, chiar dacă doar câteva zile pe săptămână. Dar altfel, e o treabă foarte bună.

Am încuviințat din cap, uşurată. 114

- Şi cât timp a lucrat tatăl tău la institut? a întrebat el.

- Nu sunt sigură, am spus. Ştiu doar că a avut ceva de-a face cu biblioteca.

- Arthur Mitchell pare să fi fost o figură, a spus Nate, zâmbind. Nu că acum s-ar duce lipsă de aşa ceva.

S-a întors spre mine.

- Atunci, cred că o să ne vedem mâine.

Am privit în jur, surprinsă să realizez că ajunsesem la colțul cvartalului unde se afla institutul.

- O, aşa cred, am spus.

Mi-a adresat încă o mică plecăciune.

- Mulțumesc pentru că ai acceptat să vii la prânz, a spus, înainte de a se întoarce să plece.

14

Nu m-am întors la remorca de cafea imediat, în prima săptămână, m-am plimbat prin West Village urmărind ce făceau alți oameni. Am găsit cafeneaua aceea în care mi-am închipuit că-i plăcea lui Robert să meargă, un spațiu din sticlă unde femei cocoțate pe scaune citeau reviste şi băiatul de la tejghea avea un inel în nas, unde muzica era asurzitoare, iar aerul condiționat îmi făcea pielea de găină. Dar prima oară când am

comandat un espresso şi am urmărit râulețul acela savuros închis la culoare curgând din dispozitivul strălucitor în ceaşca de dedesubt, am înțeles exact de ce lumea se aduna acolo. Cei mai mulți îşi umpleau espresso-ul cu munți de lapte aburind şi spumos, dar simplu era aşa cum nu mai băusem nicăieri, niciodată: era închis la culoare şi totuşi dulce, savuros şi totuşi proaspăt, ca şi aburul din care era făcut. O ceaşcă din el - şi eram vindecată de cafeaua apoasă a lui Walter.

După aceea mă aşezam la calculatorul din bibliotecă şi scriam aşa cum obişnuiam când tatăl meu era treaz, ca şi când ne aflam amândoi sub o vrajă. Am luat sertarele din lăcaşul lor şi am pus la punct un sistem, mutând fişele dintr-un sertar în altul când le terminam, ca la apăsarea butonului de revenire a carului de la maşina de scris. Deşi institutul se umplea, de patru ori pe săptămână, de zgomotul băieților care veneau să ia lecții, un espresso mă făcea capabilă de un gen de concentrare care putea să facă totul să dispară: râset, alergat pe hol, vocile bubuitoare ale lui Robert sau Nate care 116

interveneau. Când era Robert acolo, închidea întotdeauna uşa de la biblioteca respectuos, cu un mic gest din cap spre mine, ca şi când aş fi cântat la pian.

Băieții veneau de la diverse şcoli particulare din oraş ale căror simboluri erau cusute pe blazerele lor de şcoală. Nu ştiam dacă Robert insistase ca ei să rămână îmbrăcați în uniforme în timpul orelor sale, dar firescul cu care purtau micile lor saco-uri şi cravate în timp ce se împingeau şi se înghionteau unii pe alții pe holuri mi-a amintit de reuniunile orăşeneşti la care domnul Blackwell şi tatăl meu nu se duceau niciodată, cu oficialitățile oraşului şi oamenii de afaceri din Bangor care hotărau să dărâme case. A doua pauză de cafea, am decis eu rapid, va fi programată în timpul sosirii băieților, ca să evit debandada de pe hol şi de pe treptele de la intrarea din față.

în a treia sau a patra noapte în care Robert şi Walter nu au venit acasă la masă, am început să fac curat temeinic în bucătărie. Am probat cuptorul să văd dacă funcționa şi am notat dimensiunea şi tipul arzătoarelor electrice ce trebuiau înlocuite, după care am scotocit după cratițe şi tigăi. înainte să-mi dau seama, scoteam deja toate cutiile din dulapuri: am descoperit câteva cutii cu pahare pentru vin, pe care le-am spălat şi le-am întors cu fundul în sus pe un prosop ca să se usuce, am găsit toate farfurioarele ceşcuțelor de ceai, pe care le-am clătit şi le-am stivuit pe tejghea ca un şarpe lung, strălucitor şi alb. încă nu găsisem nici cratițe, nici tigăi, când am deschis o cutie cu pahare de whisky ca acelea din care bea tatăl meu acasă. Am ştiut ce erau înainte de a o scoate pe prima din şervețelul ei: bea din ele în fiecare seară.

Erau făcute din sticlă groasă, aveau tăiate diamante pe exterior şi un model triunghiular ingenios la bază, care făcea să fie dificil de apreciat nivelul conținutului lor privind de sus. Mi se păruseră aproape magice când eram mică, parcă erau un fel de glob de cristal. O dată îl văzusem ținând unul în fața ochiului, noaptea, târziu, ca să vadă bucătăria ca într-un caleidoscop prin fundul paharului, îmi imaginasem

117

întotdeauna că vedea bucătăria într-o stea din bucăți, cu podeaua de lemn zigzagând şi cu ferestrele şi pereții întorşi cu susul în jos. Dar când am ținut un pahar în sus ca să mă uit prin el, podeaua bucătăriei institutului era doar neclară, iar şanțurile de pe pahar - prăfuite şi neimpresionante. Am pus paharul la loc şi am

privit în jur la mormanele de şervețele de hârtie şi cutii goale, realizând dintr-odată ce dezordine făcusem. Fără să-mi dau seama se lăsase seara, iar paharele pe care le spălasem străluceau cu o lumină stinsă, apoasă. Lumina amurgului ar fi intrat, acum, în sufrageria de acasă şi am ştiut că tatăl meu l-ar fi urmărit de asemenea, surprins să se găsească în întuneric.

-Hei!

Cineva a descuiat uşa din față a institutului şi dintr-odată lumina de pe hol s-a aprins.

- Miranda? a spus Nate, stând în uşa bucătăriei.

- O, bună, am spus, stingherită. Eu doar... spălam pahare.

- Uau. Cred că dădeau o grămadă de petreceri, hm?

M-am uitat la toate paharele de pe tejghea, la ceşti şi farfurioare, dându-mi seama că avea dreptate. Cocktailuri. Nici nu era de mirare că nu aveau cratițe şi tigăi.

- Unde sunt Walter şi Robert?

- Nu sunt sigură - de obicei nu sunt pe-aici la ora mesei, am spus eu, încercând să fac remarca să sune neutru.

S-a dovedit că nici el nu mâncase şi am decis să mergem într-un loc care era chiar după colț, dar când ne îndreptam încolo i-am spus că nu fusesem încă la metrou şi el a hotărât să mergem, în schimb, câteva stații cu el până la un restaurant coreean din centru. M-a introdus vesel în stația de metrou şi mi-a dat un jeton ca să trec prin dispozitivul batant după el. Am coborât nişte scări până la o platformă îngustă ca un banc de râu, între şine, şi voci au pârâit incoerent din difuzoare. Toți păreau nerăbdători, ca şi când stăteau acolo, jos, de ore, dar un minut mai târziu a venit metroul nostru, orb şi stângaci, cu vagoanele de metal

ciocnindu-se şi scrâşnind în spatele său. Lateralele s-au deschis cu zgomot neuniform şi toată lumea a intrat înăuntru. Când ne legănam, în mers, am apucat un stâlp de metal din apropiere şi Nate mi-a zâmbit încurajator.

Clădirile din locul unde am ieşit din nou la suprafață din subteran erau înalte şi iluminate, cu exteriorul numai din geam. Nate a traversat strada direct prin trafic şi taxiuri şi am ajuns pe o stradă care strălucea de reclame în coreeană, în restaurant toată lumea vorbea coreeana; ospătarul ne-a condus prin mulțime şi ne-a înmânat meniurile. Mesele erau turnante şi s-a dovedit că fiecare dintre ele avea propria ei plită. Lângă noi, o fată cu codițele legate în mănunchi deasupra urechilor a luat un crevete de pe plita din mijlocul mesei ei şi l-a aruncat în gură. Băieții din fața ei au zis ceva în limba lor cântată şi ea a râs.

Nate a trebuit să arate fotografiile din meniu ca să-i dea de înțeles ospătarului ce vroia.

- Şi ce impresie ți-a făcut New York-ul? a întrebat el rupând bețişoarele, ca să le separe, după ce ospătarul plecase.

- Nu l-am explorat prea mult, am recunoscut eu.

- Trebuie să fie o schimbare destul de mare pentru tine, a spus el. Robert mi-a zis

că tu şi cu tatăl tău locuiați pe o insulă. Ai mai fost într-un oraş mare până acum?

- Păi, în Bangor, am spus de parcă n-ar fi fost cine ştie ce. Dar nu foarte des. De fapt, fusesem acolo numai de două ori, o dată cu Mie şi cu fratele ei când doamna Peabody îşi luase o maşină nou-nouță, şi o dată cu tatăl meu şi cu domnul Blackwell, în camioneta lui, când domnul Blackwell îl convinsese pe tatăl meu că trebuia să cumpere un generator nou. Luasem prânzul, eu băusem un *milkshake,* iar ei băuseră beri cu spumă într-un loc cu un televizor mare înăuntru.

- Eu nu sunt mare amator de oraş, a spus Nate. îmi place oceanul. Cred că aş putea să-mi petrec viața pe mare.

- Dar n-ai crescut în oraş?

119

- O, ba da, a spus el. Dar avem o casă în Long Island. Obişnuiam să-mi petrec fiecare vară acolo, pe apă. Am predat navigația.

Am încuviințat din cap. Nici domnul Blackwell, care-şi petrecuse toată viața pe ambarcațiuni, nu ştia să navigheze. Flota de transportoare fusese echipată cu motoare cu carburant înainte ca el să se fi născut. Puținele veliere care se încumetau în mareele din Golful Fundy aparțineau fie unor bogătaşi, rezidenți în timpul verii, fie companiilor de observare a balenelor, câştigând bani din croazierele de o zi: din când în când, vedeam câte una apropiindu-se de țărmul nostru, cu velele ei de un alb curat fluturând politicos înainte de a se întoarce, ca un invitat la cină în ținută prea ceremonioasă, prea jenat să se aşeze.

Ospătarul s-a întors să ne umple masa cu vase mici albe cu murături şi sosuri, iar Nate le-a privit cu un ochi de cunoscător.

- încearcă asta, a spus el.

Am prins bețişoarele aşa cum îl văzusem procedând pe el, improvizând, şi am reuşit să-mi introduc în gură o încâl-ceală complicată de iarbă de mare.

M-a urmărit mestecând-o.

- Cam ciudată, nu?

El şi-a aruncat în gură ceva care aducea cu un peşte, pe care l-a trosnit între dinți fără ezitare.

Nate a explicat că fusese şi canotor în colegiu (încă o dovadă a atracției sale față de apă) şi apoi plecase într-o excursie pe Mediterană, pe o reproducere a unei corăbii antice de război. Fusese construită ca să pună capăt unei controverse de durată legate de designul folosit de flotele greceşti şi de cele romane. Aşa ajunsese să fie interesat de clasici şi se hotărâse să continue cu masteratul.

Tatăl meu obişnuia să-mi țină tot timpul lecții despre diferențele dintre mit, legendă şi istorie. Miturile erau „imaginare", legenda era „imposibil de verificat", iar istoria era „fapt", şi 120

oricine le confunda, îi plăcea lui să spună, era un tâmpit sentimental. Reconstituirile călătoriei lui Odiseu, ficțiunile despre exilul lui Ovidiu sau oricare alte elanuri ale imaginației care se foloseau de ingredientele antichității pentru propriile lor scopuri îl făceau irascibil, împrumutasem, cândva, de la bibliotecă un roman despre idila lui Ovidiu cu o vrăjitoare care îl înfuriase.

Evident, cineva publicase un articol despre călătoria sa, pe care Nate a spus că mi-l va arăta. Plecase cu un grup de prieteni de la canotaj din colegiu şi câţiva dintre ei rămăseseră să lucreze la un proiect care primise o finanţare de la ministerul turismului din Grecia.

- Ai studiat clasicii în colegiu? a întrebat el, cu tăieţeii înmuiaţi în sos roşu legănându-se din beţişoarele sale. Robert a zis că îţi ajutai tatăl la traducerea pe care o făcea.

— Ei, la scrierea ei la maşină, am spus, trecând lejer peste prima întrebare. Nu trebuia neapărat să înţeleg ce spunea. El a zâmbit.

- Te-ai prins, oricum, repede de faza cu beţişoarele. • Am râs, şi el s-a luminat la faţă. Tot ce vroia, de fapt, era

să mă facă să râd, m-am gândit, când ospătarul a aşezat felul principal în faţa noastră. Nu cerea prea mult. Ambele feluri pe care le comandase presupuneau utilizarea plitei şi el s-a pus pe treabă, aşezând pe ea fâşii de carne şi fructe de mare. Sfârâiau tentant.

- Arată delicios, am spus, încercând să mă relaxez. Am băut amândoi bere şi am pregătit şi am mâncat tot

ce ni s-a adus; pe la sfârşitul mesei începusem să-mi pierd îndemânarea în mânuirea beţişoarelor şi Nate începea să se priceapă să mă facă să zâmbesc.

- Fata aceea pe care am întâlnit-o la galeria lui Liz dă o petrecere weekendul următor, a spus el când se debarasa masa. Liz zice că este ultima la care o să se ducă înainte de căsătorie.

- Când e nunta?

121

- în octombrie, a spus, dându-şi ochii peste cap. N-o să-ţi vină să crezi de câtă muncă e nevoie ca să organizezi totul. Sunt toate regulile astea absurde, cum ar fi cea că trebuie sa existe trei buchete de flori diferite: unul pentru mers la altar, unul care se aruncă domnişoarelor de onoare şi încă unul cu care se pleacă de la nuntă. Trebuie să le aleagă separat.

- Ce se întâmplă dacă nu le cumpără?

- Se transformă într-un dovleac, presupun.

- Nu sună foarte grav, am spus, râzând.

- Ar trebui să vii la petrecere, a spus, zâmbind ca răspuns la râsul meu.

Era cald şi văratic când am plecat, deşi nu-mi aduceam aminte să fi fost la fel când intrasem, şi am decis să ne întoarcem înapoi pe jos. Nate mergea ca şi când ar fi continuat să-mi arate drumul, aşa cum procedase la metrou şi în restaurant. Se simţea o undă de aşteptare frivolă între noi, şi când am ajuns la institut ne-am oprit în faţa treptelor. I-am urat repede noapte bună şi am urcat scările fără să mă uit înapoi, dar inima îmi bătea repede când am descuiat uşa şi am intrat înăuntru.

Walter era treaz, în bucătărie, şi a venit pe hol să mă salute.

- Folosesc paharele pe care le-ai descoperit, a spus el când am intrat pe uşă, ridicând un pahar de vin cu un aer triumfal de beţiv.

- Şi pe unde ai fost?

- Cu Nate, am spus, uşor îmbujorată. Am fost la un restaurant coreean.

- Ce nemaipomenit de lipsit de romantism. Sper, totuşi, că a fost un gentleman desăvârşit.

- M-a invitat la o petrecere weekendul următor, am spus fără să-mi dau seama.

- Zău? Va trebui să te gătim frumos.

- Nu cred că este ceva formal sau aşa, am spus, dorind să-mi fi ținut gura.

122

- Nu genul *ăla* de găteală, a zis. Doar - a aruncat el o privire spre jeanşii mei - ceva drăguț.

- Ei, doar n-o să mă duc în ăştia, am spus, începând să simt că-mi pierdeam răbdarea. Era beat. Era cât pe ce să reuşesc să plec de-acolo când am auzit, amândoi, deschizându-se uşa din față şi Robert a apărut în hol. L-am văzut pe Walter uitându-se la sticla de pe masă ca şi când s-ar fi gândit s-o ascundă.

Robert era îmbrăcat în costum şi-şi aruncase haina pe umăr - a aşezat-o cu atenție pe un scaun, remarcând vinul, ținuta prăbuşită a lui Walter şi marea de pahare puse la uscat. Arăta extraordinar de chipeş - ca un fotomodel masculin - ca tatăl meu în fotografia cu Arthur, am făcut eu o asociație stranie.

- Ghici cine a invitat-o pe Miranda la o petrecere? a întrebat Walter.

- Cineva care nu are pahare? a întrebat el, mergând să le examineze.

- Dragul tău Nathaniel, a spus Walter privindu-l. Cred că ar trebui s-o iei pe Miranda la cumpărături, să-şi cumpere o ținută nouă.

- Unde ai găsit toate astea?

- Miranda le-a găsit. Ea le-a spălat.

- Văd asta, a spus Robert luând un pahar şi mergând cu el la chiuvetă, să-l umple cu apă.

- Nu crezi că ar trebui să-şi cumpere o ținută de New York?

- Nu mă deranjează cum se-mbracă, Walter. Asta nu mă priveşte pe mine.

- Ia te uită cine vorbeşte tăios!

Robert a oftat, stând încă lângă chiuvetă cu paharul de apă.

- Tu eşti ăla.

- Dacă ar trebui să ne judeci, Miranda, despre care dintre noi ai spune că a fost mai tăios?

- Eu aş spune că mă duc să mă culc. Robert şi-a ridicat paharul.

- Bine zis!

15

După vreo săptămână Robert nu mai era chiar atât de ostil cu mine cum fusese la început, dar continua sâ-l contrazică pe Walter cu orice prilej. Oricât de târziu se întorcea Walter în noaptea anterioară, era întotdeauna vesel dimineața şi părea că de-abia aştepta să-mi toarne o ceaşcă de cafea slabă imediat ce intram în bucătărie. Dar când îl auzea pe Robert pe scări devenea mai tăcut, ca şi când şi-ar fi făcut curaj. Se salutau destul de politicos, dar, chiar dacă îşi vorbeau, se evitau constant, emițând semne furioase de ignorare — citeau ziarul, se ridicau de la masă exact când se spunea o glumă.

- Proiectul acela cu biblioteca te ține ocupată, Miranda? întreba Walter, într-un stil devenit subit bombastic, pe când Robert se prefăcea că nu ascultă. Nu avea importanță ce răspundeam; ştiam că Walter nu mi se adresa mie, ci lui. Nu că ar fi aşteptat vreun răspuns din partea lui Robert; amândoi se prefăceau că nu au nevoie de vreun răspuns. Robert era mai convingător sub acest aspect - uneori eram sigură că chiar nu-i păsa şi simțeam dezamăgirea posacă a lui Walter la fel de acut ca şi când ar fi fost a mea.

Au trecut săptămâni până am descoperit adevăratul motiv al purtării lui Robert şi, între timp, dintr-un efort prost plasat de a-i fi pe plac, am hotărât să fac bucătăria funcțională. Nu a fost greu să găsesc un set de cratițe şi tigăi la magazinele cu prețuri reduse înşirate pe 14th Street, dar a trebuit să 124

merg pe la diverse magazine de unelte ca să găsesc piesele potrivite pentru înlocuirea aprinzătoarelor şi un termometru de cuptor pe care să-l agăț de grătarul de sus. începusem să port din nou rochiile Miei, care măcar erau răcoroase; fusese soare toată ziua şi nu era nici o adiere de aer care să mai răcorească atmosfera.

în această stare de spirit, monotonă şi plăcut lipsită de conținut, m-am oprit la remorca de cafea pentru a doua oară. Femeia dinăuntru îşi scosese boneta ca să se răcorească şi părul de sub ea era de un negru lucios, cu bucle mari lăsate libere.

- Po' să pun pariu că în Mâine nu se face aşa de cald, a spus ea, punându-şi din nou boneta cu un efort.

— Nu, am spus eu, roşind fără să-mi dau seama. Ea a zâmbit, ştiind că mă luase prin surprindere, ca şi când era un truc vechi pe care-l făcea des.

- Dar *tu* de unde eşti? am întrebat, revenindu-mi.

- Washington Heights, a spus ea amuzată. Dar m-am născut în Republica Dominicană, dacă asta vroiai să ştii. O vrei *regular?*

- Neagră, te rog.

Am surprins-o uitându-se la rochia mea înainte de a-mi umple paharul şi de a-l pune pe pervaz. Şaizeci de cenți, a spus ea.

I-am dat mărunțişul pe care-l aveam la mine şi ea m-a urmărit cum ridicam capacul şi luam o înghițitură.

- Poți să dai jos urechiuşa aceea micuță, ştii, a spus ea. Mi-am privit paharul, neştiind ce vroia să spună.

- Cea de pe capac, a spus ea, arătându-mi-o, dar eu tot n-o vedeam, şi dintr-odată a ieşit din spate şi se îndrepta spre mine.

- Este făcută ca să poți bea cu capacul pus, a explicat ea aşezând din nou capacul imediat ce i-am dat paharul. Şi atunci nu trebuie decât să dai pe spate urechiuşa asta - ar trebui să rămână prinsă.

125

A împins urechiuşa din plastic cu degetul arătător, încercând s-o prindă de capac.

De aproape nu era atât de înaltă cum m-aş fi aşteptat, ci mai bine făcută, cu trupul îndesat. T-shirtul ei mirosea dulceag a detergent de haine.

- Ar trebui să meargă, spunea ea cu fruntea încruntată în timp ce urechiuşa a sărit din nou în sus, şi atunci am observat că şi ea roşea.

- Măcar acum poţi s-o bei fără să ţi-o torni pe tine, a spus ea când, în sfârşit, ă reuşit, întinzându-mi din nou paharul, cu nervozitate.

- Mersi, am spus privind-o.

— Păcat de cafea, că e proastă, a spus ea punându-şi mâinile în buzunare şi dându-se puţin înapoi. Am nevoie de un automat de espresso bun.

- Nu poţi să-ţi instalezi unul aici?

- Neeee, a spus ea, uitându-se prin fereastră la rezervorul mare din metal. E nevoie de un generator. Chestia aia merge cu propan. Chiar şi atunci când pui cafea bună în el, tot are un gust ca dracu' - stă toată ziua deasupra unei flăcări.

A zâmbit, mai liniştită.

- Pun pariu că acu' de-abia aştepţi să bei aia, a spus ea arătând din cap spre cafeaua de la mine din mână.

- Nu sunt atât de pretenţioasă, am minţit eu privind în jos, la cafea, întrebându-mă de ce tot ce spuneam părea să conteze atât de mult.

Dar ea deja se uita în altă parte, la un tânăr în halat verde de spital care se îndrepta spre noi. El a strigat ceva în spaniolă şi ea a râs, întorcându-se la remorca ei ca şi când ar fi fost pedepsită.

- Nu poţi să stai degeaba ca să vorbeşti cu toate fetele drăguţe, a spus el mustrând-o în engleză pe un ton afectat când s-a apropiat, zâmbindu-mi. Ai cafea de făcut.

- îi explicam de ce nu pot să fac espresso aici, a spus ea turnându-i cafeaua ca şi când ar fi fost obişnuită cu el.

El şi-a rostogolit ochii.

- Eu aş vrea să ai o conductă de cafea şi după colţ, a spus el.

M-am retras, conştientă de mine însămi, simţindu-le privirea în spate când am plecat grăbită cu cafeaua, dorindu-mi să nu fi stat acolo. Din cine ştie ce motiv eram convinsă că se distrau pe seama mea, şi sentimentul acesta s-a amplificat pe măsură ce mă apropiam de institut. S-a dovedit că, de fapt, cafeaua avea un gust oribil şi, imediat ce m-am întors la institut, mi-am pus în ordine cumpărăturile şi am pornit cafetiera ca să fac o porţie proaspătă.

Am strâns cele câteva ziare care se adunaseră de când făcusem curat şi, înainte să-mi dau bine seama am ajuns la concluzia că aragazul avea nevoie să fie curăţat temeinic. Curând am descoperit că nu fusese ridicat capacul de deasupra de ani de zile şi, în afară de murdăria strânsă, era limpede că şi bobinele trebuiau înlocuite. Mai erau câteva ore până începeau orele lui Robert şi ale lui Nate, când ar fi trebuit să mă ascund în bibliotecă, aşa că era timp suficient, mi-am zis eu, impulsiv, ca să fac aragazul să funcţioneze.

Mă mândrisem întotdeauna că eram capabilă să mă concentrez cu aceeaşi intensitate asupra sarcinilor pe care mi le impuneam singură sau pe care mi le solicita tatăl meu: acasă puteam să tai lemne de foc toată ziua, până când fiecare buştean era despicat cu o pocnitură, puteam să pregătesc o plăcintă cu o coajă perfectă deasupra, să curăţ un coş cu scoici de râu - fără ca, măcar pentru o clipă, gândul să-mi fugă în

altă parte, în după-amiaza aceea, însă, când am deschis şi am fixat capacul aragazului ca pe capota unei maşini, continuam să mă gândesc la femeia care ieşise din remorca ei, la sentimentul de ruşine pe care-l simțisem când ea şi doctorul priviseră cum mă îndepărtam. Ceva mai târziu, în bibliotecă, m-am surprins pândindu-l cu oarecare panică pe Nate, sperând că ar putea să treacă pe acolo înainte de începutul orelor şi, când asta nu s-a întâmplat, când am auzit vocile

127

băieților venind şi plecând iar institutul redevenind tăcut, am început să mă tem de încă o seară petrecută de una singură. Pentru prima oară în viața mea, îmi era dor de tatăl meu. îmi era dor de sentimentul de a-l avea în casă. îmi era dor de umerii săi încovoiați, de privirile sale tăcute, îmi era dor de faptul că ştia, indiferent dacă-i păsa sau nu, că eram acolo.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme şi am pregătit micul dejun pentru Walter şi Robert. Walter era extaziat de mireasma costiței de porc şi s-a aşezat fericit în fața omletei sale şi a cartofilor prăjiți în casă, încântat că aragazul funcționa, însă Robert s-a uitat suspicios la suprafețele curățate şi s-a aşezat cu un aer posomorât.

- N-a trebuit să înlocuiesc decât arzătoarele, i-am explicat lui Walter după ce acesta îşi exprimase uimirea pentru a treia oară. Nu sunt sigură că şi cuptorul va funcționa la fel de bine.

El m-a privit surprins.

- Dar la ce ți-ar trebui? Am zâmbit.

- Ştiu şi eu, la o plăcintă?

- Plăcintă!

S-a uitat la Robert, încercând să-l ademenească şi pe el în uimire.

Robert a căutat sarea, ca să-şi presare pe omletă.

- Nu i-ai zis tatălui tău ce dezordine e pe-aici, nu-i aşa?

- Nu, am răspuns eu.

- O, încetează, a spus Walter.

- Păi nu vreau ca Peter să creadă că are drepturi şi altundeva în afară de insula aceea a lui.

- Nu fi copilăros, dragă. Fiica sa tocmai ne-a pregătit un mic dejun fabulos.

- Fiica sa nu este femeia noastră de serviciu, a spus Robert, indiferent cât de mult i-ar conveni lui asta.

Walter şi-a rostogolit ochii. 128

- Nu văd pe nimeni altcineva apucându-se să pregătească micul dejun, a spus el exasperat. Şi dacă doreşti să te mai bucuri de el şi altădată, îți sugerez să fii mai politicos cu invitata noastră.

Robert a băut o înghițitură din cafeaua sa şi şi-a luat ziarul. Pentru o clipă mi s-a năzărit că Robert era ca tatăl meu, dar tatăl meu nu era supărat decât atunci când era beat şi, cu siguranță, nu fusese niciodată supărat pe mine.

- Nu-i da atenție, Miranda, are doar nişte toane. — Nu am doar *nişte toane.*

Walter a oftat.

- Ei bine, cred că va trebui să vorbim doar între noi. Chiar şi atunci ştiam că

nu avea nimic cu mine personal,

totuşi nu era frumos, îmi aduceam aminte, când scriam în bibliotecă, la calculator, că tatăl meu nu fusese niciodată atât de rău - dar, de fapt fusese, mi-am dat atunci seama -cu domnul Blackwell. Era un fel de răutate meschină, o răutate care nu dorea atât de mult să fie jignitoare, cât, pur şi simplu, lipsită de respect, o răutate - ca în seara în care ne adusese homari -, menită doar celor care înțelegeau exact cât de gravă fusese jignirea.

Când m-am dus în după-amiaza aceea la remorca ei cu cafea, femeia care se ocupa de ea arunca ambalaje goale în spatele dubitei ei. I-a trântit uşile, a scos o țigară şi şi-a aprins-o, privind absentă în asfalt. M-am gândit la felul cum arăta domnul Blackwell după o zi pe apă, cu salopeta încă pe el, uitându-se la puntea curată de parcă întreaga zi îi era inscripționată acolo - valurile împroşcate, funiile şi lanțurile hăulitoare, sângele şi năvoadele încurcate.

- E-nchis deja? am întrebat eu. Ea m-a privit şi a zâmbit.

- Trebuie să mă duc la garaj.

A întrebat, cumva scuzându-se:

- Vroiai nişte cafea?

- Nu-i nimic, am spus.

129

- Trebuie să fie, oricum, mizerabilă pe la ora asta.

- Mă gândeam că ai putea instala un automat de espresso înăuntru, am spus eu, nedorind să plec de acolo. Ar funcționa conectat la un generator pus în portbagajul dubitei tale.

- M-am gândit şi eu la asta, dar cablurile de legătură cred că ar contraveni legii. Nu poți să le laşi, pur şi simplu, atârnând pe stradă.

- Cât timp ar trebui să funcționeze? am întrebat.

- Eu ajung aici la cinci, a spus ea, trăgând un fum din țigară şi privindu-mă.

- Şi pleci la unu, deci opt ore? -Aha.

- N-ai putea să pui în funcțiune un acumulator mic în interiorul remorcii, am sugerat eu, şi să-l reîncarci pe la mijlocul zilei?

- Tot nu cred că ar fi legal, a spus ea clătinând din cap. Ăştia te amendează pentru orice. Mi-ar da o amendă şi dacă n-aş purta boneta.

- Serios?

-Aha. Vin cu termometre şi, dacă laptele nu are temperatura potrivită, te amendează şi pentru asta. S-a uitat în lungul străzii, ca şi când ar fi verificat dacă „ei" nu veneau, pe urmă m-a privit din nou.

- Eşti la şcoală?

- Nu, am răspuns.

- Mergi deja la facultate? -Nu.

- Zău? M-a privit, curioasă. Dar ai de gând? Am dat din umeri.

- Dar tu?

- Eu am urmat doi ani de management al afacerilor, a spus ea. A zâmbit obosită. Cred că dai impresia că ai fi la colegiu, a zis, ca şi când i-ar fi părut rău că a adus

vorba. S-a îndreptat, şi-a trosnit spatele cu un gest plictisit, a tras un ultim fum din ţigară şi a aruncat chiştocul în stradă.

130

- Trebuie să mă duc la garaj, a spus ea cu un oftat. Nici una dintre noi nu s-a mişcat. Părea că se întâmplase

ceva, un fel de respingere iară tragere de inimă şi amândouă regretam acest lucru. A scos altă ţigară şi mi-a oferit pachetul, în tăcere.

Am luat o ţigară. Ea a zâmbit şi şi-a aprins bricheta în clipa în care am dus ţigara la gură.

- Nu arăţi ca şi când ai fuma, a spus, urmărind cum inhalam fumul.

Am tuşit puţin, dar nu atât de rău cum tuşisem când fusesem cu Mie.

- Cum adică? am întrebat eu, ştergându-mi ochii. Şi-a aprins ţigara înainte de a răspunde.

- Pari drăguţă, a spus.

- Drăguţă? am râs eu, tuşind din nou.

- Aha, ca o fată drăguţă.

- Cum îţi dai seama?

- Pur şi simplu ştiu, a spus ea privindu-mă.

- Dar tu eşti drăguţă? am întrebat-o, exalând fumul.

- Aha, a zâmbit ea, puţin trist, mai mult spre sine. Totuşi, nu sunt chiar *o fată drăguţă.*

M-am uitat cum trăgea încă un fum din ţigară, cu ochii ei închişi la culoare îngustându-se o secundă când a inhalat, îşi ţinea cealaltă mână în buzunar şi i se vedea braţul, vânjos şi musculos. Dintr-odată am devenit conştientă de cămaşa pe care o purtam, o bluză din bumbac, şi de părul meu lung, strâns la spate într-o coadă simplă.

- Uneori cred că sunt prea drăguţă, am spus.

- Aha, se întâmplă, a spus ea, dar uneori oamenii se aşteaptă la foarte mult şi tu ai impresia că trebuie să le dai ce aşteaptă ei, aşa că nu e cu adevărat vina ta.

- A cui vină este?

- A lor, a spus ea surprinsă.

- Fiindcă se aşteaptă la prea mult?

- Bineînţeles.

131



îşi dădea seama că nu eram convinsă.

- Există o mulţime de oameni în jurul nostru care aşteaptă prea mult. Văd asta tot timpul. Trăiesc, şi se grăbesc, şi se poartă de parcă orice ar cere li se cuvine deja. De exemplu: *Vreau o gogoaşă.* Nici „te rog", nici „mulţumesc".

A privit în lungul străzii, lăsând să-i scape un vârtej de fum.

- De-asta e bine să fii drăguță, a spus ea întorcându-se iar spre mine.

- Cum te cheamă? am întrebat-o.

- Ana, a răspuns ea punând țigara în gură ca să-mi poată întinde mâna dreaptă.

- Eu sunt Miranda, am spus.

- *Encantadao,* a zis ea zâmbind din nou.

16

La întoarcerea spre casă, în după-amiaza aceea, m-am oprit să mă uit la toate vasele cu flori îngrămădite la intrarea magazinului cu delicatese de la colțul străzii pe care se afla institutul. Erau imposibil de luminoase şi fermecător de în afara sezonului: lalele şi trandafiri, orhidee şi garoafe, dalii şi cârciumărese. Reuşisem să încurajez să crească un câmp de lupin în apropierea casei, dar florile perene pe care le plantasem lângă verandă nu reuşiseră niciodată să atingă bogăția de viață şi de culoare pe care le-am sperat. Bineînțeles că tot ceea ce încercasem vreodată să cultiv pe insulă fusese adăpostit într-un pat sănătos de frunze, pe când florile acestea, smulse din habitatul lor, erau colorate ca nişte dulciuri. Chiar şi crinii - albi, mari şi deschişi, mă priveau la rândul lor cu îndrăzneală.

înainte să-mi dau seama, alesesem deja un buchet care picura de apă şi-l dusesem la casieria dinăuntru. Bărbatul din spatele tejghelei a rupt o bucată imensă de hârtie purpurie dintr-o rolă de lângă el şi le-a înfăşurat într-un con imens.

- Toate? a întrebat el când lega buchetul.

Am încuviințat din cap cu pioşenie, ca şi când ar fi fost un cadou, şi le-am dus la institut ținându-le ca pe o torță.

Când urcam treptele, câțiva elevi tocmai plecau, îmbrăcați în micile lor jachete.

- Pentru cine sunt astea? a întrebat unul înalt cu o față rotundă de copil grăsuț.

133

- Nu-i treaba ta, a spus Nate din vârful treptelor, ținând uşa deschisă. Băieții au chicotit şi au zbughit-o, luând-o la fugă pe trotuar.

- Le-ai luat pentru Walter şi Robert? a întrebat Nate când m-a urmat înăuntru.

- Sunt pentru camera mea, am spus eu în silă.

- Locul arată nemaipomenit, a spus el ca şi când eu m-aş fi străduit să-l fac să arate lună. Cred că Robert se teme că preiei conducerea.

'- Ştiu, am spus eu, nerăbdătoare. Dintr-odată nu mai aveam chef de conversații. Mă duc sus, am zis.

- Ne vedem sâmbătă?

- Aha, am spus, încercând să nu par prea exasperată. Ne vedem sâmbătă.

• *Ce spectacol,* obişnuia tatăl meu să spună de fiecare dată când se întorcea din oraş. Eu mi-l imaginam întotdeauna stând pe doc, şi întregul oraş - aplaudându-l. îmi era imposibil să mi-l închipui în oraşul acesta, am gândit eu în timp ce despachetam florile şi le aşezam într-o vază, pe birou. Chiar şi cu domnul Blackwell, înainte de a fi rămas doar noi doi, nu-mi puteam aduce aminte decât de

plăcerea de a fi concentrat, fiecare din noi, asupra a ceea ce avea de făcut, în propriul ritm liniştit: făcând schițe, teme, pregătind ibricul pentru ceai, masa.

Am ascuțit un creion şi la început am desenat doar liniile stelate ale crinilor, încercând să redau modul în care se mişcau petalele, intrând şi ieşind din spațiu. Treptat, straturile suprapuse de voci, sirene de maşini şi frâne de afară au început să scadă în intensitate şi eu am înaintat în desen, trasând micile vene roz de sub suprafața moale şi strălucitoare. Petalele erau atât de ferme încât păreau aproape tropicale: curând scotoceam în mijloc până când staminele s-au mărit în mod bine definit, făcând petalele să se desfăşoare spre mine. S-au deschis în fața mea, mari ca mâinile înmănuşate ale magicianului, cu mijloacele bogate în polen. 134

Povestioarele mele preferate printre versurile lui Ovidiu descriau metamorfoza ca o culminare a unei dorințe necurmate, nesăbuite - Salmacis, un iubit nerăbdător care este cuprins pentru totdeauna în îmbrățişarea iubitei sale; Arachne, ale cărei planuri ambițioase o prind în propria ei pânză de păianjen, Cyane, nimfa mâhnită transformată într-un lac format din propriile lacrimi. Mult prea adesea, totuşi, metamorfoza constituie doar un capriciu al zeilor: luno -transformând-o pe Io într-o vacă din gelozie față de Zeus, Diana transformându-l pe vânătorul Acteon într-un cerb care să fie urmărit de propriii săi câini de vânătoare pentru că s-a întâmplat să o privească atunci când se scălda.

Mi-a displăcut, de exemplu, povestea lui Narcis, băiatul care s-a îndrăgostit de sine însuşi, în versiunea lui Ovidiu, ea este inseparabilă de povestioara lui Echo, deşi în versiuni mai populare apare separat. Echo era o nimfă vorbăreață al cărei singur păcat a fost acela că a făcut greşeala să încerce să o distragă pe Hera de la unul dintre jocurile lui Zeus. în accesul ei de gelozie Hera i-a răpit nimfei darul vorbirii, dar nu a transformat-o, pur şi simplu, într-o mută -mai întâi i-a răpit capacitatea de a vorbi. Condamnată doar să repete ce auzea, Echo s-a dus să se ascundă, se spune, în păduri şi în grotele munților, unde s-a topit de singurătate până când, printr-un capriciu încă şi mai crud al Destinului, a pus ochii pe Narcis.

Narcis era fiul unui zeu al apei şi se spune că era mai frumos decât nimfele însele. Echo s-a îndrăgostit nebuneşte de el şi l-a urmat, în tăcere, zile întregi, până când, în sfârşit, el s-a întors şi s-a uitat în urma sa. *E cineva acolo?* a întrebat el. *Acolo,* a răspuns ea, răspunzând veselă cu un ecou. Trebuie să se fi crezut din nou frumoasă în clipa aceea, fiindcă i s-a arătat, iar Narcis a văzut ființa prăpădită, slabă, care devenise.

S-a întors, oripilat, fără nici un cuvânt care să poată fi întors ca ecou, iar Echo s-a topit de atunci înainte, cuprinsă de ruşine, până când n-a mai rămas din ea decât vocea. Celelalte

135

nimfe, care deplângeau demult situația ei, au rugat zeii ca Narcis să aibă o soartă asemănătoare, însă Narcis era prea frumos ca cineva să-l alunge cu dispreț, aşa cum se întâmplase cu Echo. Sfârşitul său a fost mult mai blând - se spune că, bând din apa lacului din care se născuse, şi-ar fi văzut propria reflexie şi, crezând că aceea era un alt spirit al apei, s-a îndrăgostit de el însuşi. Deşi spiritul apei părea să răspundă fidel sentimentelor sale, el refuza să se apropie, aşa că Narcis, sideral de dorință, a fost

țintuit pe loc şi prefăcut în floarea care-i poartă numele.

Am crezut întotdeauna că Narcis, risipindu-şi tinerețea în vanitate, săvârşise un păcat mai grav decât Echo - aceasta încercase doar să apere o altă nimfă de mânia lui luno. Ovidiu n-a spus niciodată că Echo a mințit-o pe luno, doar că a distras-o. Dar, până la urmă, Echo a fost cea pedepsită, blestemată să-şi trăiască restul zilelor în umbră, în timp ce Narcis a devenit o floare perenă, la fel de nemuritoare precum primăvara.

A doua zi m-am trezit devreme şi am plecat de la institut înainte ca Walter şi Robert să coboare la micul dejun. M-am dus la remorca ei cu cafea, dar era coadă şi Ana părea ocupată; i-am făcut cu mâna şi am plecat să iau un espresso în loc, hotărâtă să studiez împrejurimile. Am coborât la metrou şi am întrebat-o pe femeia care mi-a dat un jeton cum să ajung la singurul muzeu de care pomenise tatăl meu. Stațiile arătau, toate, la fel, însă la capătul fiecărei scări pline de zgură aştepta un alt oraş deasupra solului: în Upper East Side clădirile erau impunătoare şi înalte, străzile largi şi drepte. Muzeul Metropolitan de Artă începea din Fifth Avenue printr-un şir lat de trepte de marmură, era mărginit de fântâni pe o parte şi Central Park se întindea ca o grădină, în spatele lui, cât vedeai cu ochii.

înăuntru era răcoros şi vast. Țipetele unui grup de şcolari aflat în fața mea se loveau cu ecou, inofensiv, de tavanele înalte de marmură, îndepărtându-se pe măsură ce eu înaintam într-o 136

direcție iar ei în alta, ca şi când ne-am fi aventurat pe gheață. Am intrat în mormântul egiptean şi apoi prin ceea ce păreau nesfârşite vitrine cu scăunele, castroane şi căni; în sfârşit, încăperea s-a deschis din nou într-o galerie cu statui de marmură. Era plină cu bărbați puternici, încordându-se la lucrurile din jur, bărbați nuzi care arătau tineri şi visători. Erau frumoşi, piatra - netedă şi lichidă, dar abia dacă mă puteam uita la ei.

Deşi în jurul meu erau încăperi înțesate de lucruri frumoase, dintr-odată m-am simțit epuizată. Tatăl meu ar fi intrat aici, ştiam asta: ar fi fost dezamăgit că nu mi-a plăcut mai mult. Subit, m-am simțit ca la un examen şi nu mi-am mai dorit nimic altceva decât să ies, pur şi simplu, afară, unde erau oameni pe scări, stând şi ridicându-şi fețele spre soare.

îmi era dor de tatăl meu, probabil, m-am gândit eu când am trecut pe lângă ei; am ajuns pe trotuar şi am continuat să merg până am găsit intrarea într-un parc şi am luat-o pe o alee pe care copacii erau mai deşi. Pe de altă parte, aş fi vrut ca el să fi dispărut din mintea mea şi să mă lase în muzeu de una singură. Poate că, pur şi simplu, nu-mi plăceau oraşele, m-am gândit eu iritată privind tufişurile prăfuite, stâncile atent plasate. De mai multe ori am observat pe câte cineva intrând pe furiş în tufişuri. Făceau ceva misterios: toată lumea era mai ocupată decât mine, încărcată de propriile secrete. Tatăl meu fusese, şi el, ocupat, şi iată-mă pe mine, dorind să mă fi aflat în altă parte. Narcis măcar avusese un fel de țintă. Fusese frumos şi îşi găsise un scop în asta - în timp ce restul nimfelor şi al spiritelor apei puteau să mai facă prea puține lucruri în afară de a se juca şi de a se alunga între ei. Şi eu ce eram, la urma-urmei, dacă nu una dintre creaturile acelea naive, aşteptând să se instaleze

schimbarea?

17

Până a venit Nate să mă ia, îmi schimbasem deja ținuta de trei ori. în final, mă oprisem asupra rochiei roz a Juliei, singura pe care o mai aveam şi care nu era pătată. Nate întârziase, mi-a spus, fiindcă fusese ocupat cu o lucrare pe care trebuia s-o predea luni - dar petrecerea abia începuse, a zis el. Când mergeam prin West Village trotuarele gemeau de oameni - grupuri de studenți se strigau de pe un trotuar pe altul, stăteau de vorbă agale în fața automatelor bancare, îşi făceau planuri. Tot drumul până pe Eight Street, obloane trase acopereau vitrinele magazinelor, dar când am ajuns în East Village totul era din nou deschis, strălucind de agitație, înțesat de poşete şi pălării. Am întors pe o stradă, apoi pe o alta, până am ajuns în fața unei intrări cu o mică aglomerare de oameni în exteriorul clădirii în care se ținea petrecerea, iar când am traversat strada s-au întors să se uite la noi, cu ochi în care scânteiau luminile oraşului.

- Ştii numărul apartamentului? l-a întrebat, rară să glumească, una dintre femei pe Nate.

El îl avea notat pe o bucățică de hârtie pe care a scos-o din buzunar şi i l-a citit cu voce tare. Am aşteptat până a apăsat ea pe sonerie şi apoi interfonul a pârâit ininteligibil, iar noi am urmat grupul neprietenos înăuntru. O femeie într-un tank top minuscul şi cu un ruj glacial a aruncat o privire dispreţuitoare rochiei mele. 138

Rumoarea petrecerii se scurgea pe holul de deasupra noastră şi fata pe care o văzusem la galerie împreună cu Liz şi-a ițit capul peste balustradă.

- Suuu - zanne! a strigat ea surescitată. De ce v-a trebuit, măi, atâta timp s-ajungeți?

- Ne-am oprit la Derek's, a strigat ca răspuns fata care sunase.

- Hai, grăbeşte-te, a țipat ea fericită, tocmai vreau să dau drumul CD-ului tău!

- Asta-i Yvonne, a spus Nate uitându-se în sus la ea. Până am ajuns sus, muzica tuna. Grupul din fața noastră

se topise pe uşa de la intrare şi dispăruse în bucătărie. Yvonne era aplecată peste linia stereo, cu spatele la noi. Cei mai mulți se înghesuiau în bucătăria sufocantă: femei înalte şi slabe cu clavicule lucioase, bărbați dându-şi pe spate bretoa-nele umede. Femeile de la intrare s-au dus intenționat lângă o masă pe care erau aranjate chipsuri şi sos salsa. Una dintre ele avea un inelaş în buric, care abia se vedea pe sub bluză; a introdus un chips în salsa şi un strop desprins de pe el a căzut pe jos. Ea a atins umărul prietenei sale şi i l-a arătat, după care au chelălăit amândouă cu un râs neputincios.

- Nate, Doamne, ce mai faci? a spus o brunetă scheletică apropiindu-se de noi cu o expresie uimită. Nu ştiam că o cunoşti pe Yvonne.

Fusese la colegiu cu Nate, evident, dar o cunoştea pe Yvonne doar din vara aceea. Nate s-a întors spre mine să mi-o prezinte, dar n-am reuşit sâ-i aud numele.

- Am fost la colegiu împreună! mi-a strigat ea.

O vedeam pe Liz lângă chiuvetă, ținând mâna unui bărbat masiv, cu ochelari şi cu o expresie plictisită şi stând de vorbă cu o femeie care pregătea băuturi.

- Vrei o bere? m-a întrebat Nate, facând-o pe colega din liceu să se mai uite o dată la mine.

- Ar fi grozav, am spus. îndată ce a plecat, colega din liceu a spus ceva inaudibil şi a trecut în sufragerie. Am văzut

139

cum Liz îl înşfacă pe Nate şi îl împingea în cercul strâns pe care-l adunase în fața frigiderului. Gândul mi-a zburat la Ana din remorcă şi tocmai când mă gândeam că nimeni de la petrecerea aceea nu părea să fie drăguț, Nate s-a întors să arate spre mine şi Liz mi-a făcut uşor cu mâna.

I-am răspuns făcându-i şi eu uşor cu mâna, uşurată. Nu a trebuit mult ca lucrurile să se aşeze: eram la o petrecere în New York şi aveam cui să-i fac cu mâna. Ea a ieşit din bucătărie cu Nate, ducând două cupe mari roşii.

- Sper că nu vroiai o bere, a spus ea. I-am zis lui Nate că trebuia să încerci cocktailul lui Yvonne. Sunt obscen de tari.

Am dus cupa masivă la buze şi un fior involuntar m-a străbătut la mirosul aspru de alcool, care nu era mascat în întregime de lichidul dulce şi roşu cu care era amestecat.

- Geoffrey, vino s-o cunoşti pe Miranda, a spus Liz în-tinzând mâna după băiatul de care se sprijinise în bucătărie. Acesta avea perciuni închişi la culoare şi o bărbie iată care dădeau impresia că se apleca în spate.

- Geoffrey Waters, a spus el.

- îmi pare bine, am zis.

- Geoffrey termină de scris un roman, a spus Liz aşezându-i mâna în jurul ei.

- Cu accent pe „termină", a spus el fără să pară că se adresează cuiva anume. Chiar dacă stătea cuibărit, tot reuşea să-şi păstreze expresia distantă, de parcă ar fi ținut un pahar cu băutură pe care n-ar fi vrut să-l verse.

- Mă duc să-l salut pe Stephen, a zis el, scuzându-se.

— Nu poate suferi să vorbească despre munca sa, ne-a destăinuit Liz peste paharul ei din plastic, după plecarea lui. Eu vreau să-l termine înainte de nuntă, dar ştiu că asta nu se va întâmpla niciodată.

- A rămas mai puțin de-o lună până atunci, Lizzie, i-a amintit Nate.

- Ştiu.

Şi-a lăsat privirea să alunece prin încăpere. 140

- Nu este imposibil, totuşi.

A apucat brațul altui tânăr înalt care tocmai intrase pe uşă.

- Woody! a spus ea, întorcându-se spre el.

- Cum ți se pare băutura? a întrebat Nate.

- Tare, am spus.

- îți aduc o bere, dacă vrei.

- Stai liniştit, am spus, luând încă o gură din ea. *El* era drăguț, am decis eu. Nu avea importanță dacă nimeni altcineva nu mai era - era plăcut să stau lângă el. Mă

simţeam în siguranţă. Când m-am uitat prin încăpere, am avut impresia că nici unul dintre ceilalţi bărbaţi nu mi-ar fi dat acelaşi sentiment. Nu aveau bunăvoinţa aceea a lui manifestă; umerii săi largi; zâmbetul lui atent. Am urmărit gesturile nervoase, conştiente, graţioase ale fetelor care dansau şi îmi dădeam seama că nici una nu se simţea atât de în siguranţă cum mă simţeam eu; se atrăgeau una pe cealaltă în cercuri mici în care se râdea, ca pentru a căuta protecţie.

- Vrei să mergem să ne uităm la acvariul cu peşti? m-a întrebat Nate la ureche.

Ne-am îndreptat spre locul în care acvariul arunca o stranie lumină verde asupra celor care dansau: câţiva peşti înotau şovăielnic în micul castel chinezesc de pe fund, ca şi când ar fi ascultat muzică. Mi-am aşezat paharul cu băutura otrăvitoare pe un scaun din apropiere şi mă gândeam că toţi oamenii aceia care stăteau în picioare arătau ca plantele din plastic care se unduiau în acvariu. M-am simţit ca un peşte înotând în sunete şi mă pregăteam să-i explic asta lui Nate când a venit Liz să întrebe de ce nu dansam.

Nate s-a uitat la mine şi trebuie să-mi fi observat expresia panicată.

- Ne uităm la peşti, a spus el. Liz şi-a rostogolit ochii.

- Vă vine să credeţi că mă mărit? a strigat ea înainte de a ne părăsi, intrând din nou, dansând, în mulţime.

141

- Vrei să mergem să luăm ceva de mâncare? m-a întrebat Nate. Nu credeam că petrecerea asta o să fie aşa de zgomotoasă.

Ne-a trebuit ceva timp ca să ajungem până la uşă, dar în momentul în care am fost expulzaţi în hol ne-am trezit singuri, într-o linişte relativă. Am coborât împreună scările, fără să vorbim. Auzem vocile şi muzica infiltrându-se până la noi, aşa cum, în nopţile calme, petrecerile de pe continent obişnuiau să poarte muzică şi voci peste apă. Am ajuns prima la uşă şi am împins-o, ca s-o deschid. Aerul se simţea vast şi văratic.

- Eşti bine? a întrebat Nate în timp ce se îndrepta spre trotuar.

- Poate puţin cam ameţită, am spus eu. Ne ajungeam aproape la nivelul privirii, el aflându-se pe treapta de jos.

- Eşti înaltă, a remarcat el.

- Şi tu eşti, am spus eu şi, înainte ca el să se poată apleca spre mine să mă sărute, am sărit şi eu pe trotuar.

Stătusem la petrecere mai mult decât crezusem, iar clădirile arătau surpate şi istovite când ne întorceam prin străzile din East Village. Trotuarele erau pustii, cu excepţia a două-trei persoane care lâncezeau în lumina vie a unei băcănii de la colţ. Mă simţeam curajoasă mergând aşa, puţin cam beată.

- A fost o petrecere ca lumea, a spus Nate, încetinind ca să-mi potrivesc şi eu mersul dezorientat. Vreau să te duc pe la prietenul meu Jim, cândva. Prietenii surorii mele sunt puţin ciudaţi - Yvonne a consumat cocaină la un moment dat şi uneori am impresia că încă mai consumă. Le place să meargă prin cluburi.

- O, am exclamat eu surprinsă. Ţie îţi place să mergi în cluburi?

- Câteodată. S-a uitat la mine.

- Mă refer la cluburi în care se dansează, nu ca acela la care te-a dus Robert.

- Ştiu, am spus eu zâmbind, în josul aleii o limuzină lungă şi albă a luat colţul, dispărând din raza noastră vizuală.

- îţi place să dansezi? m-a întrebat.

- Nu ştiu, am răspuns, spunând de data asta adevărul. Poate.

El a zâmbit.

- Putem să ieşim în vreo zi, să te duc la un club.

- Bine, am spus. Mă urmărea.

- Mă tot gândesc că trebuie să ţi se pară ciudat să te afli într-un oraş aşa de mare.

- Aici m-am născut, am spus, acest lucru încurajându-mă dintr-odată.

O luasem pe o altă stradă, pe care circulau mai multe maşini. Vitrinele erau luminate, iar restaurantele şi magazinele cu delicatese erau deschise. Aveam impresia că aş putea chiar să recunosc strada; începusem să simt din nou că ar putea să-mi placă oraşul acesta.

Nate s-a întors ca să ţină deschisă uşa restaurantului pentru mine. Aerul condiţionat rece a năvălit spre noi şi el a pus mâna pe spatele meu ca şi când ar fi dorit să mă conducă, înăuntru era bine iluminat şi revărsarea luminii fluorescente peste mese şi pe suprafaţa tejghelelor conferea întregului local o senzaţie de linişte stranie, deşi era aproape plin. Toţi clienţii păreau să vorbească în şoaptă, de-a lungul tejghelei sau în separeurile din spate, fie că erau singuri sau în grupuri plăcute, cu coafurile netapate şi cu machiajele demascate de lumina strălucitoare. Ospătăriţa ne-a condus direct în partea din spate şi a aşezat două meniuri pe masă fără să spună un cuvânt.

- Nimic nu se compară cu o masă servită în mijlocul nopţii, a spus Nate, examinând fericit separeul.

Meniul era plin de ilustraţii lucioase cu hamburgeri şi cartofi prăjiţi, clătite însiropate, îngheţate cu cireşe în vârf. Am desfăşurat şerveţelul de pe cuţit şi furculiţă şi mi l-am aşezat în poală.

143

- Ştii ce vrei să iei? a întrebat Nate.

- Clătite, am spus eu amintindu-mi cum obişnuiam să ne răsfăţăm cu clătite în duminicile în care domnul Blackwell rămânea la masă. Şi cafea.

Nate a luat un hamburger. L-am privit cum îi zâmbea ospătăriţei când îi spunea ce comandasem. Pentru o clipă mi-am dorit să fi fost în locul ei şi ea să fi trebuit să stea la masă, trebuind să-l admire şi să poarte o conversaţie. Ea s-a îndepărtat, strecurându-şi carneţelul cu comenzi în buzunar şi revenind cu un recipient cu cafea.

Mâncarea a sosit imediat. Nate şi-a adăugat ketchup pe hamburger, a aşezat din nou chifla deasupra şi a ţinut totul cu ambele mâini ca să ia o muşcătură enormă din el.

- N-aş putea niciodată să fiu vegetarian, a spus el după ce l-a pus în farfurie, ştergându-şi sosul picant din jurul gurii cu şerveţelul. Tu nu eşti vegetariană, nu-i aşa?

- Nu, am râs eu. Turnasem toate tubuleţele micuţe de sirop pe clătite şi tocmai începusem să le tai cu cuţitul. Nu am mai mâncat demult clătite. Tatăl meu spunea de fiecare dată că sunt prea dulci, dar când eram mică obişnuiam să mâncăm tot timpul.

I-am aruncat o privire, gândindu-mă că povestea aceea nu prea avea sens fără domnul Blackwell, care-mi împărtăşea iubirea pentru dulciuri, dar el nu a părut să remarce. Am luat o gură de cafea, întrebându-mă dacă mai erau şi alte părți din viața mea pe care le puteam omite cu aceeaşi uşurință. El părea să creadă că fusesem la colegiu şi nu mi se părea că e cazul să-i corectez impresia. Nu întrebase nimic de mama mea, însă Robert se putea să-i fi vorbit despre ea. Nu-mi plăcea să trebuiască să le spun oamenilor că mama mea murise, să fie nevoie să le explic accidentul: ce importanță ar fi avut dacă aş fi lăsat-o, pur şi simplu, să facă parte din viața mea, să facă clătite şi prăjiturele?

El a înmuiat câțiva cartofi prăjiți în micul recipient cu ketchup de pe marginea farfuriei sale. 144

- Sunt curios, a spus el. Dintr-o perspectivă cu totul neutră, ce impresie ți-a făcut Geoffrey?

- Prietenul surorii tale? Părea... drăguț. El a râs, luându-şi iar hamburgerul.

- Nu zău.

- Păi n-am avut ocazia să stau prea mult de vorbă cu el, am spus.

- Nu ştiu ce să zic, a spus el luând ultima îmbucătură din hamburger, nu m-am simțit niciodată foarte în largul meu cu el. Nu cred că o să termine vreodată cartea aia pe care o scrie.

- De ce se căsătoresc? am întrebat.

- Pentru că se iubesc, sper eu. A zâmbit, curios. Altfel de ce s-ar căsători?

Am dat din umeri. M-am gândit la Anne Mărie Gleason, care se măritase cu Bill Holmes după absolvire fiindcă rămăsese însărcinată; în miturile greceşti oamenii se căsătoreau pentru regate şi-şi cucereau miresele aruncând sulițe.

- Oamenii se căsătoresc dintr-o mulțime de motive, am spus, replica sunând mai pretențios decât intenționasem.

- Aha... Ei bine, din păcate nu cred că Liz are alt motiv de a se căsători cu Geoffrey în afară de ăsta.

Părea uşor jignit.

- Vreau să spun că nu este sărac, dar nu cred că o să câştige prea mulți bani ca scriitor. Şi, oricum, Liz nu este chiar aşa. A sorbit lung din *milkshake-u* său. Părinții tăi s-au despărțit?

- Mama a murit când aveam trei ani. Nu mi-o prea aduc aminte.

Mereu se-ntâmpla acelaşi lucru, automat, o înşiruire de fapte care nu se schimbau niciodată.

- Uau! a spus el, n-am ştiut asta. Tatăl tău s-a gândit vreodată să se recăsătorească?

Am zâmbit.

- Nu cred.

El a încuviințat din cap, ca şi când asta îi confirma ceva.

145

-Nu mă îngrijorează faptul că ea este îndrăgostită *acum,* a spus el gânditor. Sunt întrucâtva îngrijorat că s-ar putea să nu rămână îndrăgostită, dacă el va

continua să facă acelaşi lucru. Şi mă deranjează faptul că nu-i spun ei asta. Suntem destul de apropiați. Dar este atât de absorbită de treaba asta cu nunta încât, efectiv, nu reuşeşte să mai vorbească despre altceva.

- Şi tu pari destul de absorbit, am spus eu uşor. A râs.

-Aha, poate că sunt. Vrei să guşti din *milkshake-u* meu? Mi l-a întins. Scuză-mă că vorbesc aşa, ca o moară hodorogită, a spus el, urmărindu-mă când beam. îmi pare bine că am reuşit să stăm de vorbă, în bibliotecă mi-e mereu teamă că te întrerup. Iar Robert îmi împuie mereu urechile.

- Nu mă simpatizează prea tare, am spus eu.

- Păi nu prea eşti genul lui, a spus Nate strâmbându-se. Am râs, deşi asta nu era chiar ce vrusesem să spun. Nu

era cazul să iau lucrurile atât de în serios, m-am gândit, urmărindu-l în timp ce-şi termina *milkshake-\A.* Cu adevărat că era genul de băiat care i-ar fi plăcut Juliei: era sincer, era amabil şi arăta mult mai bine decât oricare dintre băieții pe care-i văzusem în Yvesport.

Când am plecat, mă săturasem deja cu clătitele şi mă simțeam aproape normal. Nate m-a condus tot drumul până la institut, fără să mă întrebe dacă vroiam acest lucru. Cerul de deasupra clădirilor se luminase până am ajuns la institut, iar eu m-am întors şi l-am sărutat.

Avea gust de ketchup - dulce - şi, vag, de ceapă - un gust de came. Am simțit că ne-am fi putut răsturna, cum stăteam acolo, şi după un timp l-am întrebat dacă dorea să urce în camera mea. El a aruncat o privire timidă la institutul din spatele meu, dar un minut mai târziu deschidea uşa cu propria sa cheie, ca şi când m-ar fi invitat înăuntru, şi urcam amândoi scările într-o tăcere complice. 146

Desenele mele stăteau încă stivuite pe birou, lângă buchetul de flori - acum aproape de ofilire - de pe masă. S-a aşezat pe pat cu un zâmbet şi s-a întins să-mi ia mâna. Mâna lui era caldă. Stăteam în fața lui şi parcă tot aerul care-l înconjura era cald. Mi-am pus mâna cealaltă pe umărul lui, ca să mă echilibrez.

- Eşti foarte frumoasă, a spus el cu blândețe, atingân-du-mi fața.

Când m-am aplecat din nou, mă simțeam ca o persoană experimentată. Mâinile lui s-au mutat sub T-shirtul meu, iar eu am continuat să-l sărut, fericită că pusesem stăpânire pe gura lui, interesată de ritm, până am căzut în spate, pe pat, înlănțuiți, iar eu m-am tras înapoi să-mi scot jeanşii. El se uita la mine, desfăcându-şi cureaua; am auzit mărunțişul pe care-l avea în buzunare căzând uşor pe jos când şi-a scos pantalonii.

18

în dimineața care a urmat, lumina pătrundea prin fereastră cu atâta intensitate încât făcea aşternururile să strălucească. Am stat întinsă acolo, în căldură, până am reuşit să-mi fac curaj să mă desprind şi m-am ridicat cu grijă din patul îngust. Nate a murmurat ceva cu fața adâncită în pernă, după care s-a întors în aşternut. Eu mi-am pus rochia pe care o purtasem şi în seara anterioară, am văzut cum Nate adormea la loc şi, atentă să nu-l trezesc, am străbătut holul ca să

iau un pahar cu apă.

- Unde te duci? a mormăit el în pernă când am deschis uşa şi aceasta a scârţâit.

- Şşşşşt. Mă duc doar să aduc un pahar cu apă.

Când m-am întors, s-a rostogolit în aşternut şi s-a uitat la mine. Eu m-am aşezat pe pat şi i-am dat paharul cu apă, ca o asistentă.

- De ce te-ai îmbrăcat? a întrebat el imediat ce a putut să aşeze paharul jos, trăgându-mă peste el.

Eu am chicotit şi ne-am luptat şi curând am fost iar serioşi, sărutându-ne şi mişcându-ne împreună. Ce nu ştiusem până atunci despre sex era faptul că era o joacă - ba eram doi marsuini, trecând unul peste celălalt, ba eram doi şerpi. Când ne-am trezit din nou soarele se dusese de la fereastră şi noi eram morţi de foame. Ne-am îmbrăcat, ne-am strecurat pe scări şi am ieşit afară; am luat prânzul, şi când am terminat 148

Nate m-a sărutat pe frunte şi a plecat acasă, în apartamentul lui, să se ocupe de lucrarea pentru şcoală.

M-am plimbat spre sud, prin Village, şi am traversat Houston-ul. Turnurile de la World Trade Center străluceau distant în soarele după-amiezei, ca două femei care rămăseseră în ţinutele de seară de cu o noapte înainte. Am continuat să merg până am ajuns să înot prin mulţimile încâlcite de pe Canal Street şi din Chinatown, am trecut pe lângă magazine înţesate cu telefoane, şi căşti, şi aparate de fotografiat, şi CD-playere, cu baterii, şi ceasuri, şi jucării, şi mici dragoni din jad, cu dantelăria lanternelor, şi clopoţei de vânt, şi colivii de păsări atârnând de sub fiecare copertină. Unele străzi abundau de fructe şi legume ciudate, de zarzavaturi cu frunze bogate, ciudate şi rădăcini cu miros ascuţit, desţelenite din partea opusă a pământului; altele erau ude de la gheaţa care se topea de pe mormanele de peşte expuse, peşti curăţaţi şi gata de preparat. Fără să-mi dau seama, mulţimile au dispărut şi Manhattanul a revenit, mohorât şi municipal.

Am continuat să merg, cu vântul prăfuit de după-amiază fluturându-mi rochia. Aleea pustie s-a lărgit şi apoi s-a îngustat, până când clădirile s-au înălţat foarte sus deasupra mea. Am dat peste un parc unde cerul era luminat, neîndoielnic, de ocean. Soarele era strălucitor şi monoton, iar parcul era pavat şi presărat cu bănci melancolice şi copaci. Două fete au patinat pe lângă mine în şorturi lycra, oprindu-se mai în faţă ca să-şi aranjeze apărătorile Velcro de la încheieturile mâinilor şi chingile de plastic ale patinelor, dichisindu-se ca nişte păsărele. O mulţime s-a strâns la marginea apei să aştepte un vaporaş şi eu am înaintat ca să-mi dau seama că terenul era pavat peste tot, chiar până unde pământul începea să coboare, fără să aibă mal, ca şi când toată insula era construită din ciment.

Golful se întindea în faţa mea, strălucind pe kilometri întregi, cu poduri şi tancuri petroliere zărindu-se, cenuşii, în depărtare. M-am sprijinit de o balustradă ca să privesc trecând

149

un feribot mic, cu apa spumegând vesel în jurul lui şi un grup de turişti stând pe

punte, în fața feribotului, masivă şi de un verde lăptos în lumina soarelui, era Statuia Libertății, cu apa întinzându-se ca un covor la picioarele sale. Vederea şi mirosul mării aproape au durut, erau atât de apropiate şi de familiare - ca mirosul desfătător al aşternuturilor atunci când eşti prea obosit ca să adormi; era deja septembrie şi îmi închipuiam golful din fața casei noastre, insulele abia începând să prindă culoare, rațe sălbatice plutind în apropierea țărmului, vulturi şi vulturi-pescar aflați la vânătoare, pregătindu-se să plece pe țărmuri mai calde.

Am zâmbit din nou la gândul că tatăl meu s-ar fi putut recăsători, deşi n-aş fi putut spune de ce asta mă amuza atât de tare. Cred că era imposibil să mi-l imaginez în ritualul de curtare, îndreptându-şi umerii încovoiați şi punându-şi o cămaşă nouă. Nate părea să considere faptul că nu se recăsătorise ca pe o dovadă că o iubise pe mama mea, dar eu, de fapt, nu mă gândisem niciodată că el ar fi putut fi vreodată îndrăgostit. Pe de altă parte, fusese aici, în acest oraş şi chiar şi asta era destul de greu de imaginat: petrecerile lui Arthur, clubul, biblioteca sa strălucitoare. Când m-am întors să privesc clădirile, care se înălțau din ce în ce mai departe de mine de parcă s-ar fi întins până la mare, mi-a trecut prin minte că, fără nici o urmă de îndoială, tatăl meu trebuie să fi iubit insula aceasta mai mult decât insula noastră.

Nu spusese niciodată - aşa cum făcea întotdeauna domnul Blackwell - că vara merita să fie aşteptată, sau că nu văzuse niciodată golful arătând mai frumos, în tot timpul petrecut acolo, n-a reuşit niciodată să prezică vremea, să prindă schimbarea curentului de la nord-est la nord-vest sau să spună când erau peşti şi tot golful colcăia de balene. Când domnul Blackwell privea golful, vedea ambarcațiuni pe care le cunoştea şi o hartă a recipientelor cu homari; vedea cuiburile bâtlanilor şi agitația codului. Când, însă, tatăl meu privea golful, privea în propriul trecut. 150

Locuise în New York, la urma-urmei, aproape tot atâția ani cât stătusem şi eu pe insulă. Venise aici de la Boston, care fusese singurul loc în care făcuse câteva economii predând la universitate. Acum îmi aminteam că spunea că renunțase la locul de muncă de acolo ca să vină să locuiască aici; venise în oraş fără nici un plan. Şi, într-un fel, fără să fi premeditat asta, îl întâlnise din întâmplare pe Arthur şi lucrurile se aşezaseră la locul lor. Rămăsese aici şi pe urmă o întâlnise pe mama mea, presupun.

M-am întors acasă prin West Side, trecând pe lângă o serie de clădiri mari cu geamuri şi un parc mic, de-a lungul unor docuri vechi părăginite şi pe lângă o autostradă. Am traversat strada când clădirile au devenit mai mici şi nu mai semănau cu nişte fabrici şi, pe nesimțite, am ajuns din nou în Village, un cartier ca acela în care se afla institutul, străzi mititele uşor curbate şi clădiri pitoreşti cu apartamente, îmi imaginasem întotdeauna - din moment ce tot ce ştiam despre Arthur era faptul că tatăl meu îl ajutase să fondeze institutul -, că fotografia pe care o avea tatăl meu pe birou fusese făcută în ziua inaugurării oficiale a bibliotecii. Dar, de fapt, ar fi putut fi făcută în orice altă zi - în drum spre club, când ieşeau la o plimbare, Arthur ținându-şi bastonul ridicat de la pământ, îmbrăcat într-un costum pretențios şi gata să exploreze barurile, restaurantele, cafenelele cu terasele lor micuțe, magazinele cu antichități şi anticariatele.

Şi, oricât de uimitor mi se părea acum, deşi traversasem Christopher Street în

ziua aceea şi nu-mi scăpase în cât de multe vitrine de magazine erau expuse spre vânzare prezervative şi fetişuri, T-shirturi şi stegulețe cu curcubeu, magazinele cu antichități, întesate de harababura lor prietenoasă de lucruri diverse, au fost acelea care m-au eliberat de cuvântul *poponar.* Asta deoarece cunoşteam un bărbat în Lubec căruia toți îi spuneau poponar; era proprietarul unui magazin cu antichități şi purta o batistă în jurul gâtului, ca o cravată. Erau mulți bărbați pe acolo, mergând în perechi, şi aceşti bărbați,

151

am realizat eu în sfârşit, erau de asemenea *poponari* - sau *prințese,* cum îi denumea Liz. Cartierul era plin de ei. Pur şi simplu îi recunoşteam, la fel cum, la câteva cvartale de acolo, am recunoscut strada pe care mă aflam şi am mers mai departe. Nici măcar o dată nu am gândit: Arthur era un poponar! Nici măcar o dată nu m-am gândit că era posibil... era posibil ca tatăl meu să fi fost îndrăgostit.

EPOCA FIERULUI

19

Am dormit în apartamentul lui Nate în următoarele câteva săptămâni şi acest aranjament a convenit tuturor. După-amiaza treceam pe la bibliotecă să scriu la calculator şi, când am aruncat o privire în bucătărie la câteva zile după ce plecasem, aparatul de prăjit pâine se întorsese pe aragaz şi un morman de ziare, chiar dacă era unul frumos ordonat, se înălța deja într-un colț. îndrăzneala cu care mă instalasem în viețile lui Robert şi a lui Walter m-a uimit; într-un interval de numai câteva săptămâni tot onestul meu caracter domestic părea să se fi dizolvat împreună cu singurătatea mea timidă.

Nate şi cu mine ieşeam să luăm masa, ne uitam la televizor, ascultam muzică. Mi-a cumpărat două fiiste mini ca să-mi arăt picioarele şi ne duceam la filme, prin baruri şi parcuri în tot oraşul. Continua să predea la institut, ceea ce însemna că trebuia să redacteze planuri de lecții, urma şi şcoala, ceea ce însemna că trebuia să învețe. Când tatăl meu se aşeza să lucreze, asta îl implica în întregime: lampa sa, scaunul său, cărțile pe care-i plăcea să le țină în teancuri pe jos, maldărele de foi din manuscris în jur - toate deveneau parte din el. Când Nate se aşeza să lucreze, însă, arăta de parcă s-ar fi pregătit de masă. Se foia pe scaun, îşi aranja ustensilele de scris, pornea calculatorul, se ridica după un pahar cu apă, se aşeza la loc şi verifica totul încă odată. Tot ce trebuia să fac ca să vină la mine să mă sărute era să-i întâlnesc privirea.

153

în prima săptămână în care am locuit acolo, mi-a arătat articolul din revista absolvenților colegiului său în care se descria călătoria sa legată de canotaj, intitulat „Pe urmele unui erou", începea cu fotografia unei corăbii, care era reconstituirea unei trireme[1] antice, ca aceea pe care se presupune că navigaseră lason şi Argonauții.

- Eu eram chiar aici, a spus Nate arătând cu degetul fotografia corăbiei, eclipsată de panorama din fundal a țărmului Mediteranei. Asta-i vâsla mea.

Pe pagina următoare era o fotografie a tuturor vâslaşilor, pe docul de lângă corabie. Erau musculoşi şi transpirați, câțiva dintre ei ridicându-şi brațele spre aparatul de fotografiat într-un fel de salut victorios, unii cu mănuşi, alții cu mâinile

bandajate. Nate stătea în spate, ocupat să-i dea la o parte pe doi băieți care încercau să se plaseze pe partea de doc care i-ar fi ridicat peste nivelul celorlalți din grup.

- Ăsta-s eu, a zis.

- Şi chiar a trebuit să vâsleşti tot drumul?

- Ei, o parte din timp am navigat, a recunoscut el dând pagina ca să arate corabia cu pânzele ridicate. Mediterana strălucitoare de dedesubt o făcea să arate ca o jucărie. O altă parte a articolului arăta picturile de pe vaze, monedele şi sculpturile pe care îşi bazaseră proiectul. Diferențele dintre mit, legendă şi istorie păreau un lucru stupid de care să te simți ofensat, până la urmă, m-am gândit - de ce să fi avut una din ele pretenții mai mari la adevăr decât o alta? Am răsfoit restul revistei, atrasă de mândria evidentă a lui Nate. Un absolvent era om de ştiință, responsabil de punerea la punct a unui nou pesticid, un altul deținea o crescătorie de vite şi era arătat stând mândru lângă un gard, alături de un grup de vaci buimace.

- Tați îl cunoaşte pe individul ăsta, a spus Nate când m-am oprit să mă uit cum stătea bărbatul acela, cu picioarele afară din noroi. E plin de bani.

[1] In antichitate - corabie sau navă de război cu trei rânduri de vâsle dispuse la trei niveluri diferite. Din lat. triremis. (n. t.)

Deşi el n-ar fi recunoscut acest lucru, a reieşit că Nate era, şi el, „plin de bani"; mi-a arătat fotografii ale casei de pe țărm, în Connecticut, casă care arăta ca un hotel; ambarcațiunea tatălui său participa la cursele din Bermude în fiecare an.

- Crezi că semăn mai mult cu mama mea, sau cu tatăl meu? m-a întrebat el când ne uitam la fotografia întregii familii stând lângă plasa unui teren de tenis.

- Nu ştiu, am spus, studiind nesigură trăsăturile lor desăvârşite.

- Mama crede că semăn mai mult cu cei din familia ei. Toți avem nasul ăsta ascuțit.

- Eu cred că ai un nas frumos, am spus, bucuroasă să nu mă mai uit la fotografie. I-am sărutat vârful nasului.

- N-am spus că ceva ar fi în neregulă cu el, a spus zâmbind. L-am sărutat mai stăruitor şi când el a rostogolit ochii m-am strâmbat la el, i-am deschis pantalonii şi i-am scos penisul din deschizătura boxerilor. Aveam de gând să-l iau în gură când el m-a tras din nou la nivelul ochilor săi, m-a sărutat şi apoi, scoțându-şi pantalonii şi cămaşa, m-a dus în pat.

Mi s-a părut că mă schimbasem. Eram Galateea, statuia care a prins viață în mâinile creatorului ei; venisem din insula mea din Mâine în echipamentul meu de vreme rea, scriind la calculator şi făcând curat, şi desenând la mine în cameră, iar el îmi adusese daruri şi mă făcuse caldă la atingere, o fată în oraş la fel ca oricare alta. Pe urmă, însă, când îl conduceam la cursurile de la universitate şi îl urmăream dispărând cu uşurință în mulțimea studenților din exteriorul clădirilor care înconjurau Washington Square, mă uitam la fetele care-şi țineau cărțile apăsate pe piept, râzând, vorbind, mergând în fuste scurte şi pantaloni lungi, cizme înalte şi sandale mititele - şi mă întrebam de ce, la urma-ur-mei, încă nu eram la fel ca ele.

Remorca de cafea nu era în drumul meu spre institut când stăteam la Nate, însă era o cafenea la colț pe care el mi-a arătat-o. Aveau o varietate de băuturi espresso pe

care

155

le serveau cu un strat gros de lapte spumos şi cu diferite arome; aveau băuturi cu gheață şi un biscuit cu sirop de arțar care era preferatul lui Nate. într-o zi, totuşi, când îmi spusese că tânjea după o gogoaşă, i-am zis că ştiam locul potrivit pentru aşa ceva şi l-am dus la remorca Anei.

Era oraşul lui şi rareori îl duceam eu pe el undeva, aşadar, chiar dacă însemna să ne abatem din drum câteva cvartale, a acceptat să intre în acest joculeț. Inventasem un mic sistem de evaluare a restaurantelor la care mă ducea. Când mă întreba, uneori, aşa cum fac îndrăgostiții, ce impresie îmi făcuse restaurantul coreean la care mă invitase la ceea ce acum ne refeream ca fiind prima noastră întâlnire, răspundeam că mi se păruse „ciudat", şi el se prefăcea jignit; prin urmare, restaurantele erau calificate ca fiind „ciudate în sens pozitiv", „ciudate în sens negativ" şi „ciudate de-a dreptul". Când am învățat să țin cont şi de decor- fântânile din restaurantele care serveau sushi, pinatele în cele mexicane - l-am evaluat şi pe acesta pe scala ciudățeniei.

- Arată ciudat de-a dreptul, a zis el imediat ce i-am arătat remorca Anei din josul cvartalului.

- Aşteaptă să vezi, am spus eu, neînfricată, tropăind pe lângă el.

Era încă dimineață şi se formase o coadă mică în fața remorcii - angajați ai spitalului şi funcționari. Fața Anei era inexpresivă şi gânditoare. Cum încă şi mai mulți oameni se aşezau la coadă în spatele nostru, am început să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să ne întoarcem mai târziu - ea nu ne văzuse încă -, dar Nate mi-a spus, vesel, că rândul se mişca repede.

- Eu nu iau cafea, a spus el, uitându-se peste umărul celui din fața sa ca să studieze oferta de gogoşi. Care sunt go-goşile cele mai bune?

Am privit îngrijorată rafturile cu produse de patiserie mediocre, aşezate pe fâşiile lor unsuroase de hârtie cerată, ştiind deja ce părere ar fi avut Nate despre ele. Ana m-a văzut şi a zâmbit. 156

- Hei, Chica, a spus ea când se întorcea să mai toarne o cafea. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut.

- Ştiu, am spus eu în timp ce privirea ei aluneca asupra lui Nate. Ți-am zis că-ți trebuie un automat de espresso.

Eram primii la rând şi stăteam amândoi la fereastra remorcii ei.

- Regular? a întrebat ea cu un zâmbet uşor nerăbdător, întorcându-se să pregătească cafeaua înainte să fi apucat să-i răspund. Una singură, sau vrei două?

- Doar una, a spus Nate, şi o gogoaşă. De care să iau? m-a întrebat.

Ea a aşezat cafeaua pe tejghea şi, pentru o clipă, privirile ni s-au încrucişat. *Ciocolata este puțin crocantă,* o auzisem spunând prima oară când o întâlnisem. N-am putut să-i răspund; am văzut cum ochii ei se aspreau când a privit în lături.

- Doamna trebuie să aleagă ceva, a spus ea până la urmă, aruncându-i lui Nate zâmbetul destinat clienților şi aplecându-se în față pe brațele ei puternice, sau o să coste dublu pentru timpul răpit.

El a râs.

- Atunci dă-mi mai bine din cea cu ciocoiată, a spus Nate.

- Bună alegere, a spus ea fără să se uite la mine, întorcându-se să ia o bucată de hârtie cerată din cutia de pe raftul ferestrei.

Nate a plătit şi ne-am îndepărtat. Eu am dat urechiuşa paharului în spate, aşa cum îmi arătase ea, şi am luat o înghițitură din cafeaua aceea oribilă. Nate a muşcat din gogoaşă.

- Ciudată de-a dreptul, a comentat el, şi proastă de-a dreptul, în acelaşi timp. Cafeaua cum e?

- Merge, am spus eu, sătulă dintr-odată de jocul nostru stupid. Oricum, n-a costat decât şaizeci de cenți.

El şi-a aruncat gogoaşa într-un coş de gunoi.

- Vrei să luăm micul dejun? a întrebat el.

- Nu, am spus eu, parcă pentru prima dată în săptămâni de zile. Cred că ar trebui într-adevăr să mă duc la serviciu.

157

- Robert are măcar habar ce faci tu acolo?

- Pare să aibă, am spus eu fără să-l privesc. Cred că aş putea să termin în vreo două săptămâni.

Nate nu a răspuns şi am mers amândoi în tăcere. Nu am vorbit despre când aş putea să mă întorc în Mâine, sau despre ce se va întâmpla atunci când o voi face. Ne-am despărțit la intersecția cu Seventh Avenue şi el mi-a dat un sărut cast pe obraz, ca şi când ar fi fost certat.

Era ceva hidos, m-am gândit în după-amiaza aceea la institut, în legătură cu läuntrurile de marmură ale Galateei transformându-se în carne vie, în intestine fierbinți şi în ficat spongios, în plămâni care se umpleau cu aer şi în inimă care pompa sânge. Povestirile din *Metamorfoze* aveau rareori un final fericit - procesul de transformare, mâini transformându-se în gheare şi pene răsărind din umeri - era uneori o pedeapsă, iar alteori o amânare a pedepsei. Dar, în general, era un compromis de un fel sau altul, un mod de a negocia cumplita prăpastie dintre dorință şi faptul de a fi muritor, între natura umană şi necesitățile omeneşti.

Galateea de fapt născuse, iar progenitura statuii şi creatorul ei era Paphus, „pe al cărui pământ fertil mirtul creşte alături de scorțişoară şi balsam", iar nepotul ei era Cyniras, a cărui fiică, Myrrha, l-a luat ca amant. Era o istorioară pe care mi-o aduceam bine aminte: Myrrha avusese o mulțime de pețitori care-i ceruseră mâna şi se spune că era foarte frumoasă. Dar când era mică, tatăl ei, Cyniras, care era rege, îi dăduse voie să se urce în poala sa când era aşezat pe tron. Ea se cuibărise la pieptul lui şi se uitase la curte în timp ce-i asculta inima; văzuse lumea prin ochii lui şi căzuse în mrejele lui. Nu mai vroia altceva decât să fie cu el - să împărtăşească aceeaşi lume cu el şi inima lui să fie a ei, aşa cum vor îndrăgostiții.

Ea nu-şi putea schimba inima. A încercat să-şi ia viața, dar a fost salvată de doica ei devotată care a implorat-o să-i spună ce suferință o macină. Când, în sfârşit, Myrrha

i-a mărturisit, doica nu s-a putut gândi la alt fel de vindecare în 158

afară de îndeplinirea acelei dorințe: îndată ce regina a plecat la un festival al recoltei, bătrâna doică i-a spus regelui că o fată din regat era îndrăgostită nebuneşte de el şi se oferise să ia locul reginei în patul conjugal dacă el consimțea să fie legat la ochi, din considerație față de reputația ei. Regele a acceptat destul de repede, dar, pe măsură ce nopțile petrecute cu tânăra sa seducătoare se terminau, el a devenit din ce în ce mai dornic să-i cunoască identitatea. In momentul în care şi-a scos legătura şi a dat ochii cu fiica sa, a înnebunit de furie şi a alungat-o pe aceasta din patul său cu sabia. Ea a fugit, rătăcind pe pământ, implorând zeii s-o uşureze de povara vieții: într-un sfârşit, aceştia s-au milostivit de ea şi au transformat-o într-un arbore de mirt de pe a cărui scoarță se scurg încă lacrimile ei.

Se presupunea că trebuia să scriu la calculator, dar în loc de asta m-am ridicat şi m-am dus în camera mea. Crinii de pe biroul meu erau veştejiți şi le atârnau capetele, petalele erau gata să se scuture. Apa din vază se evaporase; începuseră să se răsucească înapoi, însetați, cu muchiile de pe suprafața lor aproape transparente din cauza voinței lor de a se extinde. Am atins una cu degetul şi a căzut pe birou, petala lipsă ştirbindu-i simetria.

- Natura este lipsită de demnitate, spusese cândva tatăl meu, când îi arătasem măceşele rozalii invadate de dorsalele lucioase şi negre ale miilor de gândaci. Chiar în timp ce ne uitam, ei aterizau şi-şi înfigeau capetele lacome în petalele proaspete, îngrămădiți unul peste altul, dornici să se îm-perecheze.

Mi-am scos caietul de schițe şi am început să desenez floarea cu petala lipsă. Mie mă învățase cum se smulg petalele unei margarete ca să aflu dacă un băiat mă iubea sau nu.

- Trebuie să te gândeşti la cineva, spunea ea, privindu-mă ca şi când ar fi ştiut că era genul de joc pe care aş putea să nu-l joc bine. Am desenat floarea, apoi tulpina, continuând

159

alene cu tulpina următoare a următoarei flori muribunde, deja pierzându-mi interesul.

După ce bătrâna doică o salvează pe Myrrha de la sinucidere, află că suferă din dragoste, dar nu poate să ghicească pentru cine. Myrrha nu poate să-i mărturisească de-a dreptul şi abia când reuşeşte să spună, gemând: „mama mea este atât de norocoasă să aibă un asemenea bărbat drept soț", doica reuşeşte să priceapă. Eu n-am simțit niciodată că mama mea era norocoasă să-l aibă pe tata drept soț; adesea mă întrebam dacă el o iubise vreodată. Avea o fotografie din ziua căsătoriei lor în dormitor, aşezată în fața City Hall-ului din New York. Un funcționar în costum tocmai intra în cadru în spatele lor, neştiind că ei se fotografiau. Tatăl meu arată ca o păpuşă din hârtie în smochingul său, ca şi când ar fi fost decupat şi aşezat în fotografie. Mama mea nu se uită decât la aparatul de fotografiat. Ține brațul crispat al tatălui meu, purtând un palton peste rochia ei de culoare palidă. Nimic nu pare să arate că vremea nu ar fi caldă; bărbatul care intră în cadru poartă jacheta deschisă, iar fața clădirii este

însorită. Ea pare, încă de pe atunci, că ar putea să intre în ceață şi să nu se mai întoarcă niciodată.

„De ce poartă paltonul acela?" îl întrebasem odată pe tatăl meu, iar el luase fotografia s-o privească mai de aproape, ca şi când habar n-ar fi avut despre ce vorbeam.

Nu-l învinuisem niciodată pe tatăl meu că n-o iubise, dar mă întrista să mă gândesc că ea trebuie să fi ştiut că el n-o iubea. Fie că fusese un accident sau nu, îmi spusesem dintotdeauna că el mă iubea mai mult decât o iubise pe ea vreodată: pe mine nu m-ar fi lăsat să plec.

Am intrat în patul din camera mea ciudată cu flori moarte şi am luat perna în brațe. *Mă iubeşte,* mi-am spus eu, din nou şi din nou, ca şi când nu mi l-aş fi putut imagina singur în casă, mergând de la bucătărie la biroul său, extrem de bucuros că eu eram plecată.

20

Walter a intrat în bibliotecă a doua zi ținând în mână o scrisoare de la tatăl meu. O lăsase pe măsuța din hol cu o zi înainte, dar eu n-o remarcasem. Am recunoscut textura hârtiei imediat ce am văzut plicul şi când mi l-a dat n-am rezistat tentației să-l studiez, să-mi citesc numele scris de mâna tatălui meu: „Institutul de Studii Clasice" era trecut cu mândrie.

- Ce mai face mica turturea? a întrebat Walter zâmbin-du-mi. Robert zice că Nate ți-a arătat oraşul.

Uitasem că era duminică şi că de aceea nu-i văzusem la micul dejun, iar Walter era acasă.

- Ai vizitat vreun muzeu? a întrebat.

- Nu chiar, am răspuns eu timid.

- Tatăl tău o să ne omoare dacă nu te ducem la Metropolitan. Venera, pur şi simplu, locul ăsta din câte îmi aduc aminte. Şi ar trebui să mergi la Modern, fapt cu care el ar putea să nu fie de acord. Sunt surprins că Nate nu te-a dus acolo. Sora lui nu lucrează la o galerie?

Vroiam, bineînțeles, să citesc scrisoarea, nu să vorbesc despre muzee, dar am încuviințat din cap în timp ce el continua să-mi descrie expoziția de acolo şi chiar i-am pus câteva întrebări. Când, în sfârşit, m-a lăsat în pace, am deschis imediat scrisoarea. Era scrisă pe o foaie groasă şi rigidă de bloc-notes, împăturită în două ca să încapă în micul plic pătrat.

161

HH

Dragă Miranda,

Sper că eşti bine şi că-ți place oraşul. Trebuie să recunosc că nu-mi găsesc stiloul preferat — Parkerul verde — şi mă întreb dacă nu cumva e la tine. Penița lui se-ntâmplă să fie cea care, în pofida folosirii intense, încă trasează o linie subțire şi frumoasă.

Dacă e la tine, sper că-l vei folosi ca să-i scrii iubitului tău tată. Dar dă-mi, totuşi de ştire, ca să nu-l mai caut pe sub canapea şi prin toată casa.

Tatăl tău, P eter.

Am citit-o de câteva ori - era scrisă cu scrisul lui lăbărțat şi mâzgălit şi ocupa întreaga pagină, îmi dăruise câte un stilou la fiecare aniversare de-a mea şi le adusesem cu mine doar fiindcă le țineam în cutia cu cărbunele, gumele şi creioanele moi pe care le foloseam la desen. Uitasem cât de rar tatăl meu făcea ceva la care nu mă aşteptam - de fapt, îşi pierdea tot timpul stiloul şi trebuie să-l fi lăsat, inevitabil, în bucătărie când îşi făcuse ceai sau poate căzuse între pernele de pe canapea, unde adormise citind şi luând notițe.

Am strecurat iarăşi scrisoarea în plicul ei şi m-am uitat liniştită prin bibliotecă, simțind că nu se schimbase nimic. El era acasă, iar eu eram aici. Am răsucit plicul ca să-mi citesc din nou numele trecut cu scrisul lui de mână şi am zâmbit. Stiloul meu nu era la mine şi el ştia asta - vroia să-i scriu.

Am plecat din bibliotecă şi am ieşit afară. Era o zi frumoasă, cu o presimțire a frigului tomnatic deja strălucind în aer şi toți cei de pe stradă mergeau cu capetele ridicate, ca şi când ar fi sorbit din ea. Ana nu lucra; Nate, ştiam asta, se putea întreba unde eram. *Dă-mi, totuşi de ştire, ca să nu-l mai caut pe sub canapea şi prin toată casa.* Am luat un espresso de la băiatul cu cercel în nas şi la scurt timp după aceea am luat metroul până la Muzeul de Artă Modernă doar de dragul de a mă duce undeva. Era în centrul oraşului, după intersecția cu şirul de magazine universale cu ştaif de pe Fifth Avenue. 162

Intrarea în muzeu era un perete de uşi turnante, şi când am pătruns în interiorul lor s-a auzit un fâsâit, iar scrâşnetul şi scâr-țâitul oraşului au încetat. Nici marmură cu ecou, nici grupuri zgomotoase de şcolari; chiar şi la chioşcul de bilete vizitatorii aşteptau în rânduri politicoase. Toată lumea a stat absolut liniştită pe scara rulantă care urca în expoziție, privind pe geam la vasta grădină împrejmuită sau la oamenii absolut liniştiți care coborau. Nimeni nu mi-a cerut biletul la intrarea în expoziție, dar toată lumea s-a oprit, oricum, afară, citind conştiincios un text compact fixat pe perete despre cum Pieter Mondrian, artistul pe care urma să-l vedem, ajunsese celebru. Am privit cu îndrăzneală o fotografie de-a sa în care stă pe o scară, îmbrăcat într-un halat de laborator, arătând impresionant de serios, mai mult ca un om de ştiință decât ca un pictor.

Când m-am îndepărtat ca să mă uit la naturile moarte ofilite şi la peisajele încărcate, m-am întrebat dacă am făcut bine că venisem. Oamenii se mişcau prin încăpere ca în transă, ca şi când ar fi uitat de oraşul de-afară, de ambuteiajele din trafic, de restaurantele aglomerate, de țăcănitul pantofilor lor ca de tocuri de pantofi de femeie. M-am simțit nelalocul meu, aşa cum mă simțeam în biserici sau la teatru, ca şi când n-aş cunoaşte regulile. Am stat în fața unei vaze albastre răvăşite în care erau trei flori grele, încercând s-o văd drept ceea ce era şi aproape că m-am lăsat păgubaşă. Dar când m-am urnit spre încăperea următoare, picturile s-au schimbat.

Culorile tăcute au devenit confuze şi amestecate; o rețea de linii negre era tot ce mai rămăsese din copacii din încăperea anterioară. M-am apropiat să mă uit la un titlu, aşa cum făcuse bărbatul din fața mea. „Pomi înflorind", scria. M-am dat înapoi şi m-am uitat la linii, la griul rozaliu şi albăstrui care le umplea şi ceva s-a rupt în mine, fiindcă acolo erau cerul şi merii în floare. Când am privit în jurul încăperii la celelalte picturi, mi-am dat imediat seama cum reorganizase omul acesta lucrurile. Maro, negru, griuri şi rozuri se întretăiau: „Paris, 1917" era trecut pe o altă pictură. Şi, iată: fără nici

163

un dubiu, un oraş, cu ferestre şi turle şi ziduri, toate tulburi, toate stratificate şi exacte.

în încăperea următoare griul a dispărut şi pânzele erau vărgate de linii negre orizontale şi verticale, la care se adăugau blocuri de culoare roşii, albastre şi galbene. Uneori o culoare - roşul, de exemplu - ocupa aproape toată pânza, alteori nu erau decât linii negre, mişcându-se şi formând pătrate în diferite moduri, creând spații proprii. Rosuri, albastruri şi galbenuri străluceau printre liniile negre, în mici succesiuni aglomerate. Fiecare pânză era plină de emoție dar, echilibrată, dusă până la capăt, completă - ca un cântec - chiar atunci când eram pregătită să trec la următoarea.

M-am întors, amețită, în prima încăpere, gata să o iau de la capăt, începând de la copacii aceia minunat stratificați. Mie îmi venea greu să desenez modul în care ramurile se înălțau spre cer; mi-am amintit mâzgălelile mele nesfârşite de la şcoală, când mă gândeam că era imposibil să faci ramurile să arate la fel de subțiri cum erau în realitate, ascuțite însă substanțiale. Dar el reuşise totul dintr-odată: cerul care se vedea printre copaci până când ramurile păreau ca nişte linii fracturate în gri-albăstrui. Totul începuse să se di-vidă din şinele primordial: liniile se îndreptaseră şi ochiurile de cer s-au înmulțit până au devenit primare, călătorind, iar copacul şi cerul au dispărut.

Până în ultima încăpere au fost reprezentate linii negre drepte pe pânze albe, curate, echilibrând nuanțele geometrice. M-am uitat la alți oameni, care se opreau în fața fiecărei pânze şi care nu se uitau la altceva în afară de culori şi linii. Nimeni nu părea să fie deranjat de asta. în locul în care, copac şi cer, se schimbaseră, nu mai rămăseseră decât elementele componente: liniile fără scop, culorile fără context. M-am gândit la redarea mea atentă a fiecărui crin din caietul meu de schițe, m-am gândit la întreaga mea viață trăită cu atenție.

Ce-mi era, oare, teamă că voi pierde? Nu exista nici un regret, nimic altceva decât speranță în aceste casete mari şi 164

obstinate de culoare. Dintr-odată părea uşor, în această galerie vastă şi tăcută, să schimbi totul. Eram într-un oraş, la urma-urmei, în care oamenii aveau impresia că toate acestea aveau un sens. Puteam să fac orice doream. Am mers în sensul opus curgerii acestor oameni care murmurau, înapoi, în încăperea cu naturi moarte. Chiar şi atunci, bineînțeles, pictorul îşi permisese nişte libertăți. Se puteau observa tuşele groase de vopsea, locurile în care pensula se desfăşu-rase, culoarea aleasă în contrast cu floarea.

Tatăl meu, m-am gândit privind încă o dată în jur la culoarea avântată din ultima încăpere, nu putea suferi să piardă lucrurile. Păstra fiecare ciornă pe care o scrisesem la maşină, chiar dacă nu se modificaseră decât un rând-două, stivuite ca un morman de zăpadă pe pervazele de la ferestrele din sufragerie; avea puloverele lui preferate, cu peticele suprapuse; avea paharul lui favorit de whisky pe care-l clătea în fiecare seară, îl ajutasem întotdeauna să-şi păstreze lucrurile aşa cum erau. După ce i-am pierdut ceasul, îl căutasem ani de zile printre stâncile de la marginea golfului, îmi imaginasem de atâtea ori cum va arăta când, în sfârşit, îl voi găsi — cureaua putrezită, fața ruginită şi tăcută, minutarul subțire ca o geană - încât uneori mi se părea chiar că îl aveam - că

el îl păstrase şi că-l aşezam pe un strat curat de vată în cutiuța lui specială pe care puteam să o deschid oricând aş fi vrut.

Era, însă, un lucru la care renunțase. Deşi îl auzisem spunându-i domnului Blackwell că-şi „pierduse interesul" pentru preoție şi că „pierduse legătura" cu sora lui, nu l-am auzit niciodată spunând, aşa cum făceau alți oameni când descriau în mod politicos situația noastră, că o „pierduse" pe mama mea când eram mică. Pur şi simplu o lăsase să plece, la fel cum erau copacul şi cerul de pe pânză, ca să-şi clădească viața aşa cum dorise, din stilouri şi pahare de whisky şi cărți, din singurătate şi mâhnire şi mulțumire.

M-am plimbat prin centrul comercial al oraşului, prin zgomot, am trecut pe lângă clădirile mari şi colțuroase, pe

165

lângă cele înalte din sticlă, pe lângă luminile sclipitoare şi reclamele mobile de pe 42nd Street. Când m-am întors, am urcat în camera mea şi am privit cerul întunecându-se, ferestrele luminându-se - galben, roşu, o rețea de constelații, aferate, însuflețite şi, toate, ale mele.

21

A doua zi mi-am pus rochia Juliei şi am aşteptat până când Ana era pe punctul să-şi închidă remorca: când am ajuns la ea, îşi îngrămădea în dubită cutiile goale. Am văzut că mi-a aruncat o privire, deşi nu m-a salutat.

- Ți-a mai rămas nişte cafea? am întrebat, cu nonşalantă.

- închid, a spus ea răsturnând un recipient cu gheață pe jumătate topită în stradă. Am urmărit amândouă cum apa îşi croia drum spre canalul de scurgere de lângă trotuar.

- Cât de tare ai nevoie de ea? a întrebat ea dând recipientul deoparte şi scoțând o țigară.

- De ce anume?

- De cafea.

- O, am râs eu nervos. Păi cred că ai ajuns, oricum, la fundul rezervorului.

— Probabil, a spus ea privindu-mă suspicios. Mi-am pus mâinile în buzunarele fustei.

- Mă întrebam... mă întrebam doar ce faci după asta. Ea a scos un vârtej de fum.

- Mă duc la garaj să-mi las remorca, a spus ea încă urmărindu-mă. Dar tu n-ar trebui să fii pe undeva cu prietenul tău?

- Nu, am spus eu încurcată.

- Aici ar trebui să spui că nu este prietenul tău, a zis ea, zâmbind uşor.

- Nu e, chiar nu e, m-am bâlbâit eu, după care am roşit.

167

Ea a râs, trântind uşile dubitei. Am privit cum se apleca să ridice partea din față a remorcii, cea cu cârligul de prindere, şi cum îl fixa cu îndemânare în suportul circular al dubitei.

- Pot să te duc într-un loc în care să încerci *cafe con leche,* a zis ea scoțând țigara din gură ca s-o țină în mână. Dar trebuie să lăsăm remorca mai întâi.

Am zâmbit.

- Bine, am spus.

Scaunul pasagerului era înălțat şi m-am simțit ca un copil când m-am cățărat înăuntru cu rochia mea. Mirosea intens a pachete de țigări. Ea s-a dus fără grabă prin fața maşinii şi a urcat pe partea ei, dând jos de pe bord micul semn de carton pe care era înscris: „VÂNZĂTOR DE CAFEA". Din radio a izbucnit o melodie tare, zăngănită, imediat ce a întors cheia în contact, şi ea l-a închis.

Tăcerea era cumplită. Habar n-aveam despre ce să vorbim sau unde m-ar fi putut duce şi deodată tot curajul meu s-a evaporat. Ea şi-a coborât geamul şi am intrat în trafic. Era ca atunci când mă întorsesem de la doc. Ea era atentă la traficul de pe ambele părți, iar mâna cu țigara era scoasă pe geam. Mi-am coborât şi eu geamul şi m-am bucurat de vântul care năvălea spre mine. Am scos mâna afară, să simt aerul rece.

- E ca într-o barcă, am zis eu tare.

- N-am fost niciodată într-o barcă, a răspuns ea, chiar dacă am crescut pe o insulă.

- Eu trăiesc pe o insulă, am spus. N-avem maşină.

- Insula ta n-are drumuri?

- Are mai mult stânci şi copaci. Şi casa noastră. Şi un golf.

Ea mi-a aruncat o privire.

- Şi locuieşti acolo cu familia ta?

- Doar eu şi tatăl meu. Ea şi-a rostogolit ochii.

- Cred că mi-aş omorî tatăl, dacă ar trebui să trăiesc pe un morman de stânci cu el.

168

- Noi ne-am cam obişnuit. M-a privit.

- Ai locuit tot timpul acolo?

- Da, am spus.

Era o uşurare să vorbim din nou.

Am ridicat pachetul ei de țigări şi ea a încuviințat, amuzată, din cap. Imediat ce am pus țigara în gură, ea mi-a ținut cu pricepere bricheta ca s-o aprind şi mă privea când inhalam, în intervalele în care nu se uita la trafic. Se simțea o ironie, în momentele acestea de subit cavalerism, care mi se păruse irezistibilă din start, iar ea o ştia: mi-a aruncat o privire triumfătoare.

- De cât timp stai în New York? am întrebat-o, scoțân-du-mi țigara pe fereastră o dată ce se aprinsese.

- Am venit din Santo Domingo cu mama când eram copii, a spus ea. Cred că aveam vreo şapte ani. Sora mea avea zece.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă cât de des îmi puneau oamenii din Yvesport aceeaşi întrebare. Vroiau întotdeauna să ştie exact de când începusem să fim importanți pentru ei, ca şi când ar fi putut să ignore orice experiență care depăşea limitele oraşului.

- Eu m-am născut, de fapt, în New York, am spus, dar tatăl meu m-a luat în Mâine când aveam doi ani. Oamenii obişnuiau să-mi reamintească tot timpul acest

lucru în Yvesport, dar acum, că sunt aici, nu mai are nici o importanță.

Ea a încuviințat din cap, ca şi când ar fi înțeles ce gândisem. Era, oricum, greu să-mi imaginez că cineva simțea cu adevărat că aparținea acestui loc - uitându-te la stradă, la taxiuri şi camioane, la vânzători şi trecători, la lucrătorii care săpau gropi în asfalt, părea limpede că toată lumea era de prin alte părți.

- îți lipseşte? am întrebat-o eu.

- Republica Dominicană? Nu chiar. M-am întors acolo de câteva ori. Tatăl meu locuieşte încă acolo. A tăcut un moment. Tatăl tău a rămas în Mâine?

169

- Da, am spus. Eu sunt doar în vizită.

- Ție îți lipseşte?

- Nu chiar, am spus, zâmbind. Dar nu sunt aici decât de trei săptămâni şi jumătate, am adăugat, ca să spun adevărul.

- Pari să-ți faci prieteni destul de repede, a spus ea, zâmbind în timp ce se pregătea să părăsească autostrada, îndreptându-se spre ieşire.

Am oprit lângă porțile deschise ale garajului şi văzut în treacăt remorcile goale dinăuntru, unele deja parcate la întâmplare pentru noapte, altele spălate cu furtunul de cei care lucraseră în ele toată ziua. Oameni se învârteau pe afară; câțiva stăteau şi priveau diversele activități ca şi când ar fi fost beneficiarii lor. Am auzit cum Ana desprindea remorca şi imediat ce am văzut-o trăgând-o spre intrare, m-am dus s-o ajut.

Deşi nici unul dintre bărbați n-au părut s-o observe pe Ana când îşi muta remorca singură, toți m-au remarcat pe mine, şi unul sau doi dintre ei chiar s-au întins să se uite mai bine. Câțiva dintre bărbați vorbeau într-o limbă străină, dar cei care se uitau la mine n-au spus nici un cuvânt, îmi dădeam seama că Ana ar fi preferat ca eu să fi rămas în dubită, dar nu vedeam cum ar fi reuşit ea să ducă la bun sfârşit ce avea de făcut fără ajutorul meu. Remorca era grea şi complicat de mişcat, întâi am împins-o până la un container uriaş de gunoi care da pe dinafară de resturi de gogoşi şi covrigi. Câțiva bărbați îşi împingeau remorcile ca să găsească un loc lângă un perete pe care atârnau furtunuri; o baltă imensă şi neagră de cafea se adunase pe lângă canalul de scurgere şi acoperea cea mai mare parte a suprafeței garajului. Ana şi-a descărcat rezervoarele şi le-a golit în băltoacă. Ştiam că dacă aş fi întrebat-o cum aş putea s-o ajut m-ar fi trimis înapoi la dubită, aşa că m-am îndreptat spre furtunuri ca să aştept să se elibereze cel mai apropiat de remorca ei. Bărbatul care îl folosea m-a privit încruntat şi când a terminat l-a lăsat să cadă în băltoacă şi a plecat de acolo. 170

Mi-am făcut curaj şi m-am aplecat să-l recuperez din apa maronie fierbinte, ținându-l departe de rochie, ca să i-l aduc.

- Hei, Ana! a strigat o voce din partea cealaltă a garajului. Ce-ar fi să mă ajute prietena ta şi pe mine?

Când s-a întors şi m-a văzut cărând furtunul care picura, i-am zâmbit ca şi când mi-aş fi cerut scuze. Ea mi-a întors zâmbetul, dar avea o privire circumspectă, ca şi

când era obişnuită cu acest gen de glume, iar eu am simțit impulsul să o protejez.

- Mai bine aştepți în maşină, a spus.

Am urmărit cu nervozitate de pe locul pasagerului cum curăța restul remorcii şi cum a târât-o într-un loc de parcare. Eram obişnuită să merg pe un doc plin de bărbați, dar cred că-l avusesem întotdeauna, mai mult sau mai puțin, pe domnul Blackwell de partea mea. Am privit cum se ducea printre cei de acolo să se spele pe mâini, cu umerii încovoiați, facându-se mică. Unul dintre ei i-a zis ceva şi au părut să glumească pentru câteva clipe; şi-a luat veselă la revedere când se întorcea să vină la dubită.

Părea uşurată când s-a întors înăuntru şi nici una din noi n-a mai spus nimic până am ieşit din garaj. Ea mi-a oferit o țigară şi ritualul cu bricheta ne-a restabilit încrederea. A dat drumul la radio şi muzica a umplut interiorul cu un ritm vioi.

- *Bachata',* a spus ea strâmbându-se la mine, mişcân-du-şi capul exact ca să prindă cele trei măsuri care trebuie să fi ştiut că aveau să urmeze.

Am râs.

- Următoarea oprire: *cofe con leche,* a spus ea, bătând ritmul pe volan când ieşeam de pe alee.

Restaurantul la care ne-am dus nu era departe de garaj. Avea o copertină galbenă pe care erau inscripționate cuvintele:

[1] *Bachata* sau *bolerengue,* cum mai este denumită, este un dans tipic din Republica Dominicană, un amestec de bolero şi *merengue.* Versurile melodiilor sunt melancolice; multe vorbesc despre suferința din dragoste. Cu toate acestea, este un dans foarte ritmat în care ambii parteneri se mişcă într-un sincron rapid. (n. t..)

171

„RESTAURANT CARIBE", iar dedesubt: „POLLO, CARNE, PESACDO" şi am găsit un loc de parcare chiar în apropiere. A ținut uşa deschisă pentru mine cu un mic aer de mândrie. Era un local mititel, cu exact atât loc cât să poți merge între taburetele de la tejghea şi peretele din spate. Mirosul de usturoi şi de carne plutea în aer şi undeva în spate se auzea un zgomot discret de vase care erau spălate. Era mijlocul după-amiezei, chiar înainte de ora mesei, şi la mese stăteau doar câțiva clienți. Ana a salutat-o pe una dintre femeile din spatele tejghelei când ne aşezam, iar aceasta a zâmbit şi a venit să o sărute. Când zâmbetul ei plăcut s-a stins, am văzut că era frumoasă. Avea ochi mari, inteligenți, scoşi în evidență de felul în care îşi îmblânzise părul lung şi creț într-o coadă de cal. A sesizat imediat neliniştea Anei şi am simțit cum mă mai privea o dată înainte de a se duce să ne prepare cafeaua.

- Mária tot încearcă să mă facă să renunț la remorcă şi să vin să lucrez aici, a spus Ana când femeia se îndepărta, îmi place, totuşi, să am propria mea afacere. Iar chiria e o nebunie, a adăugat ea, ca şi când încă mai încerca să se convingă pe ea însăşi.

- E drăguț aici, am spus, privind împrejur şi dându-mi seama că acesta era adevărul. Deşi spațiul era mic, fiecare centimetru era utilizat în mod eficient; Mária şi femeia cealaltă aveau exact atât loc cât să le permită să se mişte printre tăvile cu mâncare fierbinte şi containerele ordonat aşezate, automate de cafea şi storcătoarele de fructe, dar totul era curat, în plină activitate şi luminos.

- Eu ar trebui să lucrez aici. Ea m-a privit surprinsă.

- Cauți o slujbă?

- Păi, nu, am spus, încurcată. Lucrez deja - la biblioteca din clădirea în care şi locuiesc. Dar parcă e... cam pustiu. Dintr-odată mi-am dorit să nu fi deschis subiectul acesta. Ce fel de inconvenient era acesta? M-am gândit la remorca ei grea, la garajul murdar.

172

- N-aş reuşi nicicum să-mi fac treaba dacă n-aş sta de vorbă cu atât de mulți oameni diferiți, a spus ea. Ştiu că tipii ăia sunt nişte măgari, dar n-am cu adevărat de-a face cu ei. Şi cei mai mulți se poartă destul de ca lumea cu mine. S-a foit zdravăn în scaunul ei, de parcă îi încerca rezistența chiar în momentul acela. Vreau să zic că poți să trăieşti aici şi să nu-nveți niciodată engleza, sau poți să-ți vezi, pur şi simplu, de treaba ta. Mi-a adresat un zâmbet curajos şi, brusc, mi-am dat seama că şi ea era singură.

- Cred că o să am probleme dacă n-o să-ți placă asta, a spus Măria aşezând două căni cu o spumă superbă în fața noastră. Dar cred c-o să-ți placă, aşa că nu-mi fac griji, a adăugat ea, adresându-i o privire tachinatoare Anei.

Am luat o înghițitură, prefacându-mă că nu observ îmbu-jorarea Anei. într-o clipă brava față de toată lumea, iar în clipa următoare, roşea. Cafeaua era delicioasă, laptele fiert exact atât cât să aducă gustul de lapte, iar cafeaua de dedesubt era tare şi concentrată.

Măria a zâmbit.

- Cred că-i place, i-a spus Anei în engleză, înainte de a se întoarce să servească un client nou.

- Şi ea e tot din Santo Domingo, a spus Ana urmărind-o cu privirea. Dar n-a venit aici decât când avea douăzeci de ani. A fost măritată.

Am încuviințat din cap, fără să ştiu de ce asta mă surprinsese.

- Ai zis că părinții tăi erau divorțați?

- Nu, am spus. Mama mea a murit când aveam trei ani. Nu cred că era foarte fericită, am adăugat eu, fără să mă gândesc.

- De unde ştii? a întrebat Ana, surprinsă.

- Nu ştiu sigur, am spus, privind-o încă leneş pe Măria, care întindea o mână după telefon în timp ce cu cealaltă ridica de pe tejghea o farfurie aşezată precar. De fapt, nu ştiu nimic despre ea. Dar cred că mi-aş fi amintit-o mai bine dacă ar fi fost fericită, ştii? Şi pare cam tristă în fotografii.

173

Ana m-a privit, curioasă.

- Câți ani avea când a murit? Am dat din umeri.

- Era căsătorită cu tatăl meu de doar câțiva ani.

- Era însărcinată când s-a măritat cu el? Eu am clipit.

- Aşa cred, am spus, dându-mi dintr-odată seama ce rol avea paltonul.

- Poate că nici n-a vrut să se mărite - sau aşa ceva -, să aibă un copil. O groază de oameni simt că nu au de ales şi pe urmă urăsc toată viața chestia aia. Nu vreau să zic

că v-a urât, pe tine sau pe tatăl tău, sau altceva. Vreau să zic - era un motiv să fie tristă, dacă aşa s-a întâmplat. Soră-mea a rămas însărcinată acum câțiva ani şi, normal, tipul a părăsit-o, dar adevărul e că ea n-a vrut niciodată să aibă un copil. Era mai mult înrăită decât tristă şi acum bineînțeles că mai are unul, dar asta-i altă poveste. Femeile trebuie să facă tot timpul ce vor alții. Soțul Măriei era un măgar şi ea a trebuit să-şi lase copilul cu familia lui când a venit aici, a spus ea arătând cu un gest din cap spre Măria, care făcea să râdă un alt client. Dar acum e... adică are toată viața înainte.

M-am uitat la Măria, care arăta exact ca şi când ar fi avut întreaga viață înainte.

- Lumea a fost foarte rea cu ea pentru că şi-a părăsit copilul, spunea Ana, dar mie mi se pare că este cumva - nu ştiu -curajos. Nu că mama ta te-ar fi părăsit, a spus ea, întorcându-se spre mine ca pentru a-şi cere iertare. Vreau să zic doar că unele femei... nu simt cu adevărat că au de ales, cred.

A luat o înghițitură de cafea, încurcată.

De fapt, mama mea *chiar* mă părăsise, am vrut eu să-i spun, dar nu ştiam cum sau ce mă făcea atât de sigură de asta. Poate faptul că învățasem de la doisprezece ani să conduc barca prin ceața aia, poate doar faptul că nu o învinovățisem, oricum, niciodată. 174

Am rămas tăcute o clipă, simțind cum restaurantul se însuflețea în jurul nostru.

- Cum ai cunoscut-o pe Măria? am întrebat, luând încă o furculiță din prăjitură.

- La... un fel de club de dans. E în Queens. A zâmbit. Poate o să te duc cândva acolo.

- Bine, am spus eu blajin, uitându-mă în jos la cana goală. Măria a trecut pe lângă noi şi a întrebat-o pe Ana dacă

mai doream o cafea.

- *Gracias...* Cred că ar trebui s-o duc acasă, a spus Ana privindu-mă întrebător.

Am dat din umeri, zâmbind neajutorată.

- Sau poate că nu? Mi-a întors zâmbetul. Mai iau şi eu o cafea, dacă mai vrei şi tu una, a zis.

- Stați aici, nu vă mişcați, a spus Măria cu un surâs larg luându-ne cănile şi lăsându-ne într-o tăcere stânjenitoare.

Ciudat era cât de fericită mă simțeam, aşa, stând în tăcere - simțindu-mă chiar încurcată. Era genul de sentiment cald, tainic, încă îi mai zâmbeam prosteşte, amândouă, Măriei, când ne-am luat în sfârşit la revedere. Nu ne-am adresat nici un cuvânt când intram în dubită. Am privit străzile pline de străini, când mă conducea acasă. Era după-ami-aza, târziu, şi ştiam că orele se încheiaseră, iar Walter, Robert şi Nate trebuie să fi plecat cu toții din institut să-şi petreacă seara pe undeva. Ea a parcat maşina vizavi de strada pe care se afla institutul şi am continuat să stăm înăuntru.

- Deci, pe curând? a spus ea într-un sfârşit, uitându-se la mine.

- Da, am spus eu, roşind, dându-mi seama deodată ce aşteptam. M-am întors, panicată, şi am deschis uşa.

- Hei, a spus ea cu blândețe.

M-am întors şi ea stătea, doar, acolo, în fața volanului, privindu-mă amuzată, aşa

cum făcuse în acea primă zi de la fereastra remorcii sale. înainte să-mi dau seama ce fac, mă aplecasem peste geamul maşinii s-o sărut. Gura ei era atât de

moale încât îmi puteam simţi şi propria mea gură, tot atât de moale. Am simţit un fior în tot trupul când m-am retras. - Pe curând, am spus, orbită de stânjeneală şi de emoţie, cu picioarele aterizând cumva pe trotuar. Am închis uşa şi am traversat direct de-a curmezişul străzii, fără să mă uit înapoi.

22

Walter era în bucătărie când am deschis uşa. Am străbătut holul, simţindu-mă puţin năucită, ca să văd ce făcea, şi l-am găsit uitându-se la o masă plină cu pungi de plastic; uşile tuturor dulapurilor erau larg deschise.

- Pregătesc masa, a anunţat el luând o înghiţitură dintr-un pahar cu vin.

Am aruncat o privire într-una dintre pungi.

- Ce pregăteşti?

- *Tajina*[1] *marocană cu peşte,* a spus el nesigur. O reţetă din ziarul „Times" de dimineaţă.

- Ai nevoie de o mână de ajutor?

- Sigur că da, dragă. Credeai că am de gând să fac asta singur? M-am rugat să intri pe uşa aia toată seara.

- Ai reţeta? am întrebat eu, zâmbind.

A urmat un scurt moment de panică, atunci când s-au ridicat diferite pungi de pe masă şi şi-a controlat buzunarele să găsească reţeta, deja deteriorată, împăturită de câteva ori în buzunarul său de la cămaşă.

- A trebuit să mă duc până în Brooklyn să cumpăr ingredientele, a spus el privindu-mă cu nervozitate când parcurgeam reţeta.

- Nu pare să fie grea, am spus, cu condiţia să te pricepi la tăiat mărunt.

[1] *Tajina* este, în acelaşi timp, un fel de mâncare şi un recipient din lut smălţuit. Este compus dintr-o farfurie mare cu bordurile ridicate şi un capac conic. (n. t.)

- Mă pricep nemaipomenit la tăiat mărunt, din câte-mi aduc aminte, a spus el vesel.

Mi-a turnat un pahar cu vin, iar eu l-am aşezat, cu un cuţit şi un morman de legume, la masa din bucătărie; am despachetat peştele, care, din păcate, trebuia tăiat fileuri.

- în seara asta este aniversarea noastră, a spus el începând să taie ceapa. Mă îndoiesc că Robert o să-şi aducă aminte, dar de obicei ieşim să mâncăm la restaurant, aşa că încerc să-i fac o surpriză.

- Când trebuie să vină acasă?

- O, nu ştiu, probabil pe la miezul nopţii, dar sper ca, dacă îşi aduce aminte şi dacă se gândeşte să luăm masa, să se întoarcă la o oră rezonabilă.

Am râs.

- De cât timp sunteţi împreună?

- De atâţia ani câţi ai şi tu, cred. Poate de mai mult timp. Arthur ne-a făcut

cunoştinţă la una dintre petrecerile pe care le dădeau Arthur şi tatăl tău - ştiu că era şi tatăl tău aici pentru că la sfârşitul petrecerii, când eram cu toţii prea beţi ca să ne mai mişcăm, el a cântat una dintre baladele acelea irlandeze de-ale lui şi ne-a lăsat pe toţi cu gura căscată. Şi-a tras nasul şi l-a şters cu mâna cu care tăia ceapa. Aşa că asta era, probabil, înainte ca tu să te fi născut. Oricum, eram sigur că Robert era deja îndrăgostit de el. De fapt, sunt convins că toţi cei de aici se îndrăgostiseră de el, a spus el lăsând cuţitul deoparte ca să-şi şteargă lacrimile de pe obraji. Era un bărbat foarte frumos tatăl tău. Aşa cum o demonstrează fiica lui, a adăugat el luându-şi paharul de vin şi sorbind din el. Nu că n-ar mai fi şi acum frumos - sunt sigur că arată mai bine decât noi amândoi, care putrezim pe-aici de douăzeci de ani.

Am zâmbit, mişcând cuţitul sub oasele albe şi curate ale solei[1]. Simţeam informaţiile pe care mi le dădea mă absorbeau

[1] Nume dat mai multor specii de peşti marini plaţi, ovali, acoperiţi cu solzi fini, care trăiesc pe fundul nisipos al mărilor, la mică adâncime *(Solea),* (n. t.)

ca un curent, picioarele scufundându-mi-se mai departe în nisip. *Balade irlandeze.*

- Robert zicea că obişnuiaţi să daţi petreceri, am spus, încercând să mă ţin bine.

- Păi, Arthur şi tatăl tău dădeau, aşa este, înainte ca Arthur să se îmbolnăvească. Eu eram încă la şcoală. Robert era un fel de om de lume în perioada aceea, sau cel puţin el aşa avea impresia - oricum, sunt convins că ştia unde au loc prin tot oraşul genul ăsta de petreceri. Eu aveam impresia că nu văzusem nicăieri ceva atât de minunat.

- Nu mi-l pot imagina pe tatăl meu cântând, am reuşit să spun, în timp ce mă prefăceam că eram concentrată să tai peştele cu un cuţit cam tocit.

- Ei, a trebuit să turnăm câteva băuturi în el, bineînţeles, a zis Walter ştergându-şi nasul. Dar are o voce frumoasă. Nu-ţi cânta când erai mică? Pun pariu că da, însă tu nu-ţi mai aduci aminte.

- Nu cred.

- Era genul de cântece, a continuat Walter, care te face să crezi că le-ai auzit când erai mic. Ca un cântec de leagăn.

Exact atunci mi-a alunecat cuţitul; nu m-am tăiat, dar am simţit un val de frustrare atât de puternic încât mi-au ţâşnit lacrimi din ochi.

- Cuţitul ăsta este tocit, am spus eu, neştiind sigur de ce eram atât de furioasă. Nu te-au întrebat la magazin dacă îl vrei filetat?

- Am crezut că sunt mai proaspeţi dacă îi cumperi aşa, a spus Walter uimit.

Mi-am tras nasul şi m-am întors să deschid câteva sertare.

- Trebuie să fie un cuţit mai ascuţit pe undeva, am spus eu cu spatele întors la el, încercând să mă liniştesc, dar nu reuşeam decât să plâng mai tare. Aveam nevoie de domnul Blackwell sau, oricum, de cineva. De cineva care să-mi spună că va fi bine. Când se-ncurcaseră, toate, în halul ăsta? Am tras sertarele, uitându-mă în ele, deşi tot eu făcusem

curat, le reorganizasem şi ştiam că nu exista nici un cuţit mai ascuţit. Ar trebui să

mă duc pe la Nate, mi-am zis. Nu fusesem acolo de două seri. Probabil că se întreba pe unde eram.

- Câte cepe crezi că ar trebui să tai? a întrebat Walter, arătând cu cuțitul la grămăjoara de ceapă lucioasă.

- O, sunt mai mult decât de ajuns, am spus, râzând, cu lacrimile în sfârşit curgându-mi pe obraji. Şi ochii lui Walter şi-roiau de lacrimi. Cepe! am exclamat eu, râzând încă puțin.

- Poate cuțitul ăsta e mai bun? a spus el.

Am făcut schimb de cuțite şi am simțit cum începeam să mă calmez. Nu era nimic îngrozitor în faptul că tatăl meu ştia să cânte, chiar aşa. Şi domnul Blackwell cânta, mi-am adus subit aminte. Poate că asta-l intimidase pe tatăl meu.

- Aveam un prieten care ne ajuta, uneori, la gătit, am spus. El ar fi făcut fileuri peştele ăsta în câteva minute.

- Mă miram eu ca tatăl tău să fi fost singur în toți anii aceştia, a spus Walter cu bunăvoință, iar eu i-am simțit cuvintele ridicându-se ca fumul spre tavan şi transformându-se într-un nor inofensiv, clocotitor.

- Să curăț cartofii? a întrebat el.

- îi curăț eu, am spus, întorcându-mă la sarcina mea. Cuțitul ăsta e mult mai bun.

— Şi Nathaniel te-a invitat deja la nunta surorii lui? a întrebat el sorbind din paharul cu vin.

- Nu, am răspuns eu, uitându-mă din nou la el, surprinsă.

— Robert zicea că aşa avea de gând. O să aibă loc într-o reşedință fabuloasă din Connecticut, din câte am auzit. Va trebui să ne dai toate detaliile.

- Poate că n-o să mă invite, am spus eu, apucându-mă de cartofi.

- Mă îndoiesc foarte tare de acest lucru, draga mea. Probabil că aşteaptă momentul potrivit. Treci pe la el în seara asta?

- Nu ştiu, am răspuns. Nu l-am văzut de câteva zile. îmi urmăream cuțitul înaintând pe sub coaja cartofilor când

am început să-i curăț: domnul Blackwell îi curăța întotdeauna 180

reuşind să obțină o singură fâşie lungă. *Arunc-opeste umăr,* obişnuia el să spună, *şi cândva cădea pe jos, va forma inițialele bărbatului cu care te vei căsători.*

- Cu atât mai mult, atunci, a spus Walter zâmbind încurajator, sperând să plec ca să-i las să ia masa singuri. A sunat de două ori azi să-ntrebe de tine.

L-am ajutat să curețe masa după ce am pus legumele şi peştele împreună într-un vas, la fiert, şi am scos un set de lumânări şi suporturi de lumânări ca să facem totul să arate mai festiv. Aproape că-mi venea să-l întreb dacă nu l-ar fi deranjat să mă ascund, pur şi simplu, în camera mea. Dar era aniversarea lor, la urma-urmei, şi vroiau să fie singuri.

- Vrei să rămân până se întoarce şi Robert acasă? am întrebat eu cu o undă de speranță.

- Nu, nu, dragă. Du-te. Dumnezeu ştie că s-ar putea să nici nu apară.

Simțeam un vid ciudat în mine, când, în sfârşit, am plecat şi m-am dus la

Nate. Vinul îi dădea o nuanţă de uşoară ameţeală. Am respirat în aerul răcoros al nopţii, bucuroasă că, măcar, ieşisem din casă - străzile îmi deveneau familiare. Sărutul Anei parcă se petrecuse cu ani de zile în urmă, în altă perioadă din viaţa mea, şi eu mergeam mai repede, ca şi cum, într-un fel, aş fi putut în continuare să controlez ceea se întâmpla.

Lui Nate i-au trebuit câteva minute să-mi deschidă uşa de jos după'ce sunasem, şi când am ajuns în capătul scărilor mi-am dat seama că-l trezisem din somn. Stătea în pragul uşii, în boxerii lui, clipind la mine.

- Nu te-am văzut de mult, a spus.

- L-am ajutat pe Walter să pregătească masa în seara asta pentru Robert, am spus eu, ca şi când asta ar fi explicat absenţa mea.

El m-a urmat înăuntru, frecându-şi faţa cu mâinile ca să se trezească.

- Asta-i bună, a spus el.

181

- Este aniversarea lor. Douăzeci şi unu de ani.

- Serios?

Şi-a turnat un pahar cu apă de la robinet, uitându-se curios la mine.

- Ai băut ceva?

- Oarecum, am spus. Tu ce-ai mai făcut?

- A trebuit să ne ducem într-o misiune salvatoare de degustare a torturilor miresei la două restaurante din centru.

A deschis frigiderul şi s-a uitat înăuntru. Ţi-am oprit şi ţie o felie. -Zău?

- Aha, a spus el zâmbind. Ceva, în pofta mea de dulciuri, îl amuza. N-am vin care să meargă la tort, a spus el, aducând o cutie mare, albă. O, în afară de şampanie. Ţin asta în frigider de vreun an. S-a uitat pieziş la ea. Nu-i rea, aşa-i?

în cutie era o singură felie de tort şi cred că nu văzusem niciodată o felie atât de perfectă - era de un alb ca vanilia şi fiecare strat avea un rând de frişca, iar peste ca zmeură, care părea proaspăt zdrobită. Nate a aşczat-o pe o farfurie şi mi-a întins-o.

- Pentru dumneavoastră, *Madame,* a spus ci, maimuţărind pronunţia franţuzească, de la *Chef Antoine.* Sau aşa ceva. în orice caz, e foarte bună.

A făcut să sară dopul în mod neceremonios şi a umplut două pahare de vin cu şampanie rece.

- Am ajuns la concluzia că lucrul cel mai important este răcirea ei, a spus el. La nunţi o lăsa întotdeauna prea mult la rece, ştii?

Am clătinat din cap, cu gura plină de frişca.

- N-am fost niciodată la o nuntă, am spus, luând o gură de şampanie ca să-mi clătesc gura.

El s-a aşezat în faţa mea, ţinându-şi paharul cu şampanie.

- Mă gândeam că ai putea veni weekendul următor, a spus el. Să mergem împreună.

Am zâmbit, prefăcându-mă surprinsă. Nu era nimic care să nu-mi placă la el, la drept vorbind. Era amabil, demn de încredere şi arăta bine. Dintre toate fetele pe care le vedeam în fiecare zi pe stradă, păşind cu poşetele lor şi cu părul lor perfect aranjat, şi cu râsetele lor uşoare, el mă alesese pe mine. M-am aplecat dintr-odată în faţă şi l-am sărutat, fericită de atâta şampanie şi zahăr. El a părut uşurat.

- Nu prea cred că am ceva potrivit de îmbrăcat, am spus după ce ne-am mai sărutat, întorcându-mă la tort.

El a râs.

- Poţi să te îmbraci cu ce doreşti. Mie toate rochiile tale mi se par grozave. Oricum, mama şi sora mea vor fi încântate să vin însoţit.

Mi-am dat ochii peste cap, surprinsă de cât de tare mă încurajase.

- Nu cred că ţi-ar fi fost atât de greu să găseşti pe cineva care să te însoţească, am spus eu.

El s-a strâmbat, obişnuit cu genul ăsta de flirtare, şi s-a lăsat pe spate, în scaun.

- Aşa crezi tu? a întrebat el. Nu sunt decât un biet doctorand cu o pasiune stranie pentru Roma antică.

- Arăţi bine, am spus eu, sinceră. El a părut mulţumit.

- Eu va trebui să-i dau inelul, a spus ca şi când ar fi dorit să i se dea mai multă atenţie, luând o înghiţitură din felia mea de tort.

- O să te descurci perfect, am spus eu.

- Nunţile sunt amuzante. N-ai fost la nici una? Toată lumea dansează.

- Cred că nici măcar nu ştiu să dansez.

- Pun pariu că o să fii bună la dans.

Mi-a mai turnat un pahar cu şampanie. Am luat o înghiţitură, imaginându-mi-l pe tatăl meu cântând.

- Pun pariu că eşti genul de persoană care este bună la tot ce face, a spus el, privindu-mă.

183

Am zâmbit, ca şi când toată lumea îmi spunea asta. Nu-mi venea în minte nimic la care să *fi fost,* într-adevăr, bună.

- Nu sunt bună la spus adevărul, am spus eu zâmbind din nou, ca un sfinx.

-Zău?

Şi-a umplut şi el din nou paharul şi s-a uitat curios la mine.

- Nu, am chicotit eu. Nu ştiu. Nu simte toată lumea acelaşi lucru?

- Nu cred, a spus Nate amuzat. Eşti puţin ameţită, nu-i aşa?

- Poate.

Am privit cum se ridicau bulele din paharul meu, iar el s-a ridicat de pe scaun să vină să mă sărute.

- Mmm, a spus el, sărutându-mă pe gât. Cred că va trebui să profit, pur şi simplu, de starea în care te afli.

Am chicotit din nou, gândindu-mă că va fi plăcut să nu mai vorbim.

23

Nu am trecut pe la remorca Anei a doua zi, nici în următoarea. Am rămas la Nate. El a plecat cu o săptămână înainte de nuntă ca să le ajute pe mama şi pe sora lui să se pregătească şi îmi cumpărase un bilet de tren ca să vin la Connecticut joi seara, la timp pentru repetiţia mesei de vineri. M-am întors fără tragere de inimă la institut şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-i evit pe Robert şi pe Walter. M-am dus la cafeneaua de la colţ şi am comandat espresso; m-am aruncat în activitatea hipnotică din bibliotecă, numărând câte fisc scriam pe oră.

Robert şi Walter erau neobişnuit de veseli, într-o scară i-am găsit în bucătărie mâncând preparate chinezeşti la pachet şi Walter m-a invitat să iau şi eu, fluturându-şi bcţişoa-rele deasupra cutiilor de carton deschise - comandaseră prea mult. Robert, am aflat, fusese la reşedinţa de la ţară a lui Nate unde urma să aibă loc nunta. Fusese nevoit să joace meciuri interminabile de tenis şi m-a avertizat că pe teren aveam voie să port numai echipament alb.

- Şi ce a spus mama lui, l-a aţâţat Walter, când i-ai zis că locuieşti în West Village?

Robert şi-a strâns răutăcios buzele şi şi-a înălţat bărbia.

- *Pe vremea mea, nu locuiau acolo decât coafori,* a imi-tat-o el. *Dar am auzit că au murit toţi de SIDA.*

Walter a râs pe înfundate.

- îţi dai seama?

185

- Nu i-am spus lui Nathaniel despre asta, totuşi, a adăugat Robert culegând o bucăţică de broccoli din care picura sos, din cutia de carton în care răscolea. El nu este deloc aşa.

- O, nu, a spus Walter repede. Nate a fost întotdeauna un dulce. Mi-a umplut un pahar cu vin şi l-a împins spre mine, încurajator. Te-ai hotărât cu ce o să te îmbraci?

- Cu rochia roz, cred, ani spus eu luând o înghiţitură de vin.

- Te duci şi la repetiţia mesei, nu? Aşa că probabil vei avea nevoie de două ţinute.

- Nu-l lăsa să te intimideze, a spus Robert. Poartă orice doreşti.

- Nu o *intimidez,* vreau doar să fie pregătită. Nu este Liz singura şi iubita lor fiică? Oameni ca ei cheltuiesc grămezi de dolari pe nunţi ca acestea.

- Nate n-ar fi invitat-o dacă ar fi dorit să fie însoţit de persoana cea mai la modă din New York, a spus Robert. Ţi-a zis el că ai nevoie de altă rochie?

- Nu, am răspuns eu, uşor insultată.

- Nu trebuie să o facem de nerecunoscut, a spus Walter enervat.

- Părerea mea, dacă mă asculţi, este că nu trebuie să o schimbăm în nici un fel. Este absolut fermecătoare aşa cum este şi Nate ar fi dezamăgit dacă ar arăta altfel.

- Câtă perspicacitate!

Robert s-a lăsat în spate, pe scaun.

- Băieții hetero nu sunt foarte complicați, a spus el întinzându-se după paharul cu vin.

A doua zi dimineață mi-am pus rochia roz şi m-am privit în oglindă. De fapt, nu o văzusem niciodată pe Julie pur-tând-o. E adevărat, nu era chiar atrăgătoare - era din bumbac şi, deşi nu era uzată, nu arăta nici ca nouă. Dar Nate spusese de nenumărate ori că îi place; chiar şi Ana spusese că-i place. Mă ataşasem de ea. Fără tragere de inimă, am scos nişte bani din plicul de sub saltea şi m-am dus la cafeneaua lui Robert 186

să iau un espresso, în speranța că voi reuşi să-mi fac curaj să plec la cumpărături. M-am aşezat cu cafeaua lângă geam şi am deschis o revistă, aşa cum observasem că procedează alte femei după-amiaza. M-am uitat la fetele în rochii. Evenimentul cel mai oficial la care participasem fusese la o masă, la biserică, împreună cu familia Juliei, cu o săptămână înainte de Crăciun; n-aveam nici cea mai vagă idee ce aş fi putut să port la o nuntă.

M-am surprins, în schimb, uitându-mă pe stradă. Femei treceau aferate, îndreptându-se spre serviciu, deschizând magazine, chemând taxiuri. Probabil că toate mergeau la nunți şi, mai mult ca sigur, toate cumpărau rochii - multe dintre ele erau probabil căsătorite chiar ele sau, ca Liz, pe cale să se căsătorească. M-am gândit la Măria, care avea propria ei viață şi încă una pe care o lăsase în urmă; la Ana, care-şi căra remorca în garaj; la mama mea, topindu-se în ceață. Şi iată-mă şi pe mine, stând la fereastră, cu viații mea prea provocatoare ca să încep s-o trăiesc.

Am închis revista şi, coborând de pe scaun, ini-am dat seama unde urma să mă duc. Senzația pe care o încercasem când mă aplecasem spre Ana, în dubita ei, ca atunci când sari în apă de pe docul Burnham, a năvălit spre mine ca un suflu de curaj.

Remorca era la câteva cvartale de acolo, strălucind în soare. O mână de clienți aşteptau lejer la geamul ei. M-a văzut în clipa în care am ajuns şi, aşteptând, simțeam cum faptul că ne sărutasem umplea aerul din jurul nostru.

- Am crezut că s-ar putea să nu te mai întorci, a spus ea cu un zâmbet care tachina, după ce plecaseră toți clienții.

- Mă gândeam că ai putea să-mi spui unde să găsesc o rochie, am spus, realizând chiar în clipa în care terminasem de vorbit cât de ridicol suna totul.

- Ai o întâlnire importantă?

- Trebuie să mă duc la o nuntă.

187

- Mie-mi sună a întâlnire importantă, a spus ea sprijinindu-şi brațele de pervaz şi privindu-mă amuzată. Eu m-am uitat în jos, la trotuar, incapabilă să-i susțin privirea, şi ea a râs.

- Măcar nu minți foarte bine, a spus ea, îndreptându-se la vederea unui client. Ce fel de rochie îți trebuie?

Am dat din umeri şi m-am dat la o parte ca să-i fac loc clientului, care a comandat o cafea şi o chiflă cu unt. Ea i le-a împachetat într-o clipită într-o pungă de hârtie.

- Nu mă prea pricep la rochii, a spus ea când clientul a plecat, aplecându-se

din nou pe margine, dar cunosc pe cineva care le face. A aruncat o privire pe trotuar şi a ieşit la o ţigară. Când îţi trebuie?

- în weekendul ăsta, am spus. Ea şi-a rostogolit ochii.

- Chiar că ai lăsat-o pentru ultima clipă, a spus ea aprinzându-şi ţigara.

- Păi aveam deja o rochie, am protestat eu. Nu ştiam că-mi vor trebui două.

Ea a zâmbit, suflând fumul gânditoare.

- Coco ar putea, probabil, să ţi-o facă dacă nu are altceva de lucru. Aş putea să trec să te iau când termin treaba şi să te duc acolo.

-Azi?

- Da, a spus ea, dând din umeri.

In după-amiaza aceea pândeam de la fereastra bibliotecii când ea a tras dubita în faţa institutului. M-am grăbit să ies să mă întâlnesc cu ea, simţind cum mă urmărea când coboram scările. A scuturat o ţigară pe geamul maşinii; părul îi era pieptănat pe spate şi strălucea, închis la culoare, ca şi când tocmai ar fi ieşit de sub duş.

- Locuinţa ta arată ca o biserică, a spus ea când mă urcam pe scaunul pasagerului. Ziceai că e o bibliotecă?

- E... mai mult un fel de şcoală, am spus eu, fixându-mi cu nervozitate centura de siguranţă. Dar eu lucrez la bibliotecă. 188

Mi-a oferit o ţigară. Se schimbase şi purta o altă cămaşă, încheiată cu nasturi, cu mânecă scurtă, şi o pereche de pantaloni negri. Am luat ţigara şi ea mi-a aprins-o.

- Tatăl meu, într-un fel, a înfiinţat-o. Adică a lucrat aici.

Mă întrebam dacă ar fi trebuit să mă fi schimbat şi eu. Măcar îmi periasem părul. Cine ştie de ce, am simţit nevoia să-i vorbesc despre Arthur, poate fiindcă eram emoţionată, dar şi pentru că simţisem de la început că doream să-i spun totul. Iar acum, că eram din nou în dubită, tot ce făceam părea doar un preludiu până la sărutul următor.

Am luat-o pe West Side Highway care, după ce am trecut de 52nd Street, s-a înălţat spre ieşirea din oraş ca o pistă de alergare. Râul Hudson se întindea de o parte, albastru închis în răcoarea uşoară a după-amiezei. De cealaltă parte clădirile parcă se înălţau ca buruienile, din fiecare centimetru de pământ. Maşinile se scurgeau spre ieşire, în şuvoaie. Podul George Washington se arcuia în zare. Ea a dat drumul la muzică şi am lăsat geamurile deschise, fumându-ne ţigările, zburând pe autostradă.

Croitoria era deasupra unui magazin de coloniale, pe o stradă aglomerată plină de prăvălioare mici din cartierul Anei, scoasă în evidenţă de inscripţia: „CROITORIE", luminată cu neon roz. „CĂSĂTORII & COMUNIUNI", scria cu litere îngrijite pe vitrina vecină.

Ana a sunat la sonerie şi a spus ceva în spaniolă înainte ca el să dea drumul, cu un zumzăit, la uşă să intrăm. A ieşit pe hol să se uite cu o expresie amuzată la noi când urcam scările. Era un omuleţ agitat, cu o mustaţă mică şi cu aerul că fusese întrerupt. Ana i-a strâns mâna respectuos şi m-a prezentat cu aceeaşi seriozitate; mi-am dat seama dintr-odată că nu se îmbrăcase aşa pentru mine, ci pentru această întâlnire. El m-a privit de sus în jos, încruntându-se în timp ce ea îi explica ce doream, după care

ne-a invitat nerăbdător înăuntru.

Ana mi-a aruncat un zâmbet liniştitor când am păşit în învălmăşeala atelierului său. Eram în partea opusă celei în

189

care se afla reclama de neon a croitoriei, în încăperea din faţă a unui apartament lung, în stil vagon. O maşină de cusut era montată într-un colţ, lângă un mic cuier cu rochii terminate şi un birou acoperit de hârtii şi de carnete de notiţe. File rupte din reviste şi pagini îngălbenite de ziar cu ilustraţii cu femei îmbrăcate în rochii erau înfipte din loc în loc; suluri de ţesături erau sprijinite de perete sau erau aşezate pe rafturi; din cutii de carton se revărsau garnituri şi tuluri. O masă mare trona într-o parte a încăperii, pe care era în curs de tăiere o bucată imensă de tafta albă, strălucitoare, şi deasupra sa erau plicuri din manila numerotate.

A întrebat-o pe Ana dacă nunta va avea loc înăuntru sau afară, în timpul serii sau în timpul zilei, şi n-am ştiut ce să răspund la nici una dintre aceste întrebări.

- Am impresia că vroiau să facă rost de un cort pentru asta, am spus eu, neajutorată.

Coco şi-a rostogolit ochii.

- Eşti sigură că e invitată? a întrebat-o el pe Ana în spaniolă, privind-o pe deasupra ochelarilor de vedere pe care tocmai şi-i pusese la ochi.

- Mie aşa mi-a zis, a răspuns Ana în engleză. Poţi să fii sigur că eu nu-s invitată, totuşi.

- Toţi avem propriile petreceri la care să ne ducem, dragă, a spus el, aducând pentru noi un carnet uzat de notiţe de pe masă şi dând la o parte fără menajamente materialul alb.

Carnetul de notiţe era plin cu rochiile pe care le făcuse. Unele porniseră de la schiţe pe care le desenase chiar el şi altele de la paginile din reviste; unele, în fine, aveau la bază tipare profesionale. Prinse cu cleme de schiţă sau de ilustraţia lucioasă erau fotografiile clientelor lui: doamne mai în vârstă cu aspect de matroane, adolescente slăbănoage şi fetiţe durdulii, fotografii oficiale de la nunţi cu şiruri întregi de domnişoare de onoare, singure, purtând acelaşi model de rochie, fotografii sfioase ale unor femei zâmbitoare stând în magazinul lui, cu lumina flash-ului aparatului de fotografiat 190

reflectându-se în oglindă, în partea de jos a fiecărei pagini era un număr care corespundea plicului de manila care conţinea tiparul pe care-l tăiase.

S-a mai relaxat puţin când a văzut cât eram de impresionată şi a răsfoit cu mine fiecare pagină, descriind faţa şi spatele atunci când nu exista nici un desen, menţionând deficienţele anumitor materiale, riscurile anumitor culori şi, nu peste mult timp, povestea cât de imposibil de nesuferite erau unele cliente, despre pura vanitate a altora, despre momentul în care avusese douăsprezece domnişoare de onoare în atelierul lui şi aproape că le omorâse pe toate. Până am terminat tot carnetul de notiţe, uitasem complet ce venisem să caut.

Ana a fost cea care a ales, în final, rochia pe care am ac-ceptat-o cu toţii - era o rochie fără spate, cu două fâşii din material care veneau peste piept şi se închideau în

spatele gâtului, cu talie lungă şi fustă largă. Modelul care o purta era înalt şi cu piele măslinie, cu părul întins şi apoi adus în onduleuri complicate în creştetul capului. Rochia ei era neagră, dar Ana s-a gândit ca a mea să fie verde, ca să mi se asorteze cu ochii. Coco a adus diferite petice de material şi le-a ținut aproape de fața mea ca ei să le poată compara, după care şi-a adus, în sfârşit, aminte de un sul de mătase care-i rămăsese de la o altă clientă şi s-a dus să răscolească prin lucruri până a scos o bucată de mătase groasă, roşie, şi a întins-o pe umărul meu.

S-a dat înapoi şi a zâmbit. Ana a fluierat.

- N-o să fie greu de cusut? am întrebat eu nervoasă, pi-păind-o absent când m-am întors să mă uit în oglindă. Avea consistența apei.

- *Es carisimo?* a întrebat Ana. El a dat din umeri.

- Pot să ți-o las la un preț bun.

- îți place? m-a întrebat Ana.

- Cred că da, am spus, încurcată. Nu este, totuşi, prea... aprinsă?

191

Coco începuse deja, liniştit, să-mi ia măsurile în jurul umerilor, taliei şi pieptului, deja hotărât.

- O să arăți grozav în ea, a spus Ana zâmbind.

Nu m-a sărutat până nu am ajuns la institut. Abia începea să se întunece, iar ea a parcat maşina şi a oprit motorul.

24

Mi-a luat toată dimineața să cumpăr o pereche de pantofi cu toc înalt de pe Eight Avenue, unde se înşirau maro-chinăriile. Până la urmă m-am oprit asupra unora negri, cu o baretă subțire peste gleznă şi o cataramă mică. Când a venit să mă ia Ana, după-amiază, am mers împiedicat până la dubită încălțată cu ei şi purtând una dintre fustele mini pe care mi le cumpărase Nate.

- Poate o să te învețe Coco să mergi în ăştia, a spus ea, aplecându-se în față să mă sărute.

Coco ne-a pupat pe amândouă pe obraz când am ajuns. Am mers împiedicat spre el în pantofii mei noi. El era foarte surescitat în legătură cu rochia şi nici n-a vrut s-o lase pe Ana să se uite la ea. A pus-o să stea în magazin şi pe mine m-a dus pe hol, până la baie, unde mi-a spus să probez rochia şi să ies când eram gata, ca să o prindă el în spatele gâtului. Mi-am scos T-shirtul, fusta şi abia când îmbrăcasem rochia peste cap mi-am dat seama că trebuia să-mi scot şi sutienul. Am legat fâşiile de material cu stângăcie peste sâni şi am ieşit în hol. El s-a uitat la mine vreun minut, după care m-a pus să mă întorc ca să poată să-mi lege din nou fâşiile. Apoi a făcut o pensă în talie şi m-a întors ca să se încrunte din nou la mine. S-a dat mai în spate.

- Bine, hai să vedem dacă poți să faci câțiva paşi, a spus el. Am mers în față şi fusta a unduit uşor în jurul picioarelor mele, strălucind în lumină. El s-a uitat în jos, la pantofii mei.

193

- Va trebui să înveți să mergi în ăştia. Azi i-ai cumpărat? Trage-ți umerii înapoi şi înalță-ți bărbia. Aşa e bine, uită-te înainte - adu-ți doar aminte să mergi pe vârfuri.

Relaxează muşchii gambei.

M-am simțit deodată ca o dansatoare. Eram înaltă şi-mi simțeam mâinile libere şi puternice. Fusta îmi juca uşor peste coapse. El a oftat şi m-a întors din nou ca să mai strâm-teze rochia în talie, în timp ce eu îmi mențineam echilibrul sprijinindu-mă de perete.

- Am găsit femeia perfectă, cu corpul perfect pentru rochia asta, a bombănit el cu gura plină de ace, şi ea nu poate nici măcar să meargă.

Ana s-a ridicat când am intrat şi mi-a făcut loc să mă duc în fața oglinzii. Am aruncat o privire timidă la reflexia mea şi apoi m-am uitat în spate, la ea.

- Ce zici? a întrebat ea.

Eu am dat din umeri, neştiind ce se fac cu mâinile.

- Mă simt bine în ea, am spus.

- Arăți bine în ea, a spus.

Coco a făcut restul modificărilor în timp ce aşteptam şi a pus rochia într-o husă de haine ca s-o poată duce Ana. Când am încercat să plătesc, el a părut surprins. Ea avusese deja grijă de asta, a spus, ca şi când ar fi fost de la sine înțeles.

Ana mi-a făcut semn să ies înaintea ei pe uşă, eu i-am mulțumit lui Coco şi am ieşit.

- Nu aş fi vrut să plăteşti tu, am spus eu imediat ce am ajuns pe trotuar.

- Nu-ți face probleme, a spus ea.

Nu vroia să mai vorbească despre asta; am urcat în maşină tăcute.

- Ce-ar fi să te invit la masă, atunci? am întrebat-o eu.

- OK, a spus ea, oferindu-mi o țigară şi luând una pentru ea. în cartierul tău sau în al meu?

- în al tău, am spus eu jucăuş, uitându-mă pe stradă. Ea a clătinat din cap, cu gura strânsă, aprinzându-şi țigara.

194

- Dacă e cartierul meu, plătesc eu, a spus ea suflând fumul.

- OK, atunci în al meu.

- în cazul ăsta trebuie să trecem puțin pe la mine acasă, să mă schimb.

- Serios? am spus.

- Aha, a spus ea ieşind din parcare. Tre' să arăt *respectabil.* Clădirea în care locuia era strivită între şiruri de fațade

din gresie, pe o stradă îngustă, la câteva minute distanță de croitorie, dar a trebuit să înconjurăm cvartalul un timp până să găsim un loc de parcare. Era după-amiaza târziu şi lumea se întorcea acasă cu pungi din plastic cu alimente şi remorci pline de rufe meticulos împăturite. La o intersecție, lângă un magazin de coloniale, câțiva băieți se jucau cu o minge, pe care au aruncat-o iar aceasta a ajuns pe stradă, în fața noastră. Un grup de băieți din apropiere stătea pe treptele unei intrări şi ne urmărea cum ne învârteam. Doi din ei purtau lanțuri groase de aur în jurul gâtului - ca nişte medalii - şi se aşezaseră confortabil, ca şi când ar fi ştiut că puteau să fie remarcați dacă aveau ei chef. Era un loc de parcare chiar lângă ei, care le permitea să țină sub control toată strada, şi Ana trecuse pe lângă el prima oară. A doua oară, însă,

a oprit muzica şi a parcat. Ei au urmărit manevrele îndemânatice fără să pară că ne dau atenție în vreun fel, dar la sunetul tocurilor mele pe asfalt am intrat repede în vizor. Ana a trântit uşa ei şi a ieşit pe trotuar în fața lor. Unul dintre băieții cu lanț de aur a spus ceva în spaniolă, dar ea s-a prefăcut că nu a auzit.

M-am grăbit s-o ajung din urmă, încercând să-mi țin echilibrul.

- Fata albă arată ca şi cum ar avea nevoie să guste o bucățică bună, i s-a adresat un băiat altuia din grup, ca şi când ar fi făcut conversație.

- Hei, Mami, a spus băiatul care vorbise în spaniolă, ți-ai uitat scula?

Toți au izbucnit în râs.

195

Ana s-a înroşit şi şi-a continuat drumul. Am mers alături de ea cu paşi mari, îngrozită.

- Nenorociți împuțiți, a şoptit ea, fără să încetinească. Am vrut să trec peste asta şi să-i spun că n-ar trebui să-i

pese - că mie nu-mi păsa - dar mă simțeam îngrozitor ştiind că îmi păsa, şi ei la fel. Când am ajuns la clădirea în care locuia, a deschis uşa cu propriile chei şi ne-am dus la apartamentul ei într-o tăcere pedepsită. Nu-mi dădeam seama dacă era supărată sau îi venea să plângă. Eu vroiam să mă simt supărată; în schimb, aveam un sentiment ciudat, de vid, în interiorul meu -un fel de neîncredere - şi continuam să întorc întâmplarea aceea pe toate fețele în mintea mea ca şi când aş fi putut s-o corectez, cumva, sau ca şi când mi-aş fi amintit-o incorect.

Când mi-a făcut loc să intru în apartament ne-am învârtit una pe lângă cealaltă, stingherite.

- O să fiu gata repede, a spus ea, dispărând în ceea ce am presupus că era dormitorul ei înainte de a se întoarce cu nişte haine de schimb şi de a intra în baie.

Sufrageria era mică, dar de o curățenie desăvârşită; câteva jucării rătăcite erau singurul indiciu al restului familiei; o bucătărie mică se deschidea în spatele ei, cu o poză cu Fecioara Măria pe peretele în care bătea lumina după-amiezei. Trebuia să fi ştiut că nu era nimeni acasă, altfel n-am fi putut să-i evităm pe ceilalți. M-am ridicat să mă uit la seria de rame cu fotografii miniaturale de deasupra televizorului: cele mai multe reprezentau portrete convenționale şi i-am recunoscut ochii mari, căprui, într-o fotografie care arăta mizerabil şi în care purta o rochie albă, spumoasă, de comuniune.

A venit în sufragerie câteva minute mai târziu, cu pantofii în mână, îmbrăcată într-un T-shirt proaspăt şi pantaloni.

- Asta e singura poză pe care o au cu mine într-o rochie, a spus ea aşezându-se pe canapea. Aşa că, bineînțeles, este cea pe care o păstrează la vedere.

Am zâmbit, nesigură dacă vroia să privesc poza. îşi lega şireturile tăcută şi m-am aşezat la câteva perne distanță de ea, 196

cu mâinile în poală. Ea a respirat adânc şi s-a lăsat pe spate, ca şi când s-ar fi simțit dintr-odată epuizată.

- Poate că ar trebui să bem o bere, a spus ea, masându-şi coapsele ca şi când şi-ar fi făcut încălzirea ca să iasă să joace pe teren.

M-am aşezat lângă ea şi i-am luat mâna. Ea s-a uitat la mine ca şi când şi-ar fi

cerut scuze.

- Cel puțin nu m-am ales cu o bătaie soră cu moartea, a spus ea.

I-am ridicat mâna până la buze şi i-am sărutat-o. Ea mă privea. M-am aplecat în față şi am sărutat-o pe buze, iar ea mi-a răspuns la sărut. La început ne sărutam foarte potolit. Apoi ne-am desprins şi ne-am privit, ca şi când am fi fost inundate amândouă de acelaşi sentiment, acela al nevoii pe care o aveam una de cealaltă, şi am început din nou să ne sărutăm. Asta s-a transformat într-un fel de ritm care, apoi, s-a intensificat, după care a alunecat din nou în ritmul inițial, urmând un tipar fragil. Am ridicat mâna să-i ating fața, şi, când ea s-a întors spre mine, i-am atins sânii.

Cumva ne-am trezit întinse pe canapea: eu mă aflam deasupra ei. Era caldă şi mirosea a curat de la duşul pe care-l făcuse, şi-i simțeam corpul tare sub al meu. Am dus mâna sub cămaşa ei, i-am simțit pielea netedă a pântecelui şi dintr-odată n-am mai vrut decât să ajung înăuntrul ei. M-am desprins din săruturile ei şi m-am aplecat, continuând să o sărut în partea superioară a pantalonilor. Când m-am uitat din nou în sus, ea mă privea cu un fel de tandrețe plină de dorință şi când i-am tras pantalonii peste şolduri s-a ridicat de pe canapea ca să mă lase să i-i scot. Purta lenjerie intimă din bumbac alb şi i-am sărutat locul dintre picioare, simțindu-i părul elastic de dedesubt înainte de a i-o da jos şi pe aceasta, ca să dezvăluie un triunghi mare, negru, de păr pubian.

Ştiam că în părul acela se afla un loc moale şi umed şi m-am uitat la ea, temându-mă să-l ating. Ea mi-a luat mâna şi a pus-o între picioarele ei, apăsând-o spre interior ca să

197

simt locul acela în care era alunecoasă şi plină. Ceva s-a rupt în mine. M-am aplecat peste ea, am pătruns-o din ce în ce mai repede, împingând degetele mai adânc, intrând şi ieşind din ea, introducându-mi toată mâna până când ea a țipat şi s-a încolăcit, cu tot corpul vibrând ca un elastic, şi eu am simțit un val de căldură care mă părăsea, ca un spasm de plâns.

Nu ştiu cât am stat acolo, întinse în întuneric, şi nici când a început să-mi dea părul la o parte de pe tâmple. Mă simțeam ca şi când aş fi dormit ore întregi. Ştiu că mă ridicasem, luam o înghițitură amețitoare din berea mea şi îi întin-deam şi ei berea, când am auzit voci în hol. Ea şi-a tras pantalonii în mai puțin timp decât mi-a trebuit mie ca să mă dumiresc ce se întâmpla şi când m-am ridicat, cu membrele moi şi simțindu-mă straniu, ea a arătat, cu un fel de urgență înnebunită, spre uşa de la baie.

Abia am reuşit să traversez încăperea şi să intru pe uşă, când vocile auzite în hol au început să pălăvrăgească în sufragerie. Nu m-am mişcat din locul meu din spatele uşii, temându-mă până şi să privesc, stând nemişcată ca o statuie, şi am auzit vocea altei femei alăturându-se celorlalte, ca şi cadența zglobie a unui copil aflat printre cei de acolo. După câteva minute m-am uitat înjur, la bucata mică de săpun de pe chiuvetă, la periuțele de dinți îndreptate în direcții diferite, la perdeaua de duş aranjată frumos în cadă, şi m-am simțit ciudat de liniştită. Eram sigură ca Ana îmi va spune ce să fac. în sufragerie, vocile - calme înainte, izbucniseră într-o ceartă aprigă. Auzeam vocea Anei crescând în intensitate.

Şi atunci, exact când mă întrebam dacă să închid uşa de tot, aceasta s-a deschis. Un copil mic, concentrat asupra propriei sale aventuri, s-a târât spre marginea căzii. Când a privit în sus, a fost surprins să mă vadă - dar nu mai surprins, cred, decât când descoperise că uşa se deschisese prin împingere, sau că era moale covoraşul de la baie. S-a aşezat în funduleț şi m-a privit cu seriozitate. Eu i-am zâmbit şi el m-a urmărit puțin nesigur, dar când i-am zâmbit din nou 198

mi-a zâmbit şi el, dornic să fie incitat. Curajul meu, recent dobândit, nu se risipise; mi s-a părut a fi un semn straniu de apartenență. M-am strâmbat şi el a râs; imediat ce s-a auzit vocea lui, am simțit-o pe Ana în spatele uşii.

Am oprit uşa exact la timp ca să nu dea peste el.

- Pleacă acum! a spus ea cu fața aprinsă de panică. Ne întâlnim afară.

Se prea poate să nu fi ridicat niciodată în viață până în acel moment un copil, dar l-am luat şi i l-am pus în brațe înainte de a ieşi din baie. O tânără femeie, care am presupus că era sora ei, a ieşit din bucătărie în acelaşi moment şi, înainte să apuc să spun vreun cuvânt, Ana îi dăduse copilul în brațe şi-i pusese degetul pe buze.

- *Quien esta?* am auzit-o pe sora ei spunând, cu un zâmbet şmecheresc, în timp ce ieşeam pe uşă.

Am rămas câteva minute în spatele uşii de la intrare, dar nu eram sigură dacă era sau nu bine să fiu văzută. Băieții de la colț plecaseră," dar am traversat totuşi pe partea cealaltă şi m-am întors până în punctul din care puteam să urmăresc uşa. Când a ieşit, Ana s-a uitat în ambele direcții cu un fel de panică reținută, înainte de a mă vedea şi de a se îndrepta în direcția mea, cu fața calmă, cu mâinile în buzunare. Am îmbrățişat cu privirea părul ei negru ciufulit, cămaşa de bumbac largă, jeanşii pe care-i descheiasem mai devreme. S-a dus pe partea cealaltă a maşinii din spatele căreia pândeam eu.

- Vrei să mergem să mâncăm? a întrebat ea peste capotă, zâmbind.

Nici una dintre noi nu ştia unde am putea să luăm masa în centru. Nu vroiam s-o duc în nici unul dintre locurile în care fusesem cu Nate şi, oricum, nu ştiam cum să ajung la ele cu maşina. Am parcat şi ne-am plimbat prin jur încercând să ne dăm seama ce căutau alții, după care ne-am dus într-un local care avea o grădină în spate de unde se auzea zumzetul uşor al oamenilor. Am comandat o sticlă cu vin.

199

Am luat salate şi un meniu complet, apoi am comandat încă o sticlă cu vin, chiar dacă eram deja amețite.

Ea mi-a povestit despre prima dată când a sărutat o fată şi prima dată când a sărutat un băiat; mi-a spus cum a fost când a început să învețe engleza, când a început să se tundă scurt şi despre prima oară când sora ei a rămas însărcinată; mi-a povestit despre familia mamei ei din Santo Domingo şi despre amantele tatălui ei de pe Coasta de Nord.

Eu i-am spus despre cum îmi doream să fiu un copac, şi ea a râs.

- De ce nu vroiai să fii o persoană? a întrebat ea. Am dat din umeri.

- Eram o persoană.

- Şi nu-ți plăcea?

- Nu ştiu, am spus eu puțin încurcată. M-am uitat la ea. Cred că nu mi-a

plăcut întotdeauna atât de mult. Tu n-ai vrut niciodată să fii altceva?

- Ba da, a spus ea. O persoană bogată, sau o persoană albă. Tot ce fac copacii este să stea locului.

- Păi, ei văd totul.

- Aha, dar nu pot să facă nimic în legătură cu asta.

- Ştiu, dar ei nici nu doresc asta, am spus eu. Vreau să spun, ei nu sunt trişti şi nici n-au nevoie să-şi aducă ceva aminte. Cresc pur şi simplu.

A luat o înghițitură de vin.

- Erai tristă când erai mică?

- Nu chiar, am spus. Tatăl meu era, în schimb. Când creşteam, vreau să spun. Ospătărița a venit să debaraseze masa. Am aflat că obişnuia să cânte la petreceri.

Ea a zâmbit.

- Eşti sigură că nu era beat?

- Nu era; e beat destul timp acasă şi nu cântă niciodată. Replica a ieşit mai ofensatoare decât intenționasem. Se spune că are o voce foarte frumoasă.

200

- Poate că ar fi trebuit să devină o vedetă rock, a spus ea linguşitor.

Am zâmbit, simțind cum melancolia alunga vinul.

- Vrei şi desert? am întrebat-o.

Ce vroiam eu era să-i spun totul: cum, uneori, abia scotea câteva vorbe timp de zile întregi şi câteodată asta nici nu mai avea importanță, fiindcă ştiam oricum ce-i trebuia. O dată, când adormise pe canapea, îl sărutasem pe frunte şi el nu se trezise. Şi când l-am sărutat pe buze doar s-a încruntat şi şi-a frecat nasul, ca şi când ar fi simțit o muscă. Şi, o dată, în mijlocul nopții, l-am auzit plângând - un sunet îngrozitor, subțire. Am stat trează până s-a oprit, simțindu-mă de parcă aş fi plâns chiar eu.

Ana mă urmărea.

- Şi acum ce vrei să fii? m-a întrebat cu blândețe.

- Nu ştiu, am spus eu, zâmbindu-i. Artistă, poate.

- Serios?

- Da, am spus eu cu timiditate. Tu ce vrei să fii?

- Bogată, a spus ea. Sau, oricum, cineva care să nu trebuiască să locuiască împreună cu familia.

- Ce-ar fi, atunci, să stai la mine în noaptea asta? am spus eu înşfăcând nota de piată înainte ca Ana să ajungă la ea.

25

Parcă abia adormisem, când ea se dăduse deja jos din pat, se îmbrăcase şi-mi dădea un sărut de la revedere. Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, rochia roşie era atârnată de scaunul meu de la birou, ca o bucată de vis. Era ora douăsprezece şi-i spusesem lui Nate că voi ajunge în Connecticut pe la trei. M-am trezit, am făcut un duş, mi-am pus jeanşii şi am împachetat cele două rochii într-o husă de haine. Ana îmi lăsase un bilet pe o pagină ruptă din caietul meu de schițe, scrisă cu cărbune.

„Distracție plăcută în rochie", scrisese. Dedesubt îşi trecuse adresa şi numărul de telefon. *Ana Mones.* Am pus şi biletul ei în bagaj, după care am coborât să-mi fac nişte ouă. Robert mi-a arătat cum să ajung la Grand Central şi, o oră mai târziu, traversam holul de marmură şi coboram pe peroanele trenurilor care mergeau spre Connecticut.

Nate mă aştepta pe peron, în Mystic, cu un sveter roşu aprins, cu umerii zgribuliți de răcoarea mării. Dormisem tot drumul şi am urmărit cu privirea împăienjenită cum se îndrepta cu paşi mari spre poarta pe care coboram cu toții. M-a sărutat pe obraz şi mi-a luat rucsacul când ne îndreptam spre maşină. Am străbătut micuțul oraş agitat în câteva minute şi în curând se întindeau mlaştini sărate peste tot, presărate cu rațe negre.

- Unde-i oceanul? l-am întrebat.

El a zâmbit. 202

- O să-l vezi când ajungem la casă, a spus. De-abia aştept să-i cunoşti pe toți.

-Poate ar trebui... să beau o cafea, am spus, fără să vreau, iar el a râs.

- Nu sunt chiar atât de îngrozitori, îți fac una acolo. Am zâmbit, şi el mi-a luat mâna. Am trecut peste un pod

mic, care s-a dovedit că făcea parte din aleea lor, o alee lungă străjuită de copaci. Stejari albi mărgineau circumferința de nisip de la capătul lor, plantată cu rododendroni uriaşi. Bărci cu motor erau trase discret pe uscat lângă o casă mai mică la care Nate se referea ca fiind „căsuța".

Am intrat prin uşa de la bucătărie. Liz şi doamna Stoddard completau cartonaşele pentru locuri, cu spatele la un perete cu o fereastră care dădea spre o privelişte frumoasă, în fața căreia se instala un cort mare alb. Liz mi-a făcut uşor cu mâna, dar a rămas aşezată la locul ei, iar doamna Stoddard a înconjurat masa ca să-mi dea mâna. Ciorapii, am observat eu distrată, îi ajungeau chiar la marginea pantofilor şi aveau nişte biluțe mici şi galbene prinse de ei. Am simțit că blugii mei erau examinați cu un ochi critic: absurditatea copilărească a ținutei ei părea doar să-i sublinieze autoritatea. Avea trăsăturile nobile ale lui Nate şi părul blond strălucitor al Lizei, un zâmbet ca din revistă.

- Cum a fost drumul? a întrebat ea.

- Mi-a văzut cineva barosul? a întrebat tatăl lui Nate, intrând în bucătărie. Cred că ar trebui să le mai dăm țăruşilor ălora pentru cort câteva lovituri ca să-i înfigem mai bine în pământ.

- Vino s-o cunoşti pe Miranda, Hal, a spus soția lui. El a venit imediat să-mi dea mâna.

- îmi pare bine de cunoştință, am spus, simțind cum mă urmăreau cu toții.

- Are o strânsoare puternică, le-a spus el celor din jur. Mi-a făcut cu ochiul, dar nu aşa cum obişnuia domnul

203

Blackwell, ci aşa cum se procedează la musicalurile din licee, când se cântă un cântec cu o glumă în el.

- Nate mi-a zis că tatăl tău e un fel de geniu, aşa e?

- Mă tem că o să cadă oricum, cortul acela, tați, a spus Liz uitându-se pe fereastră. Mi-au spus că s-a anunțat un uragan în Florida.

- Este o *avertizare* de uragan, Prințese.

- Ei bine, sunt convinsă că cei care instalează cortul ştiu ce fac, a spus doamna Stoddard, ea şi cu Liz aşezându-se din nou pe locurile lor. Oricum, credeam că o să muți bărcile de pe alee mai întâi.

- Am crezut că cei de la şantier vor trimite pe cineva, a spus domnul Stoddard punându-şi barosul pe umăr.

- Nu eşti vegetariană, Miranda, nu-i aşa? m-a întrebat ea, ignorându-l. Lizzie credea că ai putea fi.

- Nu, am răspuns, simțindu-mă ca şi când ar fi trebuit să fiu.

- Tink, a întrebat domnul Stoddard, vrei să spui că va trebui să-l sun chiar eu pe Parker?

- Nu ştiu ce trebuie să se întâmple ca să muți bărcile alea, a spus ea întorcându-se la cartonaşele pentru locuri. Ți-am zis să le laşi în apă până se termină nunta. Am putea să sunăm la şantier, dar faci cum vrei; mama ta trebuie să sosească într-o oră.

— Nate, a spus Liz cu ceea ce pentru o clipă mi s-a părut a fi o parodie a vocii mamei ei, n-ai vrea să suni acolo unde stă familia Vance, ca să fim siguri că ceilalți cavaleri de onoare ştiu de repetiție?

- Cred că ar trebui să-l trimitem la club, Lizzie, a intervenit doamna Stoddard când soțul ei ieşea din bucătărie cu afectare. Marjorie are impresia că clubul s-ar putea să nu aibă destulă gheață pentru masă.

- N-are doar impresia, mami, aparatul lor de gheață este defect. Şi n-o să treacă prea mult până o să sune la noi. 204

- De ce n-o faci tu, atunci? a întrebat Nate fără urmă de exasperare, aducând o cutie cu suc de portocale din frigider şi turnându-şi într-un pahar fără să-mi ofere şi mie unul. L-a băut pe tot, însetat, ca şi când îşi amintise subit de cât timp jinduia după aşa ceva şi ar fi simțit că îl merita.

- Câte pungi de gheață îi trebuie? a întrebat el, uitân-du-se la mama sa.

- Poți să iei nişte bani de la mine din poşetă, zise ea, făcând un semn spre poşeta de piele de pe tejghea.

- Vrei să vii cu mine?

L-am privit surprinsă, aproape uitând că mă aflam şi eu în mijlocul lor.

- Sigur, am spus eu veselă, ca şi când aş fi fost la fel de fericită şi să rămân pe loc. El a scotocit în poşetă în acelaşi mod în care deschisese şi frigiderul, îndesându-şi câteva bancnote în buzunar şi făcându-mi semn să-l urmez afară.

- Nu uita că la şase trebuie să fim aici, pentru repetiție, a strigat Liz când apărătoarea uşii s-a trântit în spatele nostru.

Am alergat să-l ajung din urmă.

- Cine este familia Vance? am întrebat.

- Părinții lui Geoffrey, a spus el plictisit.

Aş fi vrut să-mi fi amintit să-i cer din nou cafeaua aia.

- Tot timpul e aşa? am întrebat eu pe negândite.

- Aşa, cum?

- Agitaţie? am sugerat eu.

- Păi, nunta e mâine, a spus el urcându-se pe locul şoferului, cu muşchii aceia mici de pe ambele părţi ale maxilarului bizar ieşiţi în afară.

Spusesem ceva nepotrivit, bineînţeles. Am privit pe geam când am început să străbatem mlaştina în direcţia opusă. Ana părea un vis sau un fel de aventură nefericită şi nebunească. Nate era tăcut, se concentra asupra condusului. El fusese întotdeauna bun şi aceasta era familia lui, la urma-urmei, fie că-i plăcea sau nu. îi iubea aşa cum şi eu îmi iubeam tatăl, şi făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru ei.

205

- Tu eşti bine? a întrebat el, întinzându-se după mâna mea.

- Aha, am spus eu strângându-i mâna, ca o promisiune. S-ar putea să trebuiască să-mi spui din când în când ce trebuie să fac. Eu... eu nu sunt prea obişnuită cu familiile.

- O să fie bine, a spus el atingându-mi uşor coapsa înainte de a-şi pune din nou mâna pe volan. Mă bucur sincer că ai venit. Doar că acum e puţină nebunie.

Am trecut pe lângă staţia de cale ferată şi prin orăşel, îndreptându-ne spre un port de ambarcaţiuni. Eram doar intimidată să mă aflu printre oameni ocupaţi, mi-am zis mie însămi. Aceştia păreau să fie întotdeauna femei. Tatăl meu nu era niciodată ocupat. Când lucra, era concentrat. Dacă era cineva ocupat, atunci acela era domnul Blackwell, dar tot ce făcea avea un fel de concentrare masculină, indiferent dacă umplea un rezervor cu combustibil, dezosa un peşte, îmi împletea părul sau spăla puntea de sânge. Mi-l imaginam atent şi absorbit. Şi Ana era la fel, m-am gândit, privind pe fereastră. Când o sărutasem simţisem că eram în locul acela, în locul acela din care se concentra - ca şi când am fi fost împreună acolo, singure, în tăcere.

- La ce te gândeşti? a întrebat vocea lui Nate.

- La nimic, am spus, întorcându-mă spre el cu un zâmbet. El a încetinit şi a condus maşina în parcarea de la Yacht

Club, unde predase navigaţia. Era o clădire mare acoperită cu şindrilă cenuşie, cu o verandă care dădea spre un debarcader lung şi alb ce se prelungea până la un port care adăpostea danele pustii. Un drapel american flutura viguros la capătul debarcaderului.

Nate a ieşit să dea o fugă înăuntru ca să o întrebe pe mama lui Geoffrey de câtă gheaţă avea nevoie. Am rămas în maşină uitându-mă la bărcile cu vele aranjate într-o parte a parcării, carene albe identice fixate de rampe ordonate, îmi povestise despre verile de aici, săruturile din atelierul de velerie şi navigarea cu bărcile pe apă cât era ziua de lungă, cu fete care îl rugau să le ungă cu loţiune pe spate, îmi povestise 206

despre toate prietenele lui, despre cea de la internat care-şi vopsea părul în negru şi despre cea din California, pe care o întâlnise în Franţa când făcuse o excursie cu bicicletele într-o vară. Şi despre cea care îi plăcea mamei lui atât de mult - Sarah, care urma facultatea de drept, îmi aminteam informaţiile vag, pe bucăţele. Nimic din propria

mea viață nu păruse suficient de interesant încât să-i fie povestit lui -pe de altă parte, nici nimic din ce-i povestisem Anei nu păruse interesant până când ea începuse să asculte.

Nate a bătut în geamul meu şi mi-a făcut semn să îl cobor. Am manevrat inutil micile butoane de pe uşă. în sfârşit, geamul a coborât încet între noi. El părea nerăbdător.

- Nu ştie nimic despre aparatul de făcut gheață, a spus, dar are nişte probleme cu florile. L-am privit inexpresiv. Ai putea tu s-o ajuți? Eu cred că va trebui să mă ocup de gheață.

A arătat treptele de lemn pline de nisip şi, de acolo, spre o încăpere la fel de mare şi de goală ca şi portul, scobit, parcă, de verile nesfârşite şi de strigătele copiilor. Pereții erau decorați cu steaguri şi hărți decolorate, cu panouri albe presărate cu înțepături. Furnizori în pantaloni negri şi bonete albe deplasau în tăcere mese rotunde pe rotile în centrul încăperii. Am urmărit cum scuturau fețele de masă şi le netezeau când le aşezau la loc cu o perie iată pe care o țineau cu o singură mână. O femeie, care am presupus că era doamna Vance, se afla în rundul încăperii, în mod evident deja îmbrăcată pentru masă, într-un costum croşetat peste care era prinsă o curea. Avea părul coafat într-un coc foarte bogat, vopsit în castaniu, prins în creştetul capului. Stătea lângă o masă înțesată de coşuri cu flori, ca şi când le-ar fi păzit.

- Tu eşti Miranda? a şoptit ea când mă apropiam. Nu ştiu de ce nu am chemat pe cineva să vină cu mine, dar, ştii, avem oricum o mulțime de lucruri de făcut. Doamna Stoddard a vrut să-mi dea o mână de ajutor, dar are atâtea pe cap, n-am vrut s-o deranjez.

207

- Nate zicea că aveți impresia că e ceva în neregulă cu florile? am spus eu.

Buchetele erau aranjate, cu verdeață şi floarea miresei, în mici coşulețe: trandafiri veseli şi minunați crini portocalii, fiecare floare fiind bine deschisă, în semn de bun augur.

- O, da. A luat o înghițitură din paharul de băutură de lângă ea. Doamna Stoddard a pus să fie trimise aici azi-di-mineață. Sunt *aranjamentele florale centrale* ale mesei, a adăugat ea privindu-le cu neîncredere.

- Ce e-n neregulă cu ele?

- Geoffrey crede că trandafirii sunt prea sentimentali, a şoptit ea. I-am spus asta cu luni în urmă.

Erau, cu siguranță, o mulțime de trandafiri în coşulețe. De fapt, erau pline de trandafiri, dacă priveai lucrurile din unghiul ăsta.

- Poate că ar trebui să-i scoatem, am sugerat eu. Privirea i s-a luminat.

- Crezi că doamna Stoddard n-ar avea nimic împotrivă? Nu vreau să calc pe nimeni pe bătături. A fost ideea lor să luăm masa aici. Eu aş fi preferat de departe să o fi luat în oraş. Mesele astea de repetiție, şi-a coborât ea din nou vocea, se presupune că sunt date pentru familia mirelui - dar noi n-am avut nici un cuvânt de spus în asta. Domnul Stoddard a vrut să organizeze toată nunta la Clubul de golf.

- Mă îndoiesc că doamna Stoddard va observa trandafirii, am spus eu, încercând

să par gânditoare.

Ea mi-a aruncat un zâmbet şmecheresc şi ne-am apucat să scoatem trandafirii. Floristul, am descoperit, îndepărtase toți spinii şi nu a durat mult până am rearanjat toate cele treizeci de buchete. Am pus trandafirii nedoriți într-un recipient de gunoi aflat lângă un bar, pe care furnizorii tocmai îl despachetau, iar doamna Vance a împrumutat câteva şervete de cocktail ca să le acopere, să nu le vadă doamna Stoddard.

- Este foarte pretențioasă, a şoptit ea, întorcându-se la bar. Doreşti ceva? Nu e prea multă gheață.

208

După ce am distribuit coşulețele la mese, am observat că erau câteva locuri goale în aranjamentele florale, în care se putea zări baza spongioasă verde şi am mai dat un ocol, rearanjând verdeața, în timp ce doamna Vance îmi aducea încă o votcă tonic. Până s-a întors Nate cu harta locurilor şi cartonaşele pentru locuri începusem să o îndrăgesc foarte tare şi am rămas alături de ea când a făcut inspecția încăperii.

- Crezi, a murmurat ea, că putem să-l aşezăm pe doctorul Stevens lângă această Leila Strom? El e chirurg plastician.

- Nu o cunosc pe domnişoara Strom, am spus eu, gândin-du-mă cât de mult îmi displăcea scrisul de mână rotunjit, copilăros, al Lizei.

- Ei bine, se pare că este o feministă, a şoptit ea. Nici eu nu o cunosc prea bine, dar cred că joacă tenis cu doamna Stoddard, este una dintre prietenele de la firma lor de avocatură.

- Cine este Robert Neill Pursley? am întrebat, uitându-mă la numele care urma.

- O, un vechi prieten de familie, a spus ea. El se înțelege cu oricine. Soțul meu îi spune *burlacul convins.* Cred că l-aş putea aşeza lângă Minnie Baxter. Minnie o să creadă că flirtează cu ea.

Nate a tuşit în spatele ei în acel moment şi a mormăit ceva despre faptul că trebuia să ne schimbăm pentru masă. Ea abia dacă a observat plecarea noastră, ocupată să tot mute cartonaşele, încă o persoană care se concentrează, am gândit eu făcând o comparație de om beat. Când ne-am întors la casa de la ocean, cei care participau la nuntă se aflau în bucătărie, pregătindu-şi cocktailuri unii altora. M-am schimbat în rochia mea roz şi am mai băut o votcă tonic în timp ce preotul îi conducea afară, în curte, arătându-le cum să se aşeze pentru ceremonie. Vântul începuse să bată mai tare şi partea din spate a blazerelor cavalerilor de onoare se ridica în sus ca o codiță de rață. Domnişoarele de onoare îşi încrucişaseră

209

brațele şi se strângeau una în alta, în micile lor cardigane, cu obrajii îmbujorați de aerul sărat.

A rezultat că trebuia să stau între naşii lui Nate, George şi Angela Night, lucru despre care doamna Vance mă asigurase că era „un semn foarte bun". Mi-au zâmbit larg cu destul de multă bunăvoință când ne luam şervetele laborios împăturite ca să ni le aşezăm pe genunchi, dar zâmbetele lor s-au ofilit când le-am explicat că eram „mai mult un fel de secretară" decât o absolventă a institutului, ca Nate.

- Ce facultate ai urmat? a întrebat domnul Night încercând să-şi mascheze îngrijorarea.

- Nici una, am spus eu.

Cocktailurile mă înveseliseră, dar vinul mă făcea să mă simt epuizată şi frustă.

- Tatăl tău lucrează la o traducere, nu-i aşa? a spus doamna Night, încercând să-mi vină în ajutor. Nate l-a descris ca pe un om foarte interesant.

Am dat din umeri.

- îi place singurătatea, am spus eu.

Domnul Night a încuviințat din cap, compătimitor; doamna Night s-a uitat în salata ei de parcă ar fi descoperit gândaci în lăptuci. Mă întrebam cum de găsisem atât de multe de vorbit cu doamna Vance. Doamna Night m-a complimentat din nou în legătură cu rochia mea şi dintr-odată mi-am dat seama că nu-i plăcea deloc. M-am gândit la rochia roşie pe care o atârnasem în camera cea mică pe care Nate mi-o destinase („nu-ți face griji, ei ştiu c-o să te furişezi oricum în camera mea") şi mi-a fost indiferent că nu-i va plăcea nici aceea.

La desert, fiecare dintre cavalerii de onoare au început să se ridice în picioare şi să spună câteva cuvinte despre romanul neterminat al lui Geoffrey. Nate s-a ridicat în picioare şi a roşit fermecător înainte de a lua cuvântul.

- Probabil că am mai multă experiență decât oricine altcineva din această încăpere în a fi tăvălit autoritar de Julie 210

pe o parte şi pe alta, a început el, şi toți au râs, încântați. Domnul Night, care-şi păstrase monopolul asupra vinului roşu în timp ce restul mesei servea vin alb, s-a aplecat să-mi şoptească, fierbinte, în ureche: „E o adevărată senzație!"

- Dar aceia dintre voi care ne-ați văzut crescând, a continuat Nate, ştiu şi de câte ori Liz a reuşit, în cursul şi în afara competiției, să aibă grijă să nu intru în bucluc. N-o să uit niciodată când eram pe primul loc la Junior Regatta şi am ocolit greşit geamandura; Liz s-a certat cu mine în legătură cu asta pe toată porțiunea de drum între două întoarceri pe direcția vântului şi, când şi-a dat seama că eram descalificat, nici măcar n-a zis „ți-am spus eu" - şi-a scos vesta de salvare şi a plonjat în apă ca să mă lase să navighez singur spre casă, din moment ce, oricum, asta şi vroiam să fac.

Nate arăta destul de afectat când povestea anecdota asta, dar mulțimea a izbucnit din nou în râs ca şi când cruzimea Lizei era de mult un fapt luat ca atare.

- Când Liz l-a întâlnit pe Geoffrey pentru prima oară, a început Nate din nou, mi-a spus că el era alesul, şi eu amcrezut-o...

Era frumos, cum stătea acolo şi vorbea cu vocea lui puternică, dar toastul său entuziast începuse să-mi aducă aminte de primul nostru prânz, când Liz se afla în centrul atenției sale. Când a ridicat paharul în cinstea surorii sale şi a noului său cumnat, invitații aveau lacrimi în ochi; eu am dat noroc cu cei doi Nights încercând să le evit privirile încrezute, în loc de asta, mi-aş fi dorit să fiu mândră. Ceva din mine se micşorase.

Familiilor, mi se părea mie, când părinții lui Nate s-au ridicat şi au insistat ca

el să-i acompanieze să cânte un cântecel, le plăcea să se umilească una pe alta. Familia Miei obişnuia să râdă întotdeauna de accesele dureroase de furie ale fratelui ei; era ceva sinistru în faptul că toată lumea era silită să participe. Până şi Nate zâmbea şi bătea din palme acum, susținând refrenul:

211

Mâine este ziua căsătoriei ei, do dah do day Va păşi spre altar mica noastră Lizzie, do dah do day Am vrea să mai rămână lângă noi, do dah do day Pentru că este fata noastră dragă...

Am privit cum toți invitații îşi uneau vocile pentru ultimul vers. Am avut impresia că erau convinşi, cu toții, că dacă le urmai regulile cu bună-dispoziție, şi navigai, şi ju-cai tenis, şi îți beai cocktailurile, puteai obține tot ce-ți doreai: o reşedință încăpătoare şi luminoasă pe faleza țărmului din Connecticut, o fiică frumoasă şi un cort mare alb în curtea din spate.

Nate era plin de bună-dispoziție când ne-am urcat, în sfârşit, în maşină să mergem acasă şi m-a sărutat un timp, înainte de a introduce cheia în contact, trecându-şi mâinile peste partea din față a rochiei mele roz.

- Naşilor mei le-a făcut plăcere să stea de vorbă cu tine, a spus el când aprindea farurile. Două domnişoare de onoare care stăteau pe vine să facă pipi la marginea parcării au fost surprinse de lumina farurilor şi s-au uitat în sus ca nişte iepuri speriați, dar Nate era ocupat cu schimbătorul de viteze.

- Judy zice că eşti bună de păstrat.

Una dintre fete a luat-o la sănătoasa până în spatele unei maşini, râzând isteric, în timp ce cealaltă s-a făcut iar nevăzută în întuneric.

- Şi asta ce înseamnă? am întrebat, sătulă de toată maimuțăreala.

- Ştii doar, a spus el, uitându-se în spate când dădea înapoi, ca un peşte.

26

Presiunea aerului a crescut în timpul nopții şi până dimineața cerul era negru şi furios. Mi-am pus jeanşii şi m-am dus în bucătărie să mă ascund lângă recipientul cu cafea în timp ce familia se agita. Nate şi tatăl său au plecat să alerge, şi când s-au întors arătau ca şi când ar fi înotat în echipamentul lor de jogging. Au stat amândoi lângă chiuvetă, dând pe gât pahare cu apă, cu T-shirturile transparente de transpirație, cu părul de pe piept mulându-se pe dedesubt în modele asemănătoare. Toți am fost de acord că stătea să plouă.

- O s-o iau pe Miranda în oraş să luăm nişte umbrele, a spus el, fâcându-mi cu ochiul.

Cortul tremura când am ieşit din casă, copacii din jurul aleii începând să se învolbureze de vânt. Când intram în maşină am simțit unda de electricitate care apare înaintea unei furtuni.

- O să fie plăcut, a spus Nate ştergându-şi transpirația de pe frunte cu cămaşa curată, când ploaia o să mai împrospăteze aerul.

Cerul se rostogolea lugubru peste mlaştini când ne îndreptam spre oraş. Păsările se adunaseră prin iarbă, nervoase. Nate era gânditor după alergarea sa.

- N-am crezut niciodată că tați se va implica serios în chestia asta cu nunta, a spus el, dar chiar că face pe dracu' în patru. M-a privit. Este ceva foarte important pentru el, cred. Am impresia că-i este destul de greu să o lase să plece. S-a

213

uitat în tăcere afară, pe deasupra volanului. Tu şi tatăl tău sunteți foarte apropiați? Eu m-am foit în scaun.

- Nu se pricepe foarte bine să-mi spună ce gândeşte.

- Corect, a spus Nate încuviințând din cap. E o chestie atât de tipic masculină. Ai crede că ar trebui să se jeneze să fie asemenea clişee.

M-am uitat în spate, spre mlaştină. *Tatăl meu nu este un clişeu,* am gândit eu iritată. El n-ar face niciodată cu ochiul, nici nu m-ar numi *prințesă,* nici n-ar permite ca sute de oameni să râdă de defectele mele la o masă. Nate a pornit ştergă-toarele chiar dacă ploaia abia începuse să stropească parbrizul. M-am uitat la el şi a zâmbit, mulțumit, sprijinindu-se confortabil în scaunul său. M-am gândit la Ana conducându-şi dubita prin trafic, cu umerii încovoiați de parcă dubita era o parte componentă a corpului ei îndesat, a mersului ei greu. M-am gândit cum dă drumul la muzică, bătând ritmul în volan. *Bachata.*

- Mă gândeam, a spus Nate în timp ce ştergătoarele scrâşneau înapoi şi înainte, că ai putea, eventual, să-ți cumperi nişte ciorapi.

- Ciorapi? l-am privit eu.

- Indiferent cum le spui - ciorapi de nailon. Până iau eu umbrelele. S-a uitat la mine. S-ar putea să fie rece, a adăugat el când eu am continuat să-l privesc, perplexă.

Uram ciorapii - uram cum îmi împingeau tot părul de pe picioare în direcția opusă şi cum se lăsau în jos la peticul dintre picioare. Uram senzația lor de presiune pe coapse şi abdomen, felul lipicios în care-mi făceau tălpile să-mi transpire. Am privit în față, urmărind norii de furtună lăsându-se în jos, groşi ca o plapumă din fulgi.

-Nu cred că frigul o să mă deranjeze, am spus eu de-abia auzit.

El a dat din umeri. 214

- Să vedem doar dacă au, a spus el întorcând maşina spre parcare.

Aveau, de fapt, un raft întreg de ciorapi, lângă registru, în cutioare mici de formă ovală,

- De care să iau? l-am întrebat eu nefericită, uitându-mă la înşiruirea de culori: Mătase Cețoasă, Protecție Desăvârşită, Suport Şic, Negru Blând, Nud, Fildeş, Bronz. El s-a uitat peste umărul meu la poza femeii cu picioare lungi care se odihnea seducător deasupra sertarului.

- Ce culoare are rochia ta?

- E roşie, am spus eu. Sprâncenele i s-au ridicat.

- Serios? a întrebat el, zâmbind, ca şi când aş fi cumpă-rat-o ca pe o favoare pe care aş fi dorit să i-o fac. Şi, de fapt, aşa şi era.

- Aha, am spus, realizând brusc că nu vroiam s-o port deloc.

- De ce nu ți-ai lua *Nud!* Probabil că se potrivesc la orice. Ce mărime porți?

Până ne-am întors la familia combinată, începuse să toarne cu găleata. Liz era în căsuță cu domnişoarele de onoare şi cu coafeza, iar mama lui Nate era încă în

fusta ei de tenis, panicată. Ar fi trebuit să fie gata pentru fotografii de o jumătate de oră şi ea trebuia să găsească un coş pentru umbrele. Nate i-a găsit unul şi i-a spus că o să le scot eu toate apărătorile de plastic în timp ce ei vor merge să facă duş. M-a sărutat şi s-a grăbit să se ducă sus. Am scos toate apărătorile, una câte una, conştientă de casa tăcută, dinaintea nunții, din jurul meu.

M-am dus în dormitorul meu mic şi am făcut un duş, m-am pieptănat, după care mi-am pus ciorapii şi am îmbrăcat rochia. M-am privit în oglindă şi am încercat să ajustez panglicile rochiei, dar sânii mei păreau uriaşi, iar rochia - minusculă. Fără înghesuiala din atelierul lui Coco, fără emoția

215

de a fi privită de Ana, arăta ca un costum rămas de la un carnaval, o rochie pentru o dansatoare sub o mie de reflectoare. M-am dus în dormitorul lui Nate şi am bătut la uşă cu o senzație neplăcută în stomac. El a deschis uşa, gol, ştergându-şi energic părul ud cu prosopul.

- Uau! a exclamat el când am intrat înăuntru, lăsând prosopul să-i atârne. Asta da, rochie sexy.

- îți place? l-am întrebat, neliniştită.

-Ei bine, Isuse, este... adică arăți nemaipomenit. De unde ți-ai luat-o?

- De la o croitorie, am spus, cuprinsă de un nou val de disperare. Mi-au făcut-o cei de acolo.

- E făcută?

Costumul lui era întins pe pat, călcat şi gata de îmbrăcat, pus încă pe umeraşul de la curățătorie. Şi-a tras chiloții şi apoi a scuturat pantalonii, îmbrăcându-i cu pricepere şi încheindu-i în talie. L-am urmărit cum îşi încheia nasturii de la cămaşa creponată, introducând-o în pantaloni, strângând tare cureaua. Parcă deja îmi lipsea, acest bărbat frumos. Plecasem deja la carnaval.

- S-ar putea să-ți fie frig, totuşi, a spus el, luând o pereche de butoni de pe birou şi încruntându-se când şi-i punea. Mama mea probabil că are un şal sau aşa ceva.

- OK, am spus eu abia auzit.

- Trebuia să începem să ne fotografiem de vreo zece minute, dar pun pariu că e încă la ea în dormitor. Trebuie, oricum, să o rog să-mi lege papionul, a spus el, ridicându-şi gulerul şi petrecându-şi papionul roşu deschis în jurul gâtului ca să se pregătească.

- De ce n-ai veni şi tu cu mine, să-ți vadă rochia? Dormitorul părinților lui era chiar pe hol, vizavi de cel al

lui Nate. Doamna Stoddard era în sutien şi chiloți şi îşi usca părul cu foenul. Nate m-a condus blând spre ea şi a început să strige la ea ceva despre un şal. Ea avea părul pieptănat 216

peste față şi când şi l-a dat pe spate, ne-a privit în oglindă. Şi-a pieptănat părul la loc şi a oprit imediat foenul.

- Ei, helo, fată frumoasă! a exclamat tatăl lui Nate, venind din baia comună, cu

papionul aranjat. Se asortează cu papioanele noastre!

- Mă gândeam că s-ar putea să-i fie cam rece, i-a repetat Nate mamei lui. Crezi că ai vreun şal sau ceva ce ar putea să poarte?

Mama lui a oftat şi s-a uitat la mine, nerăbdătoare.

- Trebuia să începem să facem fotografii acum un sfert de oră, a spus ea întorcându-se la oglindă să-şi aranjeze bretonul. A deschis un flacon de mascara. Poate să poarte orice doreşte, dar nu pot să-i aleg eu ce anume, a spus ea presându-şi genele spre spate cu o periuță mică şi ciudată şi clipind fără să se poată controla. Când a terminat să se machieze şi-a îmbrăcat rochia - o chestie albastră, înflorată, vaporoasă şi fără formă, care i-a coborât până spre tibii. Şi-a ridicat părul şi s-a întors, pentru ca Nate să-i poată închide fermoarul.

- Nu arăta atât de speriată, dragă, a spus ea când s-a aflat în fața mea. O să te acoperim cu ceva. Te rog să iei ce doreşti din sertarul acela de la biroul de acolo.

- I-am spus fotografului că ne vom strânge în bibliotecă, i-a spus soțului ei care încă stătea în uşa de la baie.

- De ce nu facem pozele în încăperea cu barca? a întrebat Nate, urmărind cum mama lui se privea din nou în oglindă ca să se convingă că rochia nu-i stricase machiajul.

- Lizzie a vrut în bibliotecă, a spus domnul Stoddard.

- Nu cred că vrei să reiei subiectul ăsta de discuție cu ea, a adăugat doamna Stoddard, umflându-şi părul. Am fi putut face toată treaba asta la clubul de golf. Oricum, ar trebui să coborâm. Tu va trebui doar să vezi ce găseşti, mi-a spus mie cu un fel de zâmbet profesoral, când s-a ridicat din nou. OK?

Nate a venit şi m-a sărutat, iar eu am simțit cum părinții lui îl urmăreau cu un amestec sincer de îngăduință şi îngrijorare.

217

-Ne vedem jos, în cort, Miranda, a spus domnul Stoddard.

După plecarea lor am rămas acolo, în camera goală. Aerul se îndulcise de la fardurile doamnei Stoddard, se simțeau săpunul de la duşul domnului Stoddard, mirosul de ars al foenului. Toate şifonierele aveau uşile larg deschise şi se vedeau rochiile doamnei Stoddard şi cămăşile domnului Stoddard, în îngrijite rânduri colorate. Auzeam cum invitații la nuntă se adunau la parter. Afară îşi făceau încălzirea muzicanții; m-am uitat jos, spre cort şi am observat câteva umbrele bleumarin grăbindu-se să se adăpostească.

Am deschis sertarul spre care arătase doamna Stoddard şi m-am uitat la eşarfele împăturite în pătrate ordonate, aşezate una deasupra celeilalte, apoi l-am închis din nou şi m-am dus să mă aşez la toaleta ei şi să mă uit în oglinda ei. Mi-am desfăcut părul din coada de cal strânsă pieptănată în spate în lipsa unei coafuri mai bune şi l-am periat spre exterior cu peria ei, astfel încât să-mi cadă liber pe umeri. Am căutat printre rujurile ei până am găsit unul roşu deschis şi l-am deşurubat până când vârful cremos a ieşit suficient de mult din lăcaşul său. Când l-am apăsat pe buze era gros şi strălucitor şi mi-am țuguiat buzele în oglindă ca o stea de cinema, clipind din ochii trişti ai tatălui meu. Orchestra a început să-şi dea

drumul în cortul de dedesubt. Mi-am zâmbit şi am stat să mă admir în oglinda lungă de la şifonier.

Am făcut o mică piruetă ca să-mi văd fusta umflându-se şi mi-am dat aere când m-am dus acolo unde erau atârnate cravatele domnului Stoddard, deasupra unui şir ordonat de pantofi. I-am atins ca pe o harpă şi unul din ei s-a desprins şi a căzut pe jos. Când coboram din nou scările mă simţeam iar fermecătoare, cu părul lăsat pe umeri, cu braţele puternice şi graţioase, cu pantofii făcând clic-clac la fiecare pas.

De la fereastra micului meu dormitor furnicau umbrele sub cort, acum picurând de la ploaia deasă. Mi-am dat jos ciorapii şi i-am pus din nou în cutia lor ovală. Am aşezat cutia 218

pe perna lui Nate, dar pe urmă m-am răzgândit şi i-am aruncat la coşul de gunoi la care mă uitasem cu o noapte înainte şi care era decorat cu un mesaj scris cu stegulețe de yachting. Mi-am dat jos rochia şi am înghesuit-o înapoi în rucsac. Am găsit T-shirtul şi puloverul pe care le purtasem în tren şi mi-am pus jeanşii. Muzica s-a oprit, apoi a început din nou. M-am uitat să văd apa scurgându-se vesel pe la unul din colţurile cortului. I-am scris un bilet lui Nate şi i l-am aşezat pe pernă.

Dragă Nate,

Am hotărât să iau trenul spre casă. Mulţumesc pentru că m-ai invitat, îmi pare rău că am îmbrăcat rochia nepotrivită. A ta, Miranda.

Am sărit, practic, de la uşa din faţă, direct în ploaie. Aleea era plină de maşini şi inundată până la pod. Am alergat până la movila cu iarbă din mijloc, sărind în lateral ori de câte ori intram sub apă, până când tenişii mi-au devenit leoarcă de apă şi apoi am alergat orbeşte prin bălţi, în curând mi s-au udat şi jeanşii - îi simţeam reci şi grei ca metalul în jurul coapselor-, dar am continuat să alerg. Un bâtlan şi-a luat zborul din mlaştina de lângă mine ratând decolarea în vântul puternic, şi chiar dacă m-a lăsat în urma lui, încă rugind, stângace şi udă leoarcă, m-am simţit undeva sus în aer, cu el, cu umerii puternici durându-mă, cu ploaia şi mlaştina strălucitoare dedesubtul meu.

27

Trenurile aveau întârzieri din cauza furtunii şi a trebuit să aştept câteva ore în staţie. Era curată şi pustie, fără nici un loc de unde să se poată cumpăra ceva fierbinte de băut. Am făcut cum m-am priceput mai bine să mă încălzesc sub foenul de mâini din toaleta femeilor. Am privit uşa, pe măsură ce se întuneca, şi am început să număr minutele. Ştiam că făcusem ceva care nu mai putea fi remediat. Pentru o clipă fugară, a părut să fie o alegere - aşa cum era libertatea - după care a fost pur şi simplu aşa cum stăteau lucrurile, cu mine fugind în ploaia care mă udase leoarcă.

Când a sosit trenul, am fost singura care s-a urcat în el. Luminile din vagon erau slabe, dar înăuntru era cald şi cei mai mulţi pasageri citeau aşezaţi confortabil sau vorbeau în şoaptă. M-am dus direct în vagonul-restaurant şi am cumpărat două ceşti de cafea. Le-am băut încet, o ceaşcă după alta, şi în scurt timp mi-am simţit mintea accelerându-se o dată cu avântul trenului. Am urmărit cum zburau

înapoi spatele caselor, rămase în ploaie. Nate trebuie să fi descoperit demult că plecasem; lumea probabil era deja beată, dansând. M-am străduit să mi-l imaginez încercând să salveze situația, dar gândul că-mi va citi biletul prostesc, singur în camera lui, m-a făcut să mă uit panicată în întuneric, pe fereastră, rugându-mă să apară din nou oraşul.

Am scos adresa şi numărul de telefon al Anei imediat ce trenul a oprit în Grand Central. Nu-mi trecuse niciodată 220

prin minte s-o sun; în loc de asta, am luat un taxi şi i-am strecurat hârtia prin orificiul din plexiglas. Şoferul a încuviințat şi mi l-a dat înapoi, încă ploua şi oraşul zumzăia de maşini; pe trotuare erau doar câțiva trecători. Cvartalul Anei era relativ pustiu când am ajuns în partea de sus a oraşului; am sunat la soneria ei şi după câteva minute am auzit o voce pârâind în spaniolă prin interfon.

- Sunt Miranda, am spus, încercând să nu par disperată. O caut pe Ana...?

Interfonul a tăcut. Am verificat din nou adresa. Dacă nu înțeleseseră ce am spus? Dacă ea era sus şi răspunsese altcineva? îi vor spune că eram aici? M-am întors şi m-am uitat prin geamul pătat al uşii, la stradă. Doi băieți au pedalat frenetic pe lângă mine, aplecați prin ploaie, cu glugile de la bluze trase pe cap. Eu deliberam dacă să sun din nou, ajungând la concluzia că sunasem, pur şi simplu, la o sonerie greşită, când Ana a apărut la capătul scărilor. A zâmbit când m-a văzut, clătinând din cap.

- Hei, a spus ea, deschizând uşa cu o privire scurtă înapoi, spre hol. Ce faci aici?

-Eu... eu tocmai m-am întors, am spus, căutând un ton firesc.

Ea şi-a rostogolit ochii, deşi părea mulțumită.

- Ai trezit aproape pe toată lumea, a spus ea. Am grijă de copii.

- îmi pare rău, am spus.

- Nu-i nimic, a spus ea. S-a uitat în jos, la podea. Nu pot... adică ei nu se întorc decât peste vreo două ore, dar... A zâmbit, deja răzgândindu-se. Vreau să zic că trebuie să fim atente.

- OK, am spus, strâmbându-mă.

Am stat departe una de cealaltă când am urcat scările, cu fețele inexpresive, prea amețite ca să ne privim. Se întorsese din nou, în clipa în care îmi deschisese şi mă lăsase înăuntru, emoția aceea deplină, clară, senzația aceea intimă care palpita în interiorul nostru în timp ce restul lumii stătea

221

liniştit prefăcându-se că uită, cu uşi închise, cu scări parcurse, şi noi înşine, pline de lumină nebună, strălucitoare. Şi-a dus degetul la buze şi m-a lăsat să intru în apartament, apoi s-a dus să asculte la uşa dormitorului în care se aflau copiii înainte de a se întoarce la mine. La început eram prea timide ca să ne sărutăm.

Ea s-a dus să ia nişte beri din bucătărie. Televizorul era deschis pe un post spaniol, un murmur încet despre care Ana spunea că-i ajută pe copii să adoarmă. Ne-am aşezat pe canapea. Am luat câteva guri de bere.

Ea avusese probleme pentru că se întorsese joi atât de târziu.

- Nu că sora mea nu ar face acelaşi lucru tot timpul, a spus ea cu o izbucnire de resentiment, dar că de obicei sunam sau o anunțam altcumva.

S-a uitat sfioasă în jos, la berea ei.

Am zâmbit, fără să fiu sigură dacă era sfioasă sau era doar fanfaronadă. Nu eram sigură nici dacă ea îşi dădea seama -. mereu părea să se reconstruiască pe sine chiar în faţa ochilor mei. Nu-mi puteam lua privirile de la ea: felul în care se aşezase pe spate, pe canapea, ca şi când ar fi ştiut c-o urmăream, îndoindu-şi umerii, imediat după aceea studiind eticheta de la berea ei, prea timidă ca să spună ceva. Am sărutat-o, dar îmi dădeam seama că era tensionată din cauza copiilor care dormeau: „fricoasă ca un iepure", cum spunea ea.

- Le-a plăcut rochia? a întrebat ea într-un sfârşit. Am dat din umeri.

- Până la urmă n-am mai apucat s-o port, am spus eu.

- De ce?

- Ei... ei vroiau să port un şal peste ea. -Zău?

Ea a râs, privindu-mă.

- A cui nuntă era, de fapt?

- Păi a tipului ăluia, Nate.

- Prietenul tău? 222

- Mda - adică era nunta surorii lui. M-am uitat la ea ca şi când mi-aş fi cerut scuze. El vroia să port şalul mamei lui.

-Aiurea, a spus ea, fără să se mai amuze. Şi ce-ai făcut?

- Am plecat, atât, am spus eu, luând în treacăt o duşcă din berea mea.

- Fără să te mai duci la ceremonie sau altceva?

- Păi, i-am lăsat un bilet.

- Un bilet? a aruncat ea o privire spre dormitoare şi apoi s-a uitat la mine, neîncrezătoare. Ce i-ai zis, scuze că am stricat nunta soră-tii?

M-am uitat în podea, cu stomacul pe dos.

- Am scris doar „scuze că am purtat rochia greşită", am zis eu încet.

Ea tăcea.

- Tre' să fie destul de supărat, a spus ea în sfârşit.

- Aşa cred şi eu.

- Eu aşa aş fi.

Am luat o înghiţitură de bere.

- Ştiu, am zis, cu ochii încă lipiţi de covor. N-a fost foarte frumos din partea mea.

- Şi tu se presupunea că erai fata drăguţă, a spus ea fără tragere de inimă.

- De fapt, nici nu prea vroiam să merg, am recunoscut eu, aruncându-i o privire.

- Păi poate era bine dacă-i spuneai asta mai devreme, a spus ea pe un ton ceva mai blând. Atunci când te-a invitat, de exemplu.

- Ştiu, am spus.

- Eşti puţin nebună, a spus ea, zâmbind în sfârşit. Nu-i aşa?

- S-ar putea, am răspuns, deşi ce făcusem nu mi se părea atât de nebunesc. Nu prea înţeleg de ce nunţile au atâta importanţă, am spus eu pe un ton dezumflat.

Simțeam că ceva dispăruse între noi; mă făcuse să nu mă simt bine. De-

223

odată am vrut să plec acasă. Poate ar fi mai bine să plec, am spus eu ridicându-mă.

S-a ridicat şi ea. Cumva, ne simțeam amândouă rănite. Nici nu ne priveam cu adevărat.

- O să ajungi cu bine acasă?

- Da, am spus.

Mi-am luat rucsacul, prea nefericită ca să gândesc limpede, nerăbdătoare să ies de acolo.

- Ne vedem mai târziu, am spus, când m-a condus la uşă. Ea a rămas înăuntru; oricum, nu era momentul potrivit să ne sărutăm.

Abia când am ajuns la baza scărilor şi am lăsat să se închidă uşa clădirii în spatele meu, am realizat că ar fi trebuit s-o întreb cum să fac rost de un taxi. Nu prea erau străzile pline de ele. Nu ştiam nici unde era metroul. Am luat-o la stânga şi am mers în josul cvartalului. Ploaia se oprise şi trotuarele arătau curate în lumina de pe stradă; aerul era mai curat, în interiorul apartamentelor televizoarele pâlpâiau albăstriu, lumina galbenă a copertinei magazinului de delicatese din colț arăta îmbietor. Am continuat să merg, simțind oraşul în jurul meu. Un sunet profund de başi s-a auzit din spate, umplând aerul, până a trecut maşina din care se revărsa, sunetul risipindu-se pe trotuar, în fața mea, pe trotuar, trei băieți, la distanță mare unul de celălalt, plimbau în lesă un câine cu grumazul gros.

Doi bărbați au ieşit din magazinul cu delicatese chiar când mă apropiam de el, inspirând aerul proaspăt. S-au oprit din discuție ca să mă privească trecând. Avusesem de gând să intru şi să întreb cum să ajung la metrou, dar am continuat să merg. Ştiam că ar fi trebuit să mă opresc. Aveam numărul de telefon al Anei, mi-am amintit eu, şi puteam oricând să sun de la un telefon public s-o întreb unde era metroul, în loc de asta, am mers cu încăpățânare înainte. Ştiam să-mi port şi singură de grijă. Mă descurcasem foarte bine şi fără Ana; mă descurcasem foarte bine şi fără oraşul ăsta. Acasă puteam să 224

ajung direct în golf când tatăl meu avea curentul întrerupt, puteam să traversez apa cu barca de pescuit chiar şi în zile care pescarilor li se păreau prea reci.

Mergeam repede şi începusem să-i ajung din urmă pe băieții cu câinele, când aceştia s-au oprit să stea de vorbă cu două fetițe care-şi pierdeau timpul în cadrul unei uşi, cu un copil mic. I-am simțit urmărindu-mă când am trecut grăbită pe lângă ei, fără țel. Era, oricum, un sentiment familiar, acela de a fi singură. Nu intenționasem să încep să aştept ceva diferit. Pur şi simplu se întâmplase, ca şi când ar fi fost o etapă din procesul de maturizare. Când, de fapt, nu era aşa, când, de fapt, totul devenea mai greu - să fii cu alți oameni, să le placi, să-i dezamăgeşti.

Am început să plâng. Era o prostie, mi-am zis, să nu ştii încotro mergi, dar nu vroiam să mă opresc. Şi, oricum, în fața mea era un bulevard mare, obscur, dar foarte circulat de maşini; trebuia să găsesc vreun metrou sau vreun taxi acolo, mi-am zis eu, ştergându-mi ochii. Doar că nu mai simțisem niciodată ceva de genul ăsta, ca un om

oarecare să fie atât de aproape ca şi când tot ce aveai de făcut era să-l atingi, iar el să-ți vadă viața în jurul lui ca şi când aceasta ar fi fost reală, ca şi când toate lucrurile pe care le-ai gândit vreodată aveau sens.

Tatăl meu trebuie să fi ştiut, am gândit eu, mergând acum de-a lungul bulevardului aceluia mare spre ceva ce semăna cu o stație de autobuz - că o să eşuez cu asta şi o să mă întorc acasă. Trebuie să fi ştiut că eram ca el şi că până la urmă era mai bine dacă eram lăsați în pace. Am aşteptat pe bancă până a venit autobuzul şi, când m-am urcat, şoferul mi-a zis că merge în centru. Era lumină în interior şi un bărbat dormea pe un scaun, mai în spate. O sticlă goală s-a rostogolit încoace şi încolo prin spațiul dintre rânduri, în ritmul pornirilor şi opririlor noastre tot drumul spre oraş.

Era târziu când m-am întors la institut, dar lumina din bucătărie era aprinsă, ceea ce însemna de obicei că Walter

225

şi Robert erau încă plecați. Am urcat direct sus şi, cu un fel de determinare surdă, am scos sacul marinăresc al tatălui meu şi am început să-mi fac bagajul. Am întins desenele peste tot pe birou, crini, şi margarete, garoafe zimțate şi înfo-iate, tulpini şi frunze şi începuturi neclare de schițe. Toate mi se păreau a fi doar o altă expresie bizară a nesiguranței mele prosteşti. M-am simțit îngrozitor. Epuizarea m-a cuprins ca o vrajă. Mi-era frig. M-am dezbrăcat şi m-am ghemuit sub pături. O să plec a doua zi dimineață, devreme, mi-am zis.

Telefonul a început să sune jos, în hol, în clipa în care am închis ochii, în toate săptămânile de când eram acolo nu răspunsesem niciodată la telefon. Am ascultat cum suna, şi suna, ca şi când l-aş fi auzit în vis. S-a oprit şi pe urmă a început să sune din nou.

Până la urmă m-am dat jos din pat şi, înfăşurată într-un prosop, am coborât în hol. Când am ajuns la uşa apartamentului lui Walter şi al lui Robert telefonul s-a oprit iar. Am rămas nemişcată. Nu auzeam nimic, doar o casă goală. Mă simțeam ca şi când aş fi deschis fiecare uşă; n-aş fi putut să spun care era o uşă adevărată sau unde intrasem deja mai înainte. Uşa lor nu era încuiată şi cred că nici nu fusese vreodată. Am intrat într-o sufragerie spațioasă, care trebuie să se fi aflat exact deasupra bibliotecii. Dădea spre stradă şi, cu toate că tavanul era mai jos, avea totuşi acelaşi aer de grandoare afectată şi bizară ca şi restul locuinței, prezențele lui Robert şi Walter reprezentând un nivel secundar ca şi când, de douăzeci de ani ciudați de când locuiau acolo, de la moartea lui Arthur, le fusese teamă să se stabilească în acel loc. Singura excepție trebuie să fi fost televizorul mare instalat deasupra căminului, la fel ca aparatul de prăjit pâine de pe aragazul din bucătărie. Cineva îşi lăsase o pereche de pantofi în fața căminului, camuflați discret de o pereche de ciorapi gri mototoliți. Robert, am decis eu.

Dovezi ale prezenței lui Walter erau, altfel, peste tot - în mormanele neglijente de cărți şi hârtii, în dulăpiorul pentru 226

documente prost aşezat în colț, în jacheta gata să cadă de pe spătarul unui scaun. Vechea poliță a căminului era plină de fotografii înrămate şi de câteva neînrămate, cu el şi cu Robert sprijinit timid în fața lor. Fotografia pe care o avea tatăl meu acasă, cu Arthur şi cu el însuşi în fața institutului, era într-o ramă groasă de argint; mai erau

câteva cu Arthur în mijlocul unor grupuri şi una cu el şi cu tatăl meu stând în fața unei clădiri imense, cu un dom. Tatăl meu zâmbea, fața lui nelăsând să se ghicească nimic.

Nu ştiam ce căutam, până am găsit: o fotografie alb-ne-gru într-o ramă subțire din lemn a unui tânăr îmbrăcat într-un costum de înot european cu pantaloni scurți. Părea să stea pe un fel de afloriment, cu cerul drept fundal, undeva în apropierea oceanului. Avea mâinile puse pe şolduri, părul ud şi dat pe spate şi ochii mijiți din cauza soarelui.

Telefonul a început să sune din nou şi eu am scos poza aceea din spatele celorlalte ca să mă uit la ea mai de aproape. Era tatăl meu, abia ieşit din apă, simțindu-se frumos şi tânăr. Era chiar bronzat, sau aşa părea, cu pielea lui tânără îndulcită de tonurile de gri ale fotografiei. Am privit fiecare centimetru din el - trunchiul îngust şi băiețesc, şoldurile înguste, picioarele subțiri, tălpile goale. Nu zâmbea, dar nu-l văzusem niciodată mai fericit - trăind intens, gol, respirând.

Telefonul s-a oprit din sunat şi apoi a început iarăşi. M-am dus în dormitor să-l urmăresc sunând, ținând fotografia lipită de mine şi când s-a oprit m-am uitat în jur. Patul era desfăcut. M-am surprins uitându-mă la cuvertură, aruncată dezordonat într-o parte, la cearşaful albastru palid de dedesubt. Pernele înfundate erau deranjate. Trei încrețituri largi străbăteau suprafața albastră până la o depresiune uşoară unde ultima persoană se ridicase din pat.

- Tu n-ar trebui să fii în Connecticut? a zis o voce în spatele meu.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Robert rezemat de tocul uşii, cu jacheta atârnându-i pe umăr, în stilul lui caracteristic.

227

- M-am întors, am spus.

- Observ.

- Mâine plec acasă, am spus. S-a uitat la mine curios.

- S-a întâmplat ceva la nuntă?

- Pur şi simplu am plecat, am zis eu ținând încă strâns fotografia şi prosopul. N-a fost foarte frumos.

Telefonul a început iar să sune şi eu nici nu m-am clintit.

- N-ai de gând să răspunzi? Am clătinat din cap.

A stat acolo, cu mine, ascultând cum telefonul a mai sunat de câteva ori, după care a oftat şi a intrat în cameră ca să-şi agate tăcut haina în şifonier.

- Arăți ca şi când ți-ar prinde bine o băutură, a spus el ui-tându-se la mine. Şi eu tocmai vroiam să-mi torn un pahar.

L-am urmat ascultătoare, încă ținându-mă strâns de toate când el se întorcea în sufragerie. El a ridicat în sus o sticlă de whisky şi când eu am încuviințat din cap, a luat două pahare din dulapul de lângă televizor şi le-a umplut pe jumătate. Eu m-am aşezat într-un fotoliu, iar el pe pat. Gustul whisky-ului m-a încălzit ca prin minune şi m-am simțit atât de recunoscătoare, încât eram gata să-i spun totul. Dar el a vorbit primul.

- Este foarte haotic, nu-i aşa, a spus el, clătinând puțin whisky-ul ca să-l admire, când te îndrăgosteşti pentru prima oară.

- Probabil, am admis eu.

El mi-a zâmbit înțelegător şi mi-am dat seama că mai băuse câteva pahare în afara celui pe care-l beam împreună.

- Mă tem că nu m-am purtat foarte frumos cu tine de când eşti aici, a spus el lăsându-se pe spate, în pat.

Eu am dat din umeri pe post de încuviințare. — Şi eu sunt mai dificilă, am spus.

- Eram acolo, ştii, când s-au întâlnit tatăl tău şi Arthur, a spus el ca şi când nu m-ar fi auzit. Obişnuiam să mergem 228

împreună la barul ăsta şi tatăl tău a apărut acolo, singur, într-o noapte. Toți aduceau a hetero în perioada aceea, dar tatăl tău arăta absolut neajutorat şi l-am provocat pe Arthur să-i ofere un pahar cu băutură. Sigur că a contribuit şi faptul că arăta îngrozitor de bine şi mai avea şi accentul ăla, dar, în orice caz, Arthur - ei bine, pur şi simplu s-a îndrăgostit.

M-a privit şi a zâmbit stingherit, fără să fie sigur unde va duce discuția aceasta.

- Ştii, desigur, că l-a angajat, a continuat el, şi au plecat împreună prin Europa în căutare de cărți vechi. Presupun că Arthur nu era un înger, dar, în orice caz, îl cunoşteam cu toții pe tatăl tău - sau aşa am avut impresia. Adică, nu era ca şi când alți bărbați n-ar fi avut, şi ei, familiile lor. Dar, oricum, Arthur s-a îmbolnăvit şi când a murit i-a lăsat tatălui tău insula aceea - ceea ce era foarte bine -, după care tatăl tău a dispărut, pur şi simplu, dintr-odată, cu secretara aia sau ce era, fără să ne spună nici un cuvânt. Până astă-vară, când a decis că ar fi oportun să ne faci o vizită.

Mi-am pus jos paharul cu băutură.

- îmi pare rău dacă tatăl meu ți-a rănit sentimentele, am spus eu. O furie tăcută şi lucidă se stârnise în interiorul meu, ca şi când el ar fi aprins un chibrit.

El a clipit, surprins, şi eu m-am ridicat, ținând încă fotografia. Părea dintr-odată legitim să fie a mea. Secretara aceea era mama mea şi bărbatul acela cu inima frântă era tatăl meu. Ii iubeam pe amândoi atât de profund încât îmi trebuise întreaga viață ca să recunosc asta.

- Sper că nu te-am jignit, a spus Robert uitându-se în sus la mine, cu ipocrizie, din locul lui de pe pat.

- îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, am spus eu zâmbindu-i. Sarcasmul tatălui meu îmi venise, în fine, în ajutor, înainte ca el să mai poată rosti vreun cuvânt, mă întorsesem şi ieşisem pe uşă, fierbând de furie.

Nu era de mirare că tatăl meu dispăruse, întreaga lume părea plină de sentimente rănite şi de scuze, de egoism

229

interminabil şi de explicații. Nu era, oare, nimic pe care cineva să-l poată înțelege despre altcineva? Nu existau, oare, anumite sentimente rănite care contau mai mult decât altele? Sau aveau, toate, aceeaşi importanță la nesfârşit, rană după rană? Am aşezat fotografia tatălui meu pe birou, privind la soarele care-l scălda - la invulnerabilitatea lui firească, la încrederea lui - şi deodată am început să plâng. M-am dus în pat şi m-am ghemuit sub pături, plângând pentru tot ce pierdusem,

plângând pentru tot ce înțelesesem greşit, plângând ca şi când aş fi putut înota în sunetul plânsului, un ocean care mă înconjura.

28

Dimineață, când m-am trezit, puteam să simt mirosul de după furtună, ploaia, şi frunzele, şi aerul plin de funingine, şi nu mă puteam gândi decât la Ana. Fotografia tatălui meu era pe birou; sacul lui marinăresc era plin cu lucrurile mele. Am stat întinsă în pat şi am ascultat tăcerea fragilă din camera mea, zgomotul îndepărtat şi scrâşnetul oraşului duminica dimineața, încercând să-mi dau seama cum aş fi putut s-o revăd.

Familia ei, desigur, trebuia să fie acasă într-o dimineață de duminică: vor lua micul dejun împreună, eram convinsă, şi ea zisese ceva despre faptul că mama ei îi țâra uneori pe toți la biserică. Aş fi putut s-o sun, m-am gândit, dar ar fi putut să răspundă sora ei, şi dacă ea n-ar fi vrut să vorbească cu mine? Am luat în calcul şi să aştept până a doua zi, când puteam s-o prind din nou în remorca ei, dar nu aveam chef să vorbesc cu Robert; până şi Walter părea inclus în această aversiune față de el. în final, am decis să sun de la un telefon public din apropierea institutului - o s-o întreb dacă se putea întâlni undeva cu mine şi, dacă va spune că nu, mă voi oferi să merg eu la ea acasă.

Mai târziu mi-a zis că atunci când am ieşit afară, în dimineața aceea, şi am închis uşa institutului în spatele meu, părea că nu m-aş opri din drum pentru nimeni. Ea stătea ghemuită pe vine două uşi mai încolo şi n-am văzut-o decât când am ajuns în fața ei. A zâmbit, cu țigara aprinsă, când m-am oprit şi m-am aşezat pe trepte.

231

- Tocmai vroiam să te sun, am spus, zâmbind fără să vreau.

- Zău? a întrebat ea.

- Da, am zis, temându-mă dintr-odată să mă uit la ea. îmi pare rău că am fost aşa de ciudată seara trecută.

- Şi mie, a spus ea. S-a aplecat în față şi a aruncat o privire pe stradă. Cred că eram ofticată din cauza prietenului tău tâmpit, a spus ea.

M-a privit jucăuş, cu ochii mijiți din cauza soarelui.

- Dar cred că acum are cine să aibă grijă de el.

- Probabil, am spus eu ascultătoare.

Mi-a oferit o țigară şi după ce mi-a aprins-o m-am aşezat lângă ea. Era plăcut să stai la soare.

- Mă gândeam că am putea să mergem la o plimbare cu maşina, a spus ea.

- Eu mă gândeam să plec acasă, am spus.

- In Mâine? s-a întors ea spre mine, cu ochii întâlnindu-i în sfârşit pe ai mei.

- Da, am răspuns eu întorcându-i privirea. Vroiam s-o sărut şi-mi dădeam seama că şi ea vroia să mă sărute. Am început iar să zâmbim. Cred că ar trebui să vii şi tu, am spus.

- Crezi? a întrebat ea, strâmbându-se acum.

- Da, am spus eu şi am sărutat-o, iar ea mi-a răspuns la sărut. Ne sărutam în soare. După aceea, ne-am retras din nou. Uitasem de țigară, până când ea a tras

un fum din a ei.

- Oricum, cât e de mers până acolo? a întrebat ea. Când i-am spus, şi-a rostogolit ochii.

- Te duc până acolo, dacă promiţi că te vei întoarce, cândva.

- OK, am spus eu, încă şi mai fericită.

Mamei ei i-a zis că Măria pleca din oraş şi că o rugase să stea la ea în apartament; a sunat la garaj şi i-a anunţat că mama ei era bolnavă; am cumpărat o hartă a Coastei de Est şi două căni mari de cafea, şi o oră mai târziu ne îndreptam spre Route 95. Am zburat pe lângă toate panourile semnalizatoare ale oraşelor acelora cu pretenţii pe care le văzusem 232

din tren în drum spre casa lui Nate; am trecut prin Providence, apoi prin Boston, ascultând muzica noastră şi fumând ţigări în tot traficul acela local aglomerat. Soarele apusese când am trecut, în sfârşit, graniţa statului Mâine şi, când ne îndepărtam de Portland, linia întunecată a copacilor de pe ambele laturi ale autostrăzii s-a întunecat şi mai mult, aerul a devenit mai rece.

- Şi ce faci toată ziua când trăieşti la capătul pământului? a întrebat ea.

Nu reuşisem niciodată să port o conversaţie îndelungată despre munca tatălui meu - interesul se stingea de obicei când explicam că traducea o carte scrisă de un poet care murise acum câteva mii de ani - dar ceva din aerul acela întunecat şi peren mi-a adus aminte de anul care a urmat după ce ne-a părăsit domnul Blackwell şi amândoi eram subjugaţi de farmecul lui Ovidiu. I-am povestit cum tatăl meu obişnuia să-mi citească; i-am povestit cum, un timp, am trăit într-o lume în care copacii vorbeau şi zeii zburau, şi dacă aş fi aşteptat suficient de mult timp, lucrurile ar fi devenit la fel de minunate cum erau în povestioarele scrise de Ovidiu şi s-ar fi transformat în altceva.

— Dar adevărul este că nu sunt povestioare cu finaluri chiar fericite, am spus eu. Adică acum, când mă gândesc la ele, îmi dau seama că ele vorbesc, de fapt, despre oameni care nu se pot schimba, ca tatăl meu, pentru că sunt prea copieşiţi de sentimentele lor şi de aceea se-ntâmplă toată magia asta în jurul lor, fiindcă ei nu se pot schimba, şi ceva, atunci, pur şi simplu explodează.

- Dar atunci ei nu devin mai fericiţi?

- Nu cred, am spus eu, aprinzându-mi o ţigară. Adică, aşa credeam şi eu, dar acum cred că, poate, rămân la fel. Sau, în orice caz, povestioarele lui Ovidiu nu vorbesc, de fapt, despre cum este să fii transformat. Ele descriu cât este de greu înainte de a te transforma, când parcă totul este pe punctul

233

de a exploda sau a şi explodat, şi nu poţi să mai aduni una lângă alta nici una dintre bucăţele.

- Dar asta nu e ca şi când ai fi îndrăgostit? a întrebat Ana. M-am uitat uimită la ea şi ea mi-a zâmbit, ca şi când ar

fi urmărit cum începeam să învăţ.

Am făcut în aşa fel încât am reuşit să ajungem în oraş, deşi nu condusesem niciodată, şi apoi direct la doc, ca şi când aş fi avut de gând să sar în apă. Ea a oprit dubita şi am coborât din ea, poticnindu-ne în întunericul dinaintea zorilor. Eu

am mers până la capătul debarcaderului, bărcile de pescar mişcându-se încet în jurul nostru, însuflețite, aşa cum sunt ele în întuneric. Insula abia se vedea, o masă minusculă şi întunecată prin comparație cu insulele mai mari.

- E foarte frig, a spus ea, venind să stea lângă mine. Am tras-o spre mine, punându-mi mâinile înjurai ei, astfel încât pieptul meu era lipit de spatele ei.

- Dacă priveşti încolo, am spus eu arătând direcția cu degetul, poți vedea insula profilându-se puțin mai întunecată pe linia cerului.

- Ai de gând să înoți până acolo? a întrebat ea, sprijinin-du-se de mine când am îmbrățişat-o iar strâns.

- Nu ştiu, am spus. Nu mi-am tăcut planuri atât de îndepărtate.

Am sărutat-o pe obraz şi ea s-a întors şi m-a sărutat pe gură.

- Hai să ne întoarcem în maşină şi să ne mai gândim, a spus ea luându-mă de mână şi întorcându-mă.

Era frig, mi-am dat eu seama imediat ce am ajuns la maşina încă încălzită de la ventilatorul care funcționase în ultimele câteva ore de dram. M-am dus în spatele maşinii să-mi iau puloverul din sacul marinăresc şi, până l-am găsit, ea ațipise deja pe scaunul din față. Am învelit-o cu puloverul şi am sărutat-o, după care am îmbrăcat jacheta mea veche şi m-am aşezat pe locul meu ca să mă uit cum se lumina cerul. Nu a trecut mult şi pescarii au sosit în parcarea de la chei. I-am urmărit coborând din camioanele lor, ducând ceşti de 234

cafea, genți frigorifice, stând de vorbă în timp ce îşi trăgeau cizmele de pe locurile din față ale camioanelor lor, unii dintre ei cu pelerinele deja puse. Au coborât la doc în grupuri de câte doi şi trei, şi nu peste mult timp ieşeau în larg, cu motoarele pornite, străbătând canalul în semiobscuritate, apa licărind în luminile catargului lor şi despărțindu-se cu un tremur în siajul lor sclipitor.

Domnul Blackwell şi alți câțiva pescari țineau şalupe mici şi vechi legate de un cârlig la docul de alimentare şi, o dată ce majoritatea bărcilor au ieşit, m-am dus să văd dacă cea a domnului Blackwell se afla acolo. Era singura fără urmă de apă de ploaie în santină şi cu vâslele adunate frumos. Vara toți îşi păstrau vâslele în camioane, pentru că un turist luase barca lui Bob Hoskin şi se răstumase cu ea. Mi-a trecut prin gând că aşa era felul de a fi al oamenilor din Yvesport - încăpățânat de încrezători, ca şi când te-ar fi provocat pe tine să te schimbi. Iar domnul Blackwell nu era, nici el, diferit, m-am gândit eu când m-am întors la rampa metalică ținându-mă de balustrada rece, binecunoscută. Ăsta nu era decât unul dintre motivele pentru care îl iubeam.

Ana încă dormea, cu fața îngropată în puloverul maro de lână pe care i-l aranjasem în jurul umerilor. I-am spus că o să vin s-o iau de pe doc într-o oră şi ea a părut derutată.

- Trebuie să ajung pe insulă să iau barca, am explicat eu.

S-a uitat la mine, pe chip având încă zugrăvită o nedumerire copilăroasă, şi am simțit cum mă traversa un val de iubire, aproape ca o tristețe. Am sărutat-o pe fruntea caldă, cu ochii deodată plini de lacrimi.

- O să mă întorc să te iau, am şoptit, simțindu-mă brusc ca şi când urma să plec

în călătoria cea mai lungă din viața mea. Ea a murmurat ceva ca un consimțământ, cuibărindu-se din nou în propria ei căldură.

Nu vâslisem niciodată la traversare, dar domnul Blackwell făcea asta ca şi când ar fi fost o nimica toată ori de câte ori nu putea să folosească Sylvia B. Vedeam insula acum; răsăritul

235

soarelui începuse deja să arunce lumini roz printre copacii din jurul golfului, cerul de deasupra ei era de un alb înnorat şi opac, ca interiorul unei cochilii vechi de scoică.

M-am îndepărtat de doc prin împingere şi suporturile de vâsle au făcut zgomot la primele mele lovituri stângace, cu umerii întinzându-mi-se țepeni când barca înainta şi apa prindea vâslele. Apa era agitată la ieşirea din port şi intrarea în canal; valuri mici plesneau şi cutremurau vechea carenă fragilă. Mâinile începuseră să-mi ardă puțin de la frig, dar curând am trecut de geamandura roşie şi am ştiut că parcursesem mai mult de jumătate din drum. Am privit peste umăr ca să fiu atentă la stânci şi am vâslit până în golf.

Casa noastră, sus, pe deal, arăta mai mică şi mai liniştită decât mi-o aminteam. Mă gândisem întotdeauna la aleea care pornea de la țărm ca la o alee lungă ce ducea sus pe deal, străjuită de copaci ca un dens zid protector. Copacii erau înalți, dar rari, cu tufe de toamnă printre ei şi casa ascunzându-se sfioasă printre ei, cu veranda pe care tatăl meu şi domnul Blackwell o ridicaseră în imediata vecinătate a pantei plajei stâncoase şi a modestului nostru port care adăpostea cele două bărci.

Am legat barca, simțindu-mă ciudat de expusă pe doc. Mi s-a părut că văd umbra tatălui meu trecând pe la fereastră şi am început să merg pe alee, spunându-mi că nu era decât lumina soarelui care se modificase odată cu poziția mea, dar nu reuşeam să scap de sentimentul că inoportunam şi că, într-un fel, nu aparțineam acelui loc. Poate că el este acela care s-a schimbat, am gândit. Poate că şi el va fi ca şi casa aceasta, neaşteptat de părăginit şi mărunt.

Când am deschis uşa, însă, era acolo: înalt şi încovoiat, cu părul lui alb şi drag nepieptănat, cu partea de jos a puloverului începând să se deşire.

- Te-am văzut vâslind, a spus el cu ochii strălucind.

Am simțit o panică ciudată la gândul că va închide uşa ca să împiedice căldura să iasă afară şi dintr-odată am sim-236

țit un nod în gât. Aveam senzația asta din ziua în care plecasem şi anume că, într-un fel sau altul, el ştia unde eram: dar bineînțeles că nu avea cum - nu ştiuse deloc unde eram.

M-am repezit cumva la el şi am sărutat pielea gâtului său gol, mi-am îngropat fața în umărul lui. în tot acest timp mi-l imaginasem aici, pregătindu-şi masa, scriind la biroul lui şi acum, iată-l, exact aşa cum mi-l închipuisem. El şi-a pus mâinile în jurul meu şi m-a ținut strâns şi m-am gândit cât de mult îl iubeam, cum, poate, nu-l iubisem niciodată atât de mult.

Când, în sfârşit, ne-am desprins, el a clipit şi şi-a dres vocea.

-Tocmai... făceam nişte cafea, a zis el nesigur, dându-se înapoi, în papucii lui, ca să-mi facă loc să intru.

Casa era plină cu tot ce-mi aminteam, peretele zdrențuit cu manuscrise, lavanda de mare pe care o atârnasem la uscat cu doi ani în urmă, ibricul pe care-l frecasem până strălucea înainte de plecare. Am simțit scârțâitul podelei sub picioare, m-am uitat pe fereastră la apă simțind că făcea şi ea parte din casă, din noi.

El a umplut două căni mari cu cafea în bucătărie şi le-a adus pe masă împreună cu zaharnița, ca şi cum aş fi fost un musafir.

- O bei neagră? l-am întrebat eu neliniştită, observând că nu-şi adăugase frişca în a lui.

- O, da, a spus el zâmbind. S-au petrecut nişte schimbări importante pe aici. A împins zahărul spre mine. De fapt, am rămas fără lapte, a spus el crispându-se după prima înghițitură.

Eu am râs şi am atins cu degetul părțile ciobite din jurul marginii cănii mele. Am rămas amândoi tăcuți.

- Trebuia să fi scris, a spus el. N-am ştiut că vii.

- De fapt nu era în plan... nimic, am spus.

El s-a uitat la mine şi am încercat să zâmbesc, dar dintr-odată m-am temut că voi începe iar să plâng.

- Cum ți-a plăcut oraşul? a întrebat el cu blândețe.

237

Am înghițit în sec.

- Mi-a plăcut, am spus eu, ca şi când faptul că mă voi întoarce era deja de la sine înțeles. Cum ajunsese să pară atât de complicat?

- Şi mie mi-a plăcut, a spus el. Mă privea aşa cum o făcuse întotdeauna, absolut serios.

Am zâmbit de această siguranță a sa, neştiind foarte bine de ce mă surprinsese. Ştiusem dintotdeauna că îi plăcuse New York-ul, la fel cum ştiusem dintotdeauna că existaseră perioade în viața lui când fusese mai fericit. Am simțit că nu mai ştiam ce mi se păruse că ascunsese de mine; ce vrusesem să-l întreb, ce nu ştiusem deja.

- Mă gândesc să mă înscriu la şcoala de arte, l-am anunțat, ca şi când mă maturizasem dintr-odată.

El a încuviințat din cap.

- îmi închipui că vei avea de unde alege în oraş.

- Sunt câteva şcoli publice, dacă locuieşti acolo.

- S-ar putea să trebuiască să găseşti un mod de a-ți câştiga traiul, a spus el, ca şi când s-ar fi scuzat puțin. Dar nu e un oraş rău pentru aşa ceva, nu?

- Nu, am spus eu zâmbind. Bat destul de bine la maşină, în orice caz.

El mi-a întors zâmbetul.

- Walter şi Robert au fost suficient de amabili? Am ezitat.

- Erau destul de ocupați, am spus. Am luat o înghițitură din cafeaua mea, amintindu-mi de jignirile lui Robert din noaptea precedentă, la institut. Cred că

Robert a fost destul de gelos pe tine şi pe Arthur, am spus, în sfârşit.

Tatăl meu s-a uitat la mine. în aceeaşi clipă am dorit să-mi fi putut retrage cuvintele, dar el era deja prea rănit. Parcă pur şi simplu dispărusem din raza lui de vedere, ca o fantomă. S-a uitat în jos, la cafeaua lui, cu părere de rău, cu o privire absentă. Spusesem un lucru absolut stupid: şi eu eram geloasă, bineînțeles. 238

- Te iubesc, am spus eu fără să mă gândesc. El a zâmbit obosit.

- Ştiu, dragă. Şi eu te iubesc.

Este uimitor, până la urmă, cât de puțin are adevărul de-a face cu adevărul: ceea ce vreau să spun este că tot ceea ce descoperisem era ceva ce ştiusem tot timpul. Nu ştiu când ne mai spuseserăm unul celuilalt cât de mult ne iubeam, dar deodată nu-mi mai dădeam seama de ce mă îndoisem vreodată de acest lucru şi cum, ceea ce era mai ciudat decât orice altceva, reuşisem să ajung să-l rănesc. El a privit spre golf şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, am observat cât de uimitor de frumos era. A durat doar atât cât să-i văd ochii adânci şi închişi la culoare, netezimea de marmură a obrajilor, gura lui uşor curbată - bărbatul care fusese toată viața lui: acel tip superior de frumusețe care nu poate aparține cuiva niciodată. Şi pe urmă a devenit din nou tatăl meu, de partea cealaltă a mesei, ținându-şi cana de cafea ca şi când aceasta ar fi putut aluneca de pe masă.